

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กนก วงษ์ตระหง่าน. การเมืองในระบอบประชาธิปไตยไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

กนต์ธีร์ สุขมงคล. การวิเทศนโยบายของไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2527.

โกสินทร์ วงศ์สุรวัฒน์. ความเป็นมาของการปกครองระบบรัฐสภาในประเทศไทย.
กรุงเทพมหานคร : แพร่พิทยา, 2518.

ขจักษ์ บุรุษพัฒน์. การเมืองและพรรคการเมืองของไทยนับแต่ยุคแรกถึงยุคปัจจุบัน. พระนคร :
โอเดียนสโตร์, 2511.

คเชนทร์ เดชกฤษกร. ขบวนการเสรีไทยจังหวัดขอนแก่น. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ,
2529.

คมสรณ์ มาตุคาม. ครอง จันดาวงศ์เขาคือใคร. กรุงเทพมหานคร : บริษัทพิทักษ์ประชา, 2521.

คำปราศรัย สุนทรพจน์บางเรื่องของ ปรีดี พนมยงค์ และบางเรื่องเกี่ยวกับขบวนการเสรีไทย.
อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ ร.ท.อู๊ด นิตยสุทธิ อดีตผู้แทนราษฎร
จ. นครราชสีมา กรุงเทพมหานคร : สหประชาพาณิชย์, 2517.

คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว. ปีศาจการเมือง. พระนคร : เอเชียการพิมพ์, 2511.

จنگล ไกรฤกษ์, ร.ท. ศิลปการเลือกตั้ง. ชนบุรี : เทพนมิตรการพิมพ์, 2511.

- จรูญ วงศ์สายัณห์. "ระบบการศึกษาไทยในระบบรัฐธรรมนูญ ช่วง พ.ศ. 2475-2502" ในอนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพนายจรูญ วงศ์สายัณห์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2531.
- จำนงค์ สายโสภา. บทบาทของรัฐสภาในกระบวนการงบประมาณ. โครงการจัดพิมพ์เอกสารประกอบการศึกษาทางรัฐประศาสนศาสตร์, 2516.
- ฉัตรทิพย์, นาดสุภา. เศรษฐกิจหมู่บ้านไทยในอดีต. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี : สำนักพิมพ์สร้างสรรค์, 2528.
- เฉลิมเกียรติ ผิวนวล. ความคิดทางการเมืองของ ปรีดี พนมยงค์. บทความประกอบการสัมมนา กิ่งศตวรรษธรรมศาสตร์ : 2477-2527. สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527.
- ชยอนันต์ สมุทรวณิช และคณะบรรณาธิการ. สัปดาห์การเมือง. พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2514.
- ชยอนันต์ สมุทรวณิช และทวีศักดิ์ จันทรวรินทร์, ผู้รวบรวม. ข้อมูลพื้นฐานกึ่งศตวรรษแห่งการเปลี่ยนแปลงการปกครองไทย. กรุงเทพมหานคร : สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2524.
- ชยอนันต์ สมุทรวณิช และเศรษฐพร คูศรีพิทักษ์. กลไกรัฐสภา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พิมพ์เกษตร, 2518.
- ชิต วิภาสธวัช. เผ่าสารภาพ. พระนคร : แพร์พิทยา, 2503.
- ชุมพล แนวจำปา. "การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจบริเวณลุ่มแม่น้ำมูลตอนบน พ.ศ. 2433-2468." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. .

ดำรงค์ อัมวิเศษ. "การร่างรัฐธรรมนูญฉบับพุทธศักราช 2489 และการเมืองภายหลังการประกาศใช้รัฐธรรมนูญ." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

เดือน บุญนาค. ท่านปรีดี พนมยงค์ รัฐบุรุษอาวุโส ผู้วางแผนเศรษฐกิจไทยคนแรก. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์สามัคคีธรรม, 2517.

เตียง ศิริขันธ์ และจรัส สุขุมวัฒนะ. หัวใจปฏิวัติในฝรั่งเศส. ม.ป.ท.ม.ป.ป.

แถมสุข นุ่มนนท์. เมืองไทยสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ดวงกมล, 2521.

ทวี บุญยเกตุ. "ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุการณ์ในประเทศไทยในระหว่างมหาสงครามโลกครั้งที่ 2" เบื้องแรกประชาธิปไตย. หน้า 300-390. พระนคร : มิตรนราการพิมพ์, 2516.

ทิพวรรณ เจียมธีรสกุล, (เรียงเรียง). ปฐมทรรศน์ทางการเมืองของปรีดี พนมยงค์. กรุงเทพมหานคร : สถาบันสันติประชาธรรม, 2531.

เทียมจันทร์ อ้าแหว. "บทบาททางการเมืองและการปกครองของจอมพล ป. พิบูลสงคราม." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.

ไถยน้อย (เสลา เรขะรุจิ). 25 คดีกบฏ. พระนคร : ประมวลสาส์น, 2513.

นรนิติ เศรษฐบุตร และ โกสินทร์ วงศ์สุวัฒน์. เมืองไทยในระบอบรัฐสภา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แพร์พิทยา, 2517.

นายฉันทนา. X.O. Group เรื่องภายในขบวนการเสรีไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ก้าวหน้า, 2507.

- นิวัฒน์ พูนศรี ศรีสุวรรณนท์. (ผู้เรียบเรียง). ประวัติศาสตร์ไทย ลาว-อีสาน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : มิตรนราการพิมพ์, 2529.
- เนตร พูนวิวัฒน์, ร.ต. "เรื่องคน 60 ปี" พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์. 2523.
- ประชัน รักพงษ์. "การศึกษาบทบาททางการเมืองของรัฐสภาในระบบรัฐสภาในสมัยรัฐบาลทหาร และรัฐบาลพลเรือน." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
- ประทีป สายเสน. กฎวังหลวง กับสถานะของ ปรีดี พนมยงค์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ อักษรสาสน์, 2532.
- ประนุช ทรัพย์สาร. "วิวัฒนาการเศรษฐกิจหมู่บ้านในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย พ.ศ. 2394-2475." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- ประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์. รัฐสภาไทยในรอบ 24 ปี (พ.ศ. 2475-2517). : กรุงเทพฯ พิมพ์ครั้งที่ 2, กลุ่ม "รัฐกิจเสรี", 2517.
- ประเสริฐ โขธิพิทักษ์. "การควบคุมรัฐบาลโดยวิธีตั้งกระทู้ถามในรัฐสภาไทย." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513.
- ปรีศนี เกษะบุตร. "การจัดการศึกษาผู้ใหญ่กับนโยบายสร้างชาติของรัฐบาลจอมพล ป. พิบูลสงคราม ในช่วงปี พ.ศ. 2481-2487." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- ปลาทอง (นามแฝง). พรรคการเมืองไทย. พระนคร : สำนักพิมพ์ก้าวหน้า, 2508.

ปาฐกถาของผู้แทนราษฎร เรื่อง สภาพของจังหวัดต่าง ๆ. พระนคร : โรงพิมพ์ไทยเกษม, 2478.

ผาดิน รวมนศิลป์. "นโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ตั้งแต่ พ.ศ. 2481-2487."
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2521.

พรภิรมณ์ เอี่ยมธรรม. บทบาททางการเมืองของหนังสือพิมพ์ไทย ตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงการปก
ครอง พ.ศ. 2475 ถึงสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : โครงการตำรา
สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2520.

พชัย โรจนวิภาค. ยุคทมิฬ. พิมพ์ครั้งที่ 2. สมุทรปราการ : สำนักพิมพ์ สอ.เสถบุตร, 2515.

พุด บวรณสมภพ, พ.ด.อ. 13 ปี กับบุรุษเหล็กแห่งเอเชีย. กรุงเทพมหานคร : ประพันธ์สาส์น. 2524.

ฟอง สิทธิธรรม, (เรียบเรียง). แนวบันทึกการสอนรายวัน เลขคณิต เล่ม 2. พระนคร : โรงพิมพ์
ศิริชัย, 2478.

ภูธร ภูมิธน. "ศาลพิเศษ พ.ศ. 2476 พ.ศ. 2478 และ พ.ศ. 2481." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต
ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.

ภูวคัล ทรงประเสริฐ. "นโยบายของรัฐบาลที่มีต่อชาวจีนในประเทศไทย (พ.ศ. 2478-2500)." วิทยา
นิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2519.

แมน มนต์เมศรี. บันทึกอดีตนักการเมือง. กรุงเทพมหานคร : จินดาสาส์นพิมพ์, 2524.

รอง ศยามานนท์. ประวัติศาสตร์ไทยในระบอบรัฐธรรมนูญ. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช,
2520.

รัศมี ชาคะสิงห์. "บทบาทของพลเอกพระยาพลพลพยุหเสนาในฐานะนายกรัฐมนตรีในระยะหกปีแรกของการเปลี่ยนแปลงการปกครอง (พ.ศ. 2478-2481)." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2475-2485, 2490.

เลียง ไชยกาล. เนห์รู. พิมพ์ครั้งที่ 2. พระนคร : เขมมบรรณกิจ, 2502.

วณิช ภูมิวุฒิสาร. "ระบอบการปกครองโดยรัฐสภาในประเทศไทย." วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2496.

วิเทศกรณีย์. สารคดี ประวัติบุคคลสำคัญใน 100 รัฐมนตรี. กรุงเทพมหานคร : การพิมพ์ไชยวัฒน์, (ม.บ.ป.).

วิเทศกรณีย์. สารคดีประวัติศาสตร์ทางการเมืองไทย ตั้งแต่ ร.ศ. 130 จนถึงปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร : รวมการพิมพ์, 2518.

วุฒินันท์ พงศ์อารยะ. "รัฐสภาของประเทศไทย." วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2498.

เศรษฐการ, กระทรวง. รายงานการสำรวจโศกกิจตามชนบทสยาม ครั้งที่ 2 พ.ศ. 2427. โดยเขมซ์ เอ็ม. แอนดรูส์. กรุงเทพมหานคร : แพร์พิทยา, 2507.

สนิท เจริญรัฐ. ไอ้ว่าอาณาประชาราษฎร์. พระนคร : แพร์พิทยา, 2507.

สภาร่างรัฐธรรมนูญ. รวมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย. พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ พลเอก หลวงสุทธินิสารณกร. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2511.

สมเกียรติ วันทะนะ. ประวัติศาสตร์นิพนธ์ไทยสมัยใหม่. บทความประกอบการสัมมนาถึง
ศตวรรษธรรมศาสตร์ : 2477-2527, สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2527.

สรศักดิ์ งามขจรกุลกิจ. ขบวนการเสรีไทยกับความขัดแย้งทางการเมืองภายในประเทศ ระหว่าง
พ.ศ. 2481-2492. กรุงเทพมหานคร : สถาบันเอเชียศึกษา, 2532.

สวัสดิ์ ตราชู. ลับสุดยอด เมื่อข้าพเจ้าเป็นเสรีไทยกับขุนพลภูพาน เต็ง ศิริจันทร์. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์พิมพ์เกษตร, 2527.

สัมพันธ์กรณี. พระนคร : โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร, 2480.

สิริรัตน์ เรื่องวงษ์วาร. "บทบาททางการเมืองของ นายควง อภัยวงศ์ ตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงการปก
ครอง พ.ศ. 2475-2491." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท ภาควิชาประวัติศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.

สุชาติ ภูมิบริรักษ์. อีสาน : ดินแดนแห่งเลือดและน้ำตา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : ชมรม
หนังสือ เปลวไฟ, 2514.

สุชิน ดันติกุล. รัฐประหาร พ.ศ. 2490. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์สมาคมสังคมศาสตร์แห่ง
ประเทศไทย, 2515.

สุเทพ สุนทรเกสัช. "ระบบอาณานิคมภายในภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือ : การเสนอตัวแบบเพื่อ
ศึกษาความสัมพันธ์ทางด้านสังคม เศรษฐกิจและทางการเมืองของอีสานกับรัฐบาลกลาง
ของประเทศไทย." ใน มานุษยวิทยากับประวัติศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
เมืองโบราณ, 2541.

สุราชัย ยิ้มประเสริฐ. แผนชิงชาติไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์สมานันท์, 2534.

สุนันท์ อังเกิดโชค. "ความรู้ความเข้าใจและทัศนคติของประชาชนที่มีต่อบทบาทและความรับผิดชอบ
ของ ส.ส." วิทยานิพนธ์ปริญญาโท ภาควิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

สุพจน์ ค้านตระกูล. นายปรีดี พนมยงค์ เล่าเรื่องขบวนการเสรีไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
จิรวรรณนุสรณ์, ม.บ.ป.

เสนีย์ ปราโมช, ม.ร.ว. "รายงานการเจรจาสถานะสงครามกับบริเตนใหญ่" ชุมนุมวรรณคดีทางการเมือง.
เมือง. จัดพิมพ์เพื่อหาทุนให้พรรคประชาธิปัตย์, 2511.

เสน่ห์ จามริก. การเมืองไทยกับพัฒนาการรัฐธรรมนูญ. กรุงเทพมหานคร : สถาบันไทยคดีศึกษา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528. .

หัตถ์ ดาวเรือง. ชีวิตและงานของสืออดีตรัฐมนตรี. พระนคร : โรงพิมพ์อักษรสาส์น, 2508.

อ. พิบูลสงคราม (อนันต์ พิบูลสงคราม), พล.ต.จอมพล ป. พิบูลสงคราม. เล่ม 2-3. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์มนตรี, 2518.

อนันต์ อมรรตย์. ฆ่าสืออดีตรัฐมนตรี. พระนคร : เอเชียการพิมพ์, 2517.

อนุสรณ์งานฌาปนกิจศพ นาย ภู ชัยชาญ. อุบลราชธานี : กรุงไทยกราฟิค, 2529.

อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ นายเลียง ไชยกาล. 19 ส.ค. 2529. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
ศรีอนันต์, 2529.

อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ ชินภูมิปตลโน ภิกขุ (อดีต ร.ม.ต.ฟอง สิทธิธรรม. 20 มี.ค. 2525.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2525.

อ่ำ บุญไทย. กฏดาการบนที่ราบสูง. พระนคร : โรงพิมพ์อักษรนิติ, 2476.

ภาษาอังกฤษ

Coser, Lewis A. The Functions of Social Conflict. London: Routledge & Kegan Paul, LTD., 1968.

Gusfield, Joseph R. "The study of Social movements." International Encyclopedia of the Social Science. 14(1968) : 445-452.

Killian,Lewis. "Social Movements." In Handbooks of Modern Sociology.pp.425-455,Edited by Robert Faris. Chicago:Rand McNally,1965.

O ' Neill, Bard E. "Insurgency: A Framework for Analysis." In Insurgency in The modern World, pp.1-42. Edited by Bard E.O'neill,William R. Heaton,and Donald J.Albert.Boulder, Colorado:Wesview Press,1980.

Keyes, Charles F. "Hegemony and Resistance in Northeastern Thailand" In Grabowsky,Volker .Regions and National Integration in Thailand 1892-1992.pp.154-182. Wisebaden : Harrassowitz,1995.

Keyes, Charles F. Isan : Regionalism in Northeastern Thailand. Copyright Cornell University Southeast Asia Program, 1967.

Tilly,Charles. "Introduction," in Class Conflict and Collective Action.pp.13-51. Edited by Louis A.Tilly and Charles Tilly. Beverly Hill:Sage Publications,1981.

ภาคผนวก ก

ตราครุฑ

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ 1009 / 2504

ศาลฎีกา

วันที่ 29 เดือนสิงหาคม พุทธศักราช 2504

ความอาญา

พนักงานอัยการ กรมอัยการ

โจทก์

ระหว่าง

นายพลตำรวจจัตวา ผาด ตุงกะสมิต ที่ 1 , นายพลจัตวา ทม จิตรวิมล ที่ 2 , นายร้อยตำรวจโท จำรัส ลิ้มละมัย ที่ 3 , นายร้อยตำรวจโท ธนู พุกใจดี ที่ 4 , นายสิบตำรวจเอก แนบ นิ่มรัตน์ ที่ 5 . จำเลย

เรื่อง นำผู้อื่นโดยเจตนา

โจทก์และจำเลยที่ 1 , 2 , 5 , ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ 31 เดือน มีนาคม พุทธศักราช 2503

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทุกคนเป็นตำรวจประจำการเมื่อระหว่างเวลากลางคืน (หลังเที่ยง) ของวันที่ 3 มีนาคม 2492 ถึงเวลากลางคืน (ก่อนเที่ยง) ของวันที่ 4 มีนาคม 2492 ซึ่งเป็นเวลากลางคืนติดต่อกัน จำเลยได้บังอาจกระทำผิดต่อกฎหมาย กล่าวคือ ขณะนั้นจำเลยที่ 1 รับราชการเป็นรองผู้กำกับการ กอง 4 กองตำรวจสันติบาล จำเลยที่ 2 รับราชการเป็นผู้กำกับการ กอง 2 กองตำรวจสันติบาล จำเลยที่ 3 ที่ 4 รับราชการเป็นนายสิบตำรวจประจำกองตรวจตำรวจนครบาลได้ จำเลยที่ 5 รับราชการเป็นพลตำรวจสมัคร ประจำกองตรวจตำรวจนครบาลได้ จำเลยกับพวกซึ่งตายไปแล้วหนึ่งคน และที่ยังหลบหนีอีกหลายคน เป็นเจ้าพนักงานมีอำนาจสืบสวนคดีอาญาได้สมคบร่วมกัน

กระทำการอันมิควรกระทำในตำแหน่งหน้าที่ของตน ถิดร่ำยต่อนายทองเปลว ชลภูมิ นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ นายถวิล อุดล และนายจำลอง ดาวเรือง ซึ่งถูกจับและควบคุมไว้โดยเจ้าพนักงานตำรวจ

ตามวันเวลาดังกล่าวแล้วข้างต้น จำเลยกับพวกได้สมคบร่วมกันกระทำเพทุบายไปขอรับตัวนายทองเปลว ชลภูมิ จากที่คุมขังของกองตำรวจสันติบาล รับตัวนายจำลอง ดาวเรือง จากที่คุมขังสถานีตำรวจยานนาวา รับตัวนายถวิล อุดล จากที่คุมขังสถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้ง และรับตัวนายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ จากที่คุมขังสถานีตำรวจนครบาลสามเสน จัดการควบคุมคนทั้งสี่ออกเดินทางโดยรถยนต์ไปตามถนนพหลโยธิน

ต่อมาได้ให้รถยนต์หยุด แล้วจำเลยกับพวกได้สมคบร่วมกันใช้อาวุธปืนยิงคนทั้งสี่ขณะที่ถูกใส่กุญแจมืออยู่นั้น รวมหลายนัด โดยมีเจตนาฆ่าคนทั้งสี่ให้ถึงแก่ความตายทันทีหรือเกือบทันที สมดังเจตนาของจำเลยกับพวก ทั้งนี้จำเลยกับพวกได้กระทำโดยได้ไตร่ตรองไว้ก่อน และโดยพยายามด้วยความพยายามที่หมาย ทั้งเป็นการกระทำโดยทรามทารุณโหดร้าย หรือแสดงความชั่วร้ายแก่ผู้ตายทั้งสี่ให้ได้รับความลำบากอย่างแสนสาหัส ราชการบาดแผลของผู้ตายทั้งสี่ ปรากฏตามรายงานชันสูตรพลิกศพ ซึ่งเจ้าพนักงานได้ทำไว้ เหตุเกิดที่ตำบลลาดยาว อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร

เมื่อได้กระทำผิดดังกล่าวแล้ว โดยเจตนาที่จะช่วยให้ตนเองและให้ผู้อื่นพ้นอาญา จำเลยกับพวกได้เพทุบายกระทำสิ่งซึ่งเป็นสักขีพยานโดยเป็นเท็จขึ้น และเอาเนื้อความที่รู้อยู่แล้วว่าเป็นเท็จมาบอกเล่าต่อผู้บังคับบัญชา ต่อประชาชน และแจ้งต่อเจ้าพนักงานสถานีตำรวจนครบาลบางเขน เพื่อให้หลงเชื่อไปในทางที่เป็นข้อเท็จจริงว่า การที่คนทั้งสี่ถูกยิงตายนี้ เนื่องในระหว่างทาง ตำรวจได้เอาขึ้นรถยนต์ไป เพื่อเอาผู้ตายไปฝากควบคุมที่สถานีตำรวจนครบาลบางเขน มีผู้ร้ายดักแย่งชิงเกิดการยิงต่อสู้กันกระสุนปืนถูกคนทั้งสี่ตาย คนร้ายหลบหนีไปได้

ขอให้ลงโทษจำเลยตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 63 , 249 , 250 ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 83 , 288 , 289 และนับโทษจำเลยที่ 2 ติดต่อกับสำนวนของศาลจังหวัดชัยนาทคดีอาญาหมายเลขดำที่ 125 / 2501

จำเลยทั้งห้าให้การรับว่าเป็นเจ้าพนักงานจริง แต่ปฏิเสธว่าไม่ได้กระทำผิดดังฟ้อง

ศาลอาญาพิจารณาแล้วพิพากษาว่า นายพลตำรวจจัตวาผาด นายพลตำรวจจัตวาทม และนายสิบตำรวจเอกแนบ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 มีความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 249 ซึ่งบัญญัติโทษไว้เท่ากับประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 ให้วางโทษจำคุกจำเลยทั้งสามคนนี้ไว้ตลอดชีวิต ส่วนนายร้อยตำรวจโทจรัส และนายร้อยตำรวจโทหนู จำเลยที่ 3 และที่ 4 หลักฐานคำพยานโจทก์ยังไม่มั่นคง จึงยกประโยชน์ให้เป็นผลดีแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 ให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยทั้งสองนี้ ที่โจทก์ขอให้นับโทษจำเลยที่ 2 ต่อจากคดีของศาลจังหวัดชัยนาทนั้น ปรากฏว่าคดีนั้นยังไม่ได้ตัดสิน ให้ยกคำขอข้อนี้เสีย

โจทก์อุทธรณ์ขอให้ลงโทษจำเลยที่ 3 ที่ 4 ด้วย และให้ลงโทษจำเลยทุกคนในสถานหนัก

จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 อุทธรณ์ขอให้ยกฟ้อง อ้างว่าพยานหลักฐานโจทก์ไม่มีน้ำหนัก พอฟังว่าจำเลยกระทำผิด และไม่ปรากฏว่าได้มีการชันสูตรพลิกศพโดยถูกต้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 150 เพราะไม่มีผู้พิพากษาร่วมทำการชันสูตรพลิกศพด้วย ทั้งจำเลยควรจะได้รับนิรโทษกรรมตามพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมในโอกาสครบ 25 พุทธศตวรรษ พ.ศ. 2499 มาตรา 4 แล้ว

ศาลอุทธรณ์พิพากษาขึ้น

โจทก์และจำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 5 ฎีกาต่อมา โดยอธิบดีกรมอัยการรับรองฎีกาของ 5 โจทก์

ศาลฎีกาได้ฟังพนักงานอัยการโจทก์และทนายจำเลยแถลงการณ์ด้วย วาจา และตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้วทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่านายทองเปลว ชลภูมิ นายจำลอง ดาวเรือง นายถวิล อุดล นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ ได้ถูกยิงตาย ในระหว่างทางที่ตำรวจซึ่งมีจำเลยกับพวกควบคุมไปสถานีตำรวจนครบาลบางเขน ระหว่างหลักกิโลเมตรที่ 14 - 15 ถนนพหลโยธิน เมื่อคืนวันที่ 3 ต่อกับวันที่ 4 มีนาคม 2492 เวลาประมาณ 2 นาฬิกา ผู้ตายทั้งสี่คนนี้เป็นนักการเมืองต่างเคยเป็นผู้แทนราษฎร และเคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีมาแล้ว นายทองเปลว เป็นนักการเมืองสังกัดพรรคแนวรัฐธรรมนูญ และเป็นเลขานุการพรรค นายจำลอง นายถวิล นายทองอินทร์ เป็นนักการเมืองสังกัดพรรคสหชีพ นายทองอินทร์เป็นหัวหน้าพรรค นายถวิลเป็นเลขานุการพรรค พรรคแนวรัฐธรรมนูญกับพรรคสหชีพเคยร่วมงานเป็นรัฐบาลสมัยหนึ่ง ซึ่งมีหลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ เป็นนายกรัฐมนตรี ผู้ตายทั้งสี่เคยเป็นเสรีไทยและเป็นนักการเมืองทางฝ่ายนายปรีดี พนมยงค์ ซึ่ง

เป็นนักการเมืองคนละฝ่ายกับจอมพลแปลก พิบูลสงคราม และนายพลตำรวจเอกเผ่า ศรียานนท์ ได้เกิดรัฐประหารเมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2490 เป็นเหตุให้รัฐบาลชุดหลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ต้องหลบหนี และได้มีการตั้งรัฐบาลขึ้นใหม่โดยมี จอมพลแปลก พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี บริหารราชการแผ่นดินแทน

ในระหว่างที่จอมพลแปลก พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรีนั้น ได้เกิดกบฏขึ้น 2 ครั้ง ครั้งแรกเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2491 ครั้งหลัง เมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2492 การกบฏครั้งหลังนี้ได้ถูกปราบปรามเสร็จสิ้นในวันรุ่งขึ้น คือในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2492 ครั้นต่อมาในวันที่ 28 นี้เอง นายจำลอง นายถวิล นายทองอินทร์ ได้ถูกจับตัวโดยนายพลตำรวจเอกเผ่า ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งรองอธิบดีกรมตำรวจเป็นผู้สั่งให้ออกหมายจับ และในวันที่ 1 มีนาคม 2492 นายทองเปลว ซึ่งได้หลบหนีออกไปอยู่ปีนังอาณาเขตประเทศสหพันธรัฐมะลายู และกลับเข้ามาโดยทางเครื่องบิน ก็ได้ถูกจับที่สนามบินคอนเมืองด้วย แล้วคนทั้งสี่ได้ถูกแยกย้ายควบคุมไว้ในที่ต่างๆ

ครั้นในคืนวันเกิดเหตุ เวลาประมาณ 23 นาฬิกาเศษ นายพันตำรวจเอกหลวงพิชิตธุระการ (ยศในขณะนั้น) ได้ใช้รถยนต์ของตำรวจ 3 คัน กับนายตำรวจ นายสิบและพลตำรวจรวมประมาณ 20 คนเศษ รถคันที่ 1 เป็นรถจี๊ปเล็กมีพลตำรวจอรินทร์ เป็นผู้ขับซึ่งบังคับนี้ได้ตายเสียแล้ว และมีนายพันตำรวจเอกหลวงพิชิตธุระการกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 5 และตำรวจอีกคนหนึ่งหรือสองคนนั่งไป รถคันที่ 2 เป็นรถยนต์สแตชชั่นเวกก่อน มีนายสิบตำรวจเอกสุธีร์ เปรมกมล ซึ่งขณะนั้นเป็นพลตำรวจเป็นผู้ขับ มีนายร้อยตำรวจเอกพุด บุณสมภพ กับนายร้อยตำรวจโทบุญสม ประไพ (ยศขณะนั้น) นั่งข้างหน้าจำเลยที่ 4 กับตำรวจอีกประมาณ 2-3 คนนั่งข้างหลังรถคันที่ 3 เป็นรถยนต์สแตชชั่นเวกก่อนมีนายสิบตำรวจเอกเกียรติศักดิ์ พึ่งเที่ยง ขณะนั้นมียศเป็นนายสิบตำรวจตรีเป็นผู้ขับ มีนายพันตำรวจตรีสุรินทร์ วีระรัตน์ กับมีตำรวจนั่งข้างหลังอีกประมาณ 7-8 คน นายสิบและพลตำรวจดังกล่าวต่างมีปืนคาร์ไบน์ และปืนทอมสันติดตัวไป รถยนต์สองคันหลังแล่นออกจากสวนอัมพร พบรถจี๊ปคันแรกที่ลานพระบรมรูปทรงม้าแล้วแล่นตามกันไป

รถได้ไปปรับตัวนายทองเปลวที่กองตำรวจนครบาลปทุมวัน รับตัวนายจำลองที่สถานีตำรวจนครบาลยานนาวา รับตัวนายถวิลที่สถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้ง และรับตัวนายทองอินทร์ ที่สถานีตำรวจนครบาลสามเสน โดยหลวงพิชิตธุระการอ้างว่าจะนำตัวไปสอบสวน นายทองเปลว นายจำลอง นายถวิล นายทองอินทร์ นั่งรวมกันไปตอนกลางรถยนต์คันที่สองและก่อนที่รถจะออกจากสถานีตำรวจนครบาลสามเสนนั้น หลวงพิชิตธุระการได้เดินเข้าไปข้างหน้ารถยนต์คันที่ 2 พุด

สั่งให้นายร้อยตำรวจเอกพุ่ม กับนายร้อยตำรวจโทบุญสม เอากุญแจมือใส่มือคนทั้งสี่นั้นโดยใส่กุญแจมือคนทั้งสี่นั้นโดยใส่กุญแจรวมมือทั้งสองติดกันทุกคน รถยนต์ที่หลวงพิชิตธุระการนั่งได้แล่นนำไปทางถนนริมคลองประปาสามเสน แล้วไปออกถนนพหลโยธิน เมื่อรถยนต์แล่นไปถึงริมคลองประปาสามเสนนั้น ได้มีการสั่งให้ดับดวงไฟหน้ารถคันที่ 2 และที่ 3 เสีย โดยใช้ไฟหรี่แทน

ครั้นเวลาประมาณ 2 นาฬิกา เมื่อรถยนต์แล่นไปถึงที่เกิดเหตุ รถยนต์คันหน้าที่หลวงพิชิตธุระการนั่งไปได้ขับช้าลงแล้วมีเสียงปืนลั่นขึ้น 1 หรือ 2 นัด แล้วรถยนต์คันนั้นก็หยุด นายร้อยตำรวจเอกพุ่มได้บอกนายสิบตำรวจเอกสุธีร์ผู้ขับรถยนต์คันที่สองว่า รถยนต์คันหน้าถูกยิง และสั่งให้รถหยุด ส่วนรถคันที่ 3 เมื่อเห็นรถยนต์คันข้างหน้าหยุดก็หยุดบ้าง เมื่อรถยนต์หยุดแล้วพวกเขาที่ตำรวจได้ลงจากรถหมด หลวงพิชิตธุระการกับตำรวจอีกหลายคนรวมทั้งจำเลยทุกคนได้เดินเข้ามาที่รถยนต์คันที่ 2 ที่ผู้ตายนั่งไป หลวงพิชิตธุระการได้บอกให้ผู้ตายทั้ง 4 คนลงจากรถโดยพูดว่า รถคันหน้าถูกยิง แต่ผู้ตายไม่มีใครยอมลง และได้มีคนหนึ่งในพวกผู้ตายได้พูดขอชีวิต แต่หลวงพิชิตธุระการกลับพูดข่มขู่จะให้ลงจากรถให้ได้ ทั้งได้พูดรับรองว่า ลงจากรถจะเป็นการปลอดภัย ถ้าหากอยู่บนรถจะไม่ปลอดภัย แต่ผู้ตายก็คงไม่มีใครยอมลงจากรถ

ขณะนั้นจำเลยที่ 1 ได้พูดขึ้นว่า “อ้ายพวกนี้กบฏแบ่งแยกดินแดน เอาไว้ทำไม” แล้วจำเลยที่ 2 ก็พูดว่า “อ้ายพวกนี้เป็นกบฏเอาไว้ทำไม” ต่อจากนั้นจำเลยที่ 1 ก็ได้ร้องเรียกชื่อจำเลยที่ 5 จำเลยที่ 5 ได้วิ่งเข้ามาทางข้างหลังหลวงพิชิตธุระการ หลวงพิชิตธุระการได้เดินหลบออกไป ทั้งได้ตระโกนบอกให้นายร้อยตำรวจเอกพุ่มหลบออกไปด้วย แล้วจำเลยที่ 5 ได้ประทับปืนยิงผู้ตาย 1 ชุด และข้างจำเลยที่ 5 นั้นยังมีจำเลยที่ 3 และที่ 4 ยืนอยู่ในท่าเตรียมยิงเหมือนกัน ต่อจากนั้นยังมีการยิงผู้ตายอีก 2 - 3 ชุด

เมื่อสิ้นเสียงปืนแล้ว จำเลยที่ 1 กับหลวงพิชิตธุระการได้เรียกหาคนขับรถยนต์คันที่ 2 นายสิบตำรวจเอกสุธีร์ ผู้ขับรถได้วิ่งเข้าไปหา หลวงพิชิตธุระการได้สั่งให้ไปสั่งให้เปิดไฟในรถขึ้นดูว่า ผู้ตายได้ตายหมดทุกคนหรือยัง เมื่อปรากฏว่าทุกคนได้ตายหมดแล้ว นายร้อยตำรวจเอกพุ่มได้สั่งให้นายสิบตำรวจเอกสุธีร์ลากเอาศพผู้ตายลงจากรถ นายสิบตำรวจเอกสุธีร์ได้ลากศพลงจากรถทีละศพเมื่อลากศพแรกลงไปแล้ว พอลากเอาศพที่ 2 ลงไป นายร้อยตำรวจเอกพุ่มได้เอาปืนพกประจำตัวยิงศพนั้น 2 นัด แล้วนายสิบตำรวจเอกสุธีร์ ได้ลากศพวางลงที่พื้นดินหนึ่งศพรวมเป็น 3 ศพด้วยกัน ส่วนศพนายทองเปลวคงเหลืออยู่บนรถ ต่อจากนั้นนายร้อยตำรวจโทบุญสมได้เอาลูก

บุญเจให้นายสิบตำรวจเอกสุธีร์ไขบุญเจออกจากมือผู้ตาย ปรากฏว่าศพหนึ่งบุญเจที่ใส่มือข้างหนึ่ง หักเพราะถูกกระสุนปืน

นอกจากนั้นหลวงพิชิตธุระการ ยังได้สั่งให้ใช้ปืนยิงที่ข้างรถคันหน้ากับคนที่ผู้ตายนั่ง ไปอีก เพื่อให้เห็นว่า ได้ถูกคนร้ายยิงมาจากด้านนอกรถ แล้วหลวงพิชิตธุระการกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 ได้ไปแจ้งเหตุที่ สถานีตำรวจนครบาลบางเขนว่าได้ควบคุมตัวผู้ตายมาจนถึงที่เกิดเหตุ ได้มีคนร้ายหลายคนมาดักแย่งชิง ได้เกิดยิงต่อสู้กัน กระสุนปืนได้ถูกผู้ตายถึงแก่ความตาย และขอกำลังตำรวจออกติดตามจับตัวคนร้าย ส่วนในที่เกิดเหตุนั้นนายร้อยตำรวจเอกพุดกับนายร้อยตำรวจโทบุญสม ได้ช่วยกันเอาปลอกกระสุนปืนกับบุหรี ให้ตำรวจเอาไปโรยตามโคนต้นไม้ตามบริเวณนั้นและให้ตำรวจทั้งตัวนายร้อยตำรวจโทบุญสมเองลงเดินลุยป่าในคุริมถนนที่มีน้ำขัง เพื่อให้เห็นว่า มีคนคอยดักอยู่ เมื่อได้ใช้ปืนยิงต่อสู้กันแล้วได้ลุยน้ำข้ามคูหนีไป

ครั้งเมื่อหลวงพิชิตธุระการ กลับจากไปแจ้งเหตุที่สถานีตำรวจนครบาลบางเขนแล้ว ก็ได้ให้นายร้อยตำรวจโทบุญสม ไปแจ้งเหตุต่อนายพลตำรวจเอกเผ่าที่วังปารุสกวัน และในคืนนั้นได้มีนายพลตำรวจเอกเผ่า หลวงแฉ้วพาลชนซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการสอบสวนกลาง และขุนจ่านังศรีรักษา ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้บังคับการตำรวจนครบาลเหนือ ไปดูที่เกิดเหตุ แล้วนำศพผู้ตายไปทำการชันสูตรพลิกศพที่โรงพยาบาลกลาง ในเช้าวันรุ่งขึ้นนายร้อยตำรวจโทบุญสมได้นั่งรถจี๊ปไปหานายสิบตำรวจเอกสุธีร์ อยู่ที่พักสถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย และเอานั่งรถไปด้วย ไปที่ท่าหน้าเทเวศร์เอาบุญเจมือที่ไขออกจากมือผู้ตายลงไปทิ้งน้ำในลำแม่น้ำเจ้าพระยา ครั้นต่อมาประมาณ วันที่ 8 เดือนนั้นจำเลยที่ 2 ได้นำเอาไฟฉาย 1 ดวงกับรองเท้ายาง สีน้ำตาล 1 ข้าง ไปมอบให้แก่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลบางเขน โดยไปแจ้งว่าเก็บได้จากที่เกิดเหตุ

ต่อมาได้มีคำแถลงการณ์ ของทางราชการตำรวจออกแถลงว่า การที่ผู้ตายทั้ง 4 คนถูกยิงตายนั้น ก็เพราะมีคนร้ายมาดักแย่งชิง ได้เกิดยิงต่อสู้กับเจ้าพนักงานตำรวจผู้ควบคุมลูกกระสุนปืน ได้ถูกผู้ตายถึงแก่ความตาย ในครั้งนั้นนายพันตำรวจตรีขุฑุฑ คำรงค์ชัย ซึ่งขณะนั้นมียศเป็นนายร้อยตำรวจเอกและดำรงตำแหน่งสารวัตรสถานีตำรวจนครบาลบางเขนได้รับคำสั่งจากหลวงสัมฤทธิ์สุขุมวาท ให้เป็นผู้สอบสวนคดีที่เกิดขึ้นนั้น โดยการสอบสวนมุ่งไปว่า ผู้ตายได้ถูกกระสุนปืนที่คนร้ายมาคอยดักแย่งชิง แล้วเกิดยิงต่อสู้กับเจ้าพนักงานตำรวจ และทางตำรวจให้เอานายร้อยตำรวจเอกพุดเป็นผู้ร้องทุกข์ เจ้าหน้าที่ได้เขียนคำร้องทุกข์ไว้แล้ว และได้ติดต่อให้นายร้อยตำรวจเอกพุดไปเซ็นชื่อในคำร้องทุกข์ แต่นายร้อยตำรวจเอกพุดก็มีได้ไปเซ็นชื่อจนบัดนี้

ส่วนเรื่องการสอบสวนนั้น ได้ทำการสอบสวนแล้ว แต่เมื่อยังไม่ได้ตัวคนร้ายมาฟ้องร้องซึ่งเป็นคดีอุกฉกรรจ์เช่นนี้ตามระเบียบของกระทรวงมหาดไทยจะต้องรอสำนวนไว้เป็นเวลา 1 ปี แต่ได้รอสำนวนเป็นเวลาประมาณ 6 เดือน นายพลตำรวจเอกเผ่าได้มีคำสั่งให้เสนอสำนวนนั้นต่อผู้บังคับบัญชา ขึ้นไปตามลำดับชั้น และได้มีการสั่งเห็นชอบให้ส่งคดีการสอบสวนเสีย ครั้นเมื่อได้ส่งสำนวนไปยังอธิบดีกรมอัยการ อธิบดีกรมอัยการได้มีคำสั่งว่า การสอบสวนยังไม่สมบูรณ์ ส่งสำนวนคืนให้ทำการสืบสวนเพิ่มเติมอีก แต่แล้วสำนวนนั้นก็เลยหายไปโดยไม่รู้ว่าจะหายไปอย่างไร ทั้งของกลางบางอย่างรวมทั้งรองเท้ายางกับไฟฉายที่จำเลขที่ 2 นำมอบให้ภายหลังก็ได้หายไปด้วย

จำเลขต่างนำสืบปฏิเสธว่า ไม่ได้กระทำความผิด คืนวันเกิดเหตุ จำเลขได้ไปในกระบวนการควบคุมผู้ต้องหา โดยคำสั่งของหลวงพิชิตธุระการ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาโดยไม่รู้ความมุ่งหมาย รถยนต์ที่เป็นยานพาหนะไปมีหลายคันด้วยกัน จำเลขที่ 1 ที่ 2 นั่งไปลำพังกับหลวงพิชิตธุระการและคนขับรถ ไม่มีคนอื่นอีก รถยนต์ได้ไปรับผู้ตายที่กองตำรวจสันติบาล 2 คน คือนายทองเปลวกับนายจำลอง แล้วไปรับนายถวิลที่สถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้ง และไปรับนายทองอินทร์ที่สถานีตำรวจนครบาลสามเสน โดยคนทั้งสี่นั้นถูกควบคุมอยู่ ณ ที่ดังกล่าวไม่ได้ไปรับใครที่สถานีตำรวจยานนาวาเลย และไม่มีการใส่กุญแจมือคนทั้งสี่

เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุ นั้น รถที่หลวงพิชิตธุระการนั่งไป เล่นนำหน้า ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นทางหน้ารถที่เล่นไปหลายนัด หลวงพิชิตธุระการได้สั่งให้รถที่นั่งไปหยุด จำเลขกับตำรวจที่ไปทุกคนได้ลงจากรถหลบกระสุนปืนที่คนร้ายยิง เมื่อเสียงปืนสงบลงแล้วได้พากันเดินไปดูรถคนที่คนทั้งสี่นั่งไปปรากฏว่าคนทั้งสี่ได้ถูกยิงตายหมดแล้ว ตายอยู่บนรถก็มี นอนตายอยู่ที่พื้นดินก็มี ทั้งนี้โดยมีคนร้ายมาลอบดักยิงผู้ตาย ซึ่งอาจเป็นเพราะพวกกบฏมาคอยดักยิงเพื่อเป็นการปิดปากผู้ตายก็ได้ แล้วหลวงพิชิตธุระการกับจำเลขที่ 1 ที่ 2 ได้ไปชี้แจงเหตุต่อเจ้าพนักงานตำรวจที่สถานีตำรวจนครบาลบางเขนและขอกำลังตำรวจไปช่วยติดตามจับคนร้าย ต่อจากนั้นหลวงพิชิตธุระการกับจำเลขที่ 1 ที่ 2 ก็ได้กลับไปแจ้งเหตุต่อนายพลตำรวจเอกเผ่าที่วังปารุสกวันแล้วจำเลขที่ 1 ที่ 2 ก็ได้กลับไปยังที่เกิดเหตุอีก ส่วนจำเลขอื่นๆ ได้กลับตามลำพัง

ในครั้งนั้นได้มีการสอบสวนคดี ไม่มีพยานโจทก์คนใดได้รู้เห็นเหตุการณ์ ครั้นมาทำการสอบสวนใหม่ในภายหลังพยานโจทก์กลับรู้เห็นว่าจำเลขกระทำความผิดเป็นการปรักปรำจำเลขและในชั้นสอบสวนตอนหลังนี้ จำเลขได้รับบอกกล่าวว่าจะถูกกันไว้เป็นพยาน แต่จะให้จำเลขการ

ปรักปรำคนบางคนนอกเหนือความเป็นจริง จำเลยข่มขู่ตกลงไม่ได้ จึงต้องสอบสวนเป็นผู้ต้องหา และถูกฟ้องในคดีนี้

ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า ผู้ตายทั้ง 4 คน ถูกเจ้าพนักงานตำรวจพาตัวไป แล้วถูกยิงตายระหว่างกิโลเมตรที่ 14 – 15 ถนนพหลโยธิน ศาลฎีกาจะวินิจฉัยเสียก่อนว่า การที่ผู้ตายถูกเจ้าพนักงานตำรวจพาตัวไปแล้วถูกยิงตายนั้น เป็นเพราะมีคนร้ายมาดักยิงหรือมิใช่

ศาลได้พิเคราะห์ข้อเท็จจริงประกอบด้วยเหตุผลตลอดแล้ว ไม่เห็นมีเหตุใดจะเชื่อว่า ได้มีคนร้ายมาแย่งชิงแล้วเกิดต่อสู้กับเจ้าพนักงานตำรวจ กระสุนปืนจึงไปถูกผู้ตายทั้ง 4 คนถึงแก่ความตาย ดังคำแถลงการณ์ของทางราชการตำรวจ

โดยข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ตายทั้ง 4 คน เป็นนักการเมืองทางฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาลในขณะนั้น ทั้งเป็นบุคคลสำคัญในพรรคฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาล ทั้งเป็นบุคคลสำคัญในพรรคฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาลและเคยเป็นรัฐมนตรีมาแล้ว ได้มีการกบฏขึ้นในระหว่างที่จอมพลแปลก พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรีในระยะติด ๆ กันถึง 2 ครั้ง ข่มขู่เป็นที่เข้าใจว่าเพราะพรรคพวกของฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้ก่อขึ้น และมีรายงานว่าผู้ตายได้ร่วมในการกบฏจึงมีเหตุพ่วงถึงถึงผู้ตายว่าได้มีส่วนร่วมอยู่ด้วยแล้วผู้ตายก็ถูกจับกุมในระยะเวลาใกล้เคียงกันนั้น และถูกแยกย้ายควบคุมไว้ตามสถานที่ต่าง ๆ กัน ซึ่งมีเจ้าพนักงานตำรวจควบคุมอยู่อย่างแข็งแรง ไม่มีเหตุที่จะต้องย้ายไปทำการควบคุมที่อื่นรวมกันไว้ทั้ง 4 คน

ข้ออ้างที่ว่า ย้ายที่ควบคุมเพราะเกรงจะถูกแย่งชิงผู้ตายผู้ต้องหาจากที่คุมขังเดิมนั้น ไม่มีเหตุผลตามข้ออ้างเลย เพราะการแยกย้ายคุมขังไว้ตามสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งมีเจ้าพนักงานตำรวจควบคุมอยู่ ข่มขู่เป็นการดีกว่าที่จะเอาไปคุมขังรวมกันไว้ การคุมขังรวมกันข่มขู่เป็นการสะดวกแก่การที่คนร้ายจะเข้าแย่งชิงเอาตัวผู้ถูกคุมขังทั้งหมดไปได้ง่าย สถานที่ตำรวจนครบาลบางเขนก็เป็นสถานีตำรวจซึ่งอยู่ห่างไกลออกไปไม่มีกำลังตำรวจเพียงพอ จะพาตัวผู้ตายไปควบคุมไว้ที่นั่นเพื่อความปลอดภัยในการคุมขังไม่น่าจะทำเช่นนั้น ถ้าจะให้การควบคุมปลอดภัยจริงแล้วน่าจะเอาไปควบคุมไว้ยังสถานที่แห่งอื่น เช่นที่หน่วยกองกำลังเตรียมพร้อมที่สวนอัมพร หรือที่วังปารุสกวัน หรือที่สันติบาล ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ควบคุมอย่างเข้มแข็ง และการที่ขอรับตัวผู้ตายบางคนก็อ้างว่า เพื่อจะรับตัวไปทำการสอบสวน แต่กลับพาเอาตัวไปยังที่เกิดเหตุ ซึ่งไม่มีเหตุผลที่จะทำเช่นนั้น รถยนต์ที่ไปในขบวนมีถึง 3 คัน นำตัวผู้ตายไปในรถคันที่ 2 ในเวลาตีคืน ทั้งรถก็เปิดไฟภายในรถและไฟหน้ารถก็ใช้ไฟ

หรือ การควบคุมพาเอาตัวไปปกปิดเป็นความลับ ไม่มีทางที่คนภายนอกจะรู้ว่าผู้ตายถูกลักพาตัวไปในรถคันใด วันเวลาใด กำลังตำรวจที่ควบคุมมีจำนวนมาก และมีอาวุธทันสมัยอยู่ครบครัน ถ้ามีผู้ร้ายมาดักแย่งชิง ย่อมจะมีการต่อสู้ขัดขวางบ้าง ตรงที่เกิดเหตุสองข้างทางถนนมีต้นไม้ปลูกไว้ห่าง ๆ พันออกไปเป็นที่โล่ง ไม่มีที่กำบังหรือสิ่งพรางตาที่คนร้ายจะเข้ามาซุ่มดักยิงได้ ปรากฏว่าผู้ที่ถูกกระสุนปืน คงมีแต่ผู้ตายรวม 4 คนเท่านั้น ผู้อื่นที่ไปด้วยไม่มีใครได้รับบาดเจ็บด้วย กระสุนปืนเลย แม้แต่คนเดียว ทั้ง ๆ ที่มีรอยกระสุนปืนยิงทะลุเข้ามาทางประตูด้านขวา ตรงที่คนขับรถคันที่ผู้ตายนั่งไปและถูกยิงนั้น ซึ่งนายพันตำรวจเอกจรัส พลเลิศ ผู้ชำนาญการพิเศษได้ตรวจสอบรอยกระสุนปืนที่ยิงนั้นรับรองว่าคนขับไม่ได้นั่งอยู่ในรถ ขณะนั้นเลย และเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ควบคุมไปในขบวนนั้นไม่มีผู้ใดได้เห็นหน้าคนร้ายเลย

หนึ่งเมื่อเกิดเหตุแล้ว เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลบางเขน ได้ออกสืบสวนถามราษฎรในบริเวณที่เกิดเหตุ ก็ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดได้พบเห็นคนร้าย ตามคำนายพันตำรวจตรีขยุมยุทธ ดำรงค์ชัย ผู้สอบสวนคดีในครั้งนั้นก็ว่าวิถีกระสุนยิงผู้ตายแสดงว่าผู้ยิงยืนยิง ไม่ใช่หมอบหรือนั่งยิง ซึ่งถ้าผู้ยิงเป็นคนร้ายอื่นที่จะมายิงผู้ตาย จะมายิงในลักษณะนั้นไม่ได้ ทั้งร่องรอยในบริเวณที่เกิดเหตุก็ไม่แสดงว่ามีคนร้ายมาดักยิงแล้วหนีไป ตามรูปคดีน่าจะเชื่อว่าผู้ตายทั้ง 4 คน ถูกนำตัวไปกำจัดเสีย ตามความประสงค์ของผู้มาอำนาจขณะนั้น และผู้ตายถูกยิงถึงแก่ความตายด้วยน้ำมือของเจ้าพนักงานตำรวจที่ควบคุมตัวผู้ตายไปนั่นเอง

ปัญหาต่อไปมีว่า จำเลยได้สมคบกันกระทำความผิดคังโจทก์ฟ้องหรือไม่ ในข้อนี้ข้อเท็จจริงเป็นอันรับกันว่า จำเลยทุกคนได้ร่วมไปในขณะควบคุมผู้ตายด้วย จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 เป็นผู้ร่วมทำการรัฐประหารล้มล้างรัฐบาล ซึ่งมีผู้ตายร่วมเป็นรัฐมนตรีอยู่ แล้วต่อมาได้โอนมารับราชการอยู่ในกรมตำรวจในคราวเดียวกับนายพลตำรวจเอกเผ่า ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญมีอำนาจอยู่ในกรมตำรวจในสมัยรัฐบาลใหม่ ซึ่งมีจอมพลแปลก พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี ครั้นต่อมาเมื่อได้มีผู้ก่อการกบฏเพื่อล้มล้างรัฐบาลที่จอมพลแปลก พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี และฝ่ายรัฐบาลได้ปราบปรามกบฏเสร็จสิ้นแล้วได้มีการจับกุมผู้ที่ถูกหาว่าก่อการกบฏ และทางราชการได้ตั้งกองอำนวยการสอบสวนขึ้น จำเลยที่ 1 ที่ 2 ได้มีตำแหน่งหน้าที่อยู่ในกองนี้

ฝ่ายโจทก์นำสืบว่า ก่อนที่รถยนต์ขบวนควบคุมผู้ตายจะหยุด ได้มีเสียงปืนดังขึ้นทางรถจี๊ปคันหน้า 1 หรือ 2 นัด พยานบุคคลของโจทก์ที่สำคัญมีดังนี้ คือนายสิบตำรวจเอกสุธีร์เบิกความว่าเมื่อเสียงปืนดังขึ้นแล้ว นายร้อยตำรวจเอกพุด ได้สั่งให้พยานหยุดรถคันที่หาผู้ตายไปโดยบอกว่ารถ

คันหน้าถูกยิง ครั้นหยุดแล้วเห็นนายร้อยตำรวจเอกพุ่มกับนายร้อยตำรวจโทบุญสมลงจากรถ พยานจึงลงจากรถเอากุญแจรถไปด้วย ไฟหรืหน้ารถไม่ได้ดับเพราะสั้ม ลงจากรถไปยืนทางขวาของ รถ ห่างจากรถประมาณ 3-4 เมตร แล้วหลวงพิชิตธุระการกับตำรวจเดินตามมา 4-5 คนมาทางรถ ด้านขวา หลวงพิชิตธุระการพูดว่าให้คนในรถลงมาข้างล่าง เพราะรถคันหน้าถูกยิง ตำรวจที่ตามมา จำได้เป็นนายร้อยตำรวจเอกผาด นายร้อยตำรวจเอกหม นายสิบตำรวจตรีเนบ อีก 2-3 คนจำไม่ได้ หลวงพิชิตธุระการพูดขาดคำ ได้ยินเสียงคนหนึ่งพูดว่าอย่าทำผมเลย คุณหลวงนี่กว่าสงสารกับผม ลูกนกถูกกาตาดำ ๆ ลูกผมมาก หลวงพิชิตธุระการว่า ลงมาเถอะครับ ไม่มีอะไร อยู่บนรถไม่ปลอดภัย นอกจากนี้ได้ยินนายร้อยตำรวจเอกผาดพูดว่า อ้ายพวกนี้กบฏแบ่งแยกดินแดน เอาไว้ทำไม นายร้อยตำรวจเอกหมพูดว่าอ้ายพวกนี้กบฏเอาไว้ทำไม พอขาดคำได้ยินนายร้อยตำรวจเอกผาดพูดว่า เนบๆ จากนั้นนายสิบตำรวจตรีเนบวิ่งเข้ามาทางหลัง หลวงพิชิตธุระการเดินทางซ้ายมือห่างรถ ประมาณ 1 เมตร ถือปืนกลทอมสันแล้วหลวงพิชิตธุระการเดินหลบไปทางหน้ารถ ทันใดนั้นหมุ่ เนบประทับปืนยิงไปที่รถ 1 ชุด คือรถที่ผู้ต้องหา นั่งมา หลังจากนั้นพยานได้พับหน้าลงที่ขอบถนน ด้านขวา และไม่ได้เงยหน้าขึ้น อยู่ตรงข้ามกับรถจอดในระยะติดๆ กัน ได้ยินเสียงปืนกลดัง 2 หรือ 3 ชุดติดๆ กัน ดังที่เดียวกับหมุ่เนบยิง พอสิ้นเสียงปืนแล้วได้ยินนายร้อยตำรวจเอกผาดพูดว่า คนรถ อยู่ไหนๆ หลวงพิชิตธุระการก็พูดว่าคนรถอยู่ในรถหรือเปล่า พยานจึงลุกขึ้นและคอบอยู่นี้ครันๆ แล้วพยานจึงวิ่งไปทางที่หลวงพิชิตธุระการยืนอยู่ เห็นหมุ่เนบยืนอยู่ที่ข้างรถติดๆ กับหมุ่เนบคนหนึ่ง เป็นตำรวจที่นั่งมาทำขรถพยาน อีกคนหนึ่งนั่งมากับรถคันหน้า (พยานชี้ตัวนายร้อยตำรวจโทจรัส จำเลขที่ 3 ว่าเป็นคนที่นั่งมาบนรถหลวงพิชิตธุระการและชี้ตัวนายร้อยตำรวจโทบุญจำเลขที่ 4 ว่าเป็นคนที่ให้การมาแล้ว)

นายร้อยตำรวจเอกพุ่ม ใช้ให้พยานลากศพลงจากรถ ครั้นลากศพที่สองลงมาไว้ติดกับ ศพที่หนึ่งนายร้อยตำรวจเอกพุ่มก็ควักปืนออกจากเอวยิงไปยังศพที่ 2 ต่อมานัดและมีนายพันตำรวจ ตรีสุรินทร์ วีระรัตน์ พยานโจทก์เบิกความว่า พยานนั่งมาในรถยนต์เตชะขึ้นแวกก่อนคันสุดท้าย เมื่อ ได้ยินเสียงปืนและรถหยุดแล้ว พยานได้วิ่งลงหมอบอยู่ริมคูด้านซ้ายของถนนห่างจากรถที่พยานนั่ง มาประมาณ 1 เมตรเศษ หมอบอยู่ประมาณ 5 นาที ได้ยินเสียงปืนดังเสียงเหมือนปืนกลดังเป็นชุดๆ ประมาณ 2 หรือ 3 ชุด ข้างหน้ารถพยานแถวรถคันที่ 2 ก่อนได้ยินเสียงปืนดัง หดไปประมาณ 1 นาที ได้ยินเสียงปืนพกดังขึ้นอีก 1 นัด หรือ 2 นัด เมื่อสิ้นเสียงปืนแล้วพยานได้เดินเข้าไปที่รถยนต์ คันที่ผู้ตายนั่งไปนั้นเพื่อว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น เดินไปถึงทำขรถด้านซ้ายเห็นมีคนอื่นอยู่ทางด้านหน้า และด้านซ้ายรถ ด้านซ้ายรถคันนั้นหลายคน ประมาณร่วม 10 คน เท่าที่จำได้เห็นนายร้อยตำรวจ เอกพุ่ม หลวงพิชิตธุระการ นายร้อยตำรวจโทบุญสม นายพลตำรวจจิตผาด นายพลตำรวจจิตวา

ทมจำเลขที่ 1 ที่ 2 นายร้อยตำรวจโทธนุ จำเลขที่ 4 นอกนั้นจำไม่ได้ เข้าใจว่าเป็นนายตำรวจเพราะเห็นแต่งเครื่องแบบ

กับมีนายสิบตำรวจโทเสาร์ โทวิเศษพยานโจทก์เบิกความว่า พยานนั่งมาในรถยนต์สดชั้นแรกก่อนคันสุดท้ายซึ่งมีนายร้อยตรีสุรินทร์ยศขณะนั้น กับตำรวจอื่นอีกหลายคนร่วมไปด้วย ก่อนเกิดเหตุได้ยินเสียงปืนทางด้านหน้ารถคันที่นั่งไป 2-3 นัด แล้วรถทั้ง 3 คันก็หยุด แล้วพวกที่นั่งรถคันหลังได้ลงจากรถทุกคน พยานไปยืนทางรถด้านขวา จำได้ว่านายร้อยตำรวจตรีสุรินทร์ลงจากรถแล้วลงไปดูด้านซ้าย พยานลงจากรถแล้วได้ยินเสียงชายคนหนึ่งอยู่ทางหน้ารถพยาน ร้องขึ้นว่า โอ๊ยอย่าทำผมเลย ลูกผมหลายคน พอสิ้นเสียงร้องได้ยินเสียงปืนกลดั่งรัวติดๆกัน 2 หรือ 3 ชุด ทางหน้ารถคันที่พยานนั่งไป ได้ยินเสียงปืนกลดั่งชุดแรกแล้วได้มองดูทางข้างหน้ารถของพยาน เห็นสองคนยืนอยู่ในท่าเตรียมยิง ยืนห่างด้านขวาของรถคันที่ 2 ก่อนไปทางหน้า สองคนนั้นพยานจำได้คือ นายร้อยตำรวจโทจรัสและนายร้อยตำรวจโทธนุจำเลขนี้ ขณะนั้นเป็นนายสิบทั้งสองคนแล้ว เสียงปืนกลรัวขึ้นอีก 1 ชุด ใครจะเป็นคนยิงจำไม่ได้คนทั้งสองห่างจากรถคันที่ 2 ราว 1 เมตร ขณะนั้นเห็นนายร้อยตำรวจโทจรัสและนายร้อยตำรวจโทธนุ พยานได้เห็นคนยืนหน้ารถคันที่สอง 6-7 คน ที่จำได้มีนายร้อยตำรวจเอกพุ่ม กับนายร้อยตำรวจโทบุญสม นอกนั้นจำไม่ได้ จากนั้นมีเสียงปืนกลดั่งขึ้นอีก 1 ชุด ทางด้านของรถคันที่สอง ไม่ได้สังเกตว่าใครเป็นคนยิง เสียงปืนกลชุดที่สองดังขึ้นนั้นทางด้านขวาของรถคันกลางด้านนั้นเห็นนายร้อยตำรวจโทจรัส นายร้อยตำรวจโทธนุยืนอยู่ เสียงปืนกลทั้ง 3 ชุด สิ้นไปแล้ว อีก 2-3 นาทีมีเสียงปืนเล็กดั่งขึ้นที่หน้ารถคันกลาง 2-3 นัด ใครเป็นผู้ยิงไม่ได้สังเกต ต่อจากนั้นราว 2-3 นาที นายร้อยตำรวจตรีสุรินทร์มาบอกพยานกับตำรวจอีกหลายคนให้ไปกั้นรถ ตอนจะไปกั้นรถ ยังไม่ถึงที่นั่น ได้ยินเสียงปืนเล็กทางหน้ารถคันที่พยานนั่ง 2-3 นัด

ศาลฎีกาพิเคราะห์คำพยานโจทก์เห็นว่าพยานโจทก์ดังกล่าวนี้ ได้ไปในขบวนรถที่ควบคุมผู้ตายไปฆ่าจริง ไม่มีข้อสงสัย ศาลฎีกาจะวินิจฉัยข้อกล่าวหาเฉพาะตัวจำเลขที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 ซึ่งศาลอาญาและศาลอุทธรณ์พิพากษาต้องกันมาว่า กระทำความผิดเสียก่อนว่า “จำเลขที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 ซึ่งศาลอาญาและศาลอุทธรณ์พิพากษาต้องกันมาว่า กระทำความผิดเสียก่อนว่า “พยานหลักฐานของโจทก์ฟังได้เพียงไร ว่าจำเลขที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 ร่วมมือรู้เห็นในการฆ่าผู้ตายครั้งนี้ พยานโจทก์เหล่านี้เบิกความเจือสมต้องกันว่า เมื่อก่อนที่รถยนต์ขบวนที่ควบคุมพาผู้ตายไปนั้นจะหยุด ได้มีเสียงปืนลั่นขึ้นที่รถจี้ปัดหน้า แล้วขบวนรถก็หยุด ครั้นเมื่อนายสิบตำรวจเอกสุธีร์ คนขับรถที่ควบคุมผู้ตายไปหยุดรถตามคำสั่งของนายร้อยตำรวจเอกพุ่มแล้ว นายสิบตำรวจเอกสุธีร์เบิกความว่าหลวงพิชิตธุระการกับจำเลขที่ 1 ที่ 2 ที่ 5 และตำรวจอื่นอีก 2-3 คน ได้เดินเข้ามาที่รถคันที่ผู้ตายนั่ง และหลวงพิชิต

ถูกระงับการขอให้ผู้ตายลงจากระด ในขณะนั้นเองผู้ตายคนหนึ่งได้พูดอ้อนวอนหลวงพิชิตถูกระงับการขอชีวิตตนไว้ แต่หลวงพิชิตถูกระงับการก็คงขยับขอให้ผู้ตายลงจากระด ต่อจากนั้นจำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้พูดเป็นทำนองให้ฆ่าเสียเพราะเป็นพวกกบฏ แล้วจำเลยที่ 1 ได้เรียกจำเลยที่ 5 เข้าไปหา ต่อจากนั้นจำเลยที่ 5 ก็ใช้ปืนกลยิงเข้าไปในรถที่ผู้ตายนั่ง คำเบิกความของนายสิบตำรวจเอกสุธีร์ ว่าจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 และตำรวจอื่นเดินเข้ามาที่รถคันที่ผู้ตายนั่งนั้น มีคำนายพันตำรวจตรีสุรินทร์เบิกความว่าหมอบอยู่นานพอประมาณ 10 นาที ได้เดินเข้าไปที่รถยนต์คันที่ผู้ตายนั่งไป ได้เห็นจำเลยที่ 1 ที่ 2 ยืนอยู่ร่วมกับหลวงพิชิตถูกระงับการ นายตำรวจเอกพุดและตำรวจอื่นๆ ทางด้านหน้าและด้านซ้ายรถคันนั้น และคำเบิกความของนายสิบตำรวจเอกสุธีร์ที่ว่า ผู้ตายคนหนึ่งได้พูดอ้อนวอนหลวงพิชิตถูกระงับการ ขอชีวิตตนไว้ก็มีนายสิบตำรวจโทเสาร์เบิกความว่าได้ยินเสียงพูดเช่นนั้นเหมือนกัน ถึงแม้คำพูดของผู้ร้องขอชีวิตจะพูดว่าอย่างไร ซึ่งพยานทั้งสองเบิกความผิดเพี้ยนกันไปบ้าง ก็ไม่ใช่ข้อแตกต่างอันสำคัญ ถึงกับจะไม่รับฟังว่านายสิบตำรวจเอกสุธีร์ได้ยินผู้ตายพูดเช่นนั้นจริงเพราะเป็นการได้ยินคำพูดผิดเพี้ยนกันเพียงเล็กน้อย และเป็นเวลาที่เนิ่นนานมาแล้ว ทั้งพยานก็อยู่ในที่คนละแห่งย่อมเบิกความแตกต่างกันไปบ้างเป็นธรรมดา

นายสิบตำรวจเอกสุธีร์ เบิกความยืนยันว่าก่อนที่จำเลยที่ 5 จะใช้ปืนกลยิงไปที่รถคันที่ผู้ตายนั่ง จำเลยที่ 14 ที่ 2 ได้พูดเป็นทำนองว่า ผู้ตายเป็นพวกกบฏเอาไว้ทำไม แล้วจำเลยที่ 1 ได้เรียกจำเลยที่ 45 เข้าไปหาและจำเลยที่ 5 ได้วิ่งเข้าไปในทันทีทันใดแล้วก็เห็นจำเลยที่ 5 ประทับปืนยิงไปทางรถที่ผู้ตายนั่ง ที่จำเลยกล่าวว่าคำเบิกความของนายสิบตำรวจเอกสุธีร์ ตอนตอบทนายจำเลยถามค้านขัดกันกับตอนตอบคำถามของอัยการ โจทก์ แสดงว่าพยานพบบทหน้าไม่ได้เห็นจำเลยที่ 5 เป็นผู้ยิงนั้น ความจริงนายสิบตำรวจเอกสุธีร์ เบิกความตอบคำถามทั้งสองคราวตรงกันว่าเห็นจำเลยที่ 5 ยิงปืนไปแล้วพยานจึงได้พบบทหน้าลง คำเบิกความของพยานขัดกันดังจำเลยกล่าวไว้

ศาลฎีกาได้พิเคราะห์ถ้อยคำของนายสิบตำรวจเอกสุธีร์พยานสำคัญของโจทก์ปากนี้ประกอบด้วยเหตุผลแวดล้อมและพยานหลักฐานอื่นๆ โดยตระหนัก เนื่องจากทางพิจารณาฟังดูแล้วว่า ผู้ตายเป็นนักการเมืองคนสำคัญในพรรคฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาลในสมัยนั้น ผู้ตายถูกจับกุมต้องหาว่าเป็นกบฏต่อรัฐบาลแล้วถูกรับตัวจากที่คุมขังพาไปกำจัดเสีย ตามความประสงค์ของผู้เมืออำนาจขณะนั้น และถูกยิงถึงแก่ความตายด้วยน้ำมือของเจ้าพนักงานตำรวจที่ควบคุมตัวผู้ตายไป จำเลยที่ 1 และที่ 2 ในตอนที่ควบคุมตัวผู้ตายไปนั้น ต่างมีศเป็นนายร้อยตำรวจเอกได้ร่วมกระทำการรัฐประหาร และมีตำแหน่งหน้าที่ในกองอำนวยการสอบสวนเพื่อจับกุมปราบปราม ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าก่อการกบฏต่อรัฐบาล ซึ่งนับว่าเป็นบุคคลสำคัญอยู่ในกรมตำรวจ เกี่ยวกับการปราบปรามกบฏในขณะ

นั้นจำเลยที่ 1-2 ได้นั่งรถจี๊ปคันหน้าร่วมกับนายพันตำรวจเอกหลวงพิชิตธุระการซึ่งเป็นหัวหน้าควบคุมเพทุบายย้ายที่คุมขังพาสู่ตายไปฆ่าเสียแต่เริ่มแรก และเมื่อผู้ตายถูกฆ่าแล้ว ได้มีการทำหลักฐานเท็จขึ้น แล้วหลวงพิชิตธุระการพร้อมด้วยจำเลยที่ 1 ได้ไปแจ้งความต่อสถานีตำรวจนครบาลบางเขน เพื่อให้หลงเชื่อว่ามีคนร้ายดักแย่งชิง เกิดยิงต่อสู้กันกระสุนปืนถูกผู้ตายถึงแก่ความตายดังนี้ เบื้องต้นน่าจะเห็นได้ว่าจำเลยที่ 1 ที่ 2 น่าจะรู้เห็นกับการกระทำของหลวงพิชิตธุระการที่จะพาสู่ตายไปกำจัดเสีย ตามคำเบิกความของนายสิบตำรวจเอกสุธีร์ก็ปรากฏว่าเมื่อรถหยุดแล้วจำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 5 เดินตามหลวงพิชิตธุระการมาที่รถคันที่ผู้ตายนั่ง เมื่อผู้ตายคนหนึ่งร้องขอชีวิตแล้ว จำเลยที่ 1 ที่ 2 ได้พูดสนับสนุนให้กำจัดผู้ตายเสียแล้วจำเลยที่ 3 เรียกจำเลยที่ 5 จำเลยที่ 5 ถือปืนกลทอมสันวิ่งเข้ามาทางหลังหลวงพิชิตธุระการ หลวงพิชิตธุระการเดินหลบไปทางหน้ารถ และร้องบอกให้นายร้อยตำรวจเอกพุดหลบ แล้วจำเลยที่ 5 ก็ประทับปืนยิงไปทางที่ผู้ตายนั่ง 1 ชุด

ในชั้นสอบสวนจำเลยที่ 1 ที่ 2 ก็ให้การว่าจำเลยที่ 1 ที่ 2 เดินเข้าไปหาหลวงพิชิตธุระการก่อนที่จะมีการยิงเข้าไปที่รถคันที่ผู้ตายนั่ง และจำเลยที่ 2 เชื่อว่าตำรวจที่ควบคุมผู้ตายไปนั้นเป็นผู้ยิง แม้จำเลยจะกลับเบิกความชั้นศาลว่าความจริงมิได้เป็นเช่นนั้น ที่ให้การไปก็โดยถูกหลอกว่าจะกันไว้เป็นพยานก็มีเหตุผลอันควรเชื่อไม่ เพราะพนักงานสอบสวนล้วนแต่เป็นผู้ชอบพอกับจำเลยทั้งสอง และที่เคยอยู่ได้บังคับบัญชาของจำเลยทั้งสองก็มี ส่วนนายพลตำรวจเอกไสว ไสวแสนยากร อธิบดีกรมตำรวจ และนายพลตำรวจโทประเสริฐ รุจิรวงศ์ รองอธิบดีกรมตำรวจก็เป็นผู้ร่วมอยู่ในคณะรัฐประหารมาทั้งจำเลยทั้งสอง ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกัน ไม่มีเหตุผลอันใดที่พนักงานสอบสวนจะทำการสอบสวนเรื่องนี้โดยกลั่นแกล้งจำเลย จำเลยให้การต่อสู้ขึ้นมาลอยๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานมาสืบประกอบไม่มีทางที่จะรับฟังการสอบสวนเรื่องนี้จะไม่เป็นไปโดยบริสุทธิ์ยุติธรรม

คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ 2 ดังกล่าว จึงเป็นหลักฐานประกอบ ทำให้คำเบิกความของนายสิบตำรวจเอกสุธีร์พยานโจทก์ที่ว่า ขณะที่มีการยิงกันนั้น จำเลยที่ 1 ที่ 2 ยืนอยู่ใกล้ๆ กับหลวงพิชิตธุระการ ผู้เป็นหัวหน้าควบคุมตัวผู้ตายไปฆ่ามาเชื่อถือยิ่งขึ้น ที่จำเลยกล่าวว่านายสิบตำรวจเอกสุธีร์พยานโจทก์ตกอยู่ในฐานะเป็นจำเลยผู้สมรู้ร่วมคิดด้วย พยานโจทก์จึงจำเป็นต้องให้การปรักปรำชักทอดผู้อื่นเพื่อเอาตัวรอดนั้น ตามพยานหลักฐานในสำนวนไม่ได้หมายความว่าพยานผู้สมรู้ร่วมคิดในการฆ่าผู้ตายด้วย คงปรากฏจากคำของพยานปากนี้เพียงว่า หลังจากที่ผู้ตายถูกฆ่าแล้ว พยานได้ทำตามคำสั่งที่ให้ออกจากศาลพลางจากรถและอื่นๆจนกระทั่งเอาบุญแจมือไปโยนทิ้งน้ำ จะถือว่านายสิบตำรวจเอกสุธีร์พยานตกอยู่ในฐานะเป็นจำเลยผู้สมรู้ร่วมคิดในการกระทำผิดในคดีนี้ด้วยยังไม่ได้ และทางพิจารณาก็ไม่ได้หมายความว่านายสิบตำรวจเอกสุธีร์ให้การไปโดยถูก

บังคับขู่เข็ญ หรือมีหวังจะได้ความดีความชอบเป็นการตอบแทนอย่างหนึ่งอย่างใด ที่จำเลยกล่าวว่า เหตุเกิดเป็นเวลาถึง 10 ปี นายสืบตำรวจเอกสุธีร์ไม่เคยรายงานให้ใครทราบและเมื่อเกิดเหตุใหม่ๆ นายร้อยตำรวจเอกขงยุทธสารวัตรสถานีตำรวจนครบาลบางเขน ได้สอบสวนพยาน นายสืบตำรวจเอกสุธีร์ก็ให้การว่าไม่รู้ไม่เห็นอะไรเลยมาในชั้นนี้กลับให้การรู้เห็นอันเป็นการตรงข้ามกับคำให้การครั้งก่อนจะเป็นหลักฐานไม่ได้นั้น เมื่อคำนึงถึงสถานการณ์ในขณะนั้นจะหวังอะไรให้นายสืบตำรวจเอกสุธีร์กล้าให้การไปตามความจริงที่ตนรู้เห็นมา โดยที่ปรากฏว่าเมื่อเกิดเหตุฆ่าคนตายทั้งสี่ตายแล้วทางฝ่ายเจ้าพนักงานตำรวจที่ควบคุมไป ได้ทำหลักฐานเป็นเท็จขึ้นเพื่อจะให้หลงเชื่อว่ามีคนร้ายดักแย่งชิงเกิดยิงต่อสู้กันแล้วกระสุนถูกคนทั้งสี่ถึงแก่ความตาย คนร้ายหลบหนีไปได้ ต่อมาได้มีแถลงการณ์ของทางราชการ ตำรวจรับรองความเท็จที่ได้ก่อขึ้นนั้นอีก อันแสดงความประสงค์ของทางราชการที่จะให้เชื่อว่าเป็นเช่นนั้นจริง พยานโจทก์บางคนซึ่งขณะนั้นมียศและตำแหน่งสูงกว่า นายสืบตำรวจเอกสุธีร์ก็ไม่กล้าให้การตามความจริง เพราะเกรงกลัวจะเป็นภัยแก่ตน เช่นนายร้อยตำรวจเอกขงยุทธ ซึ่งในขณะนั้นเป็นสารวัตรสถานีตำรวจนครบาล บางเขน และเป็นผู้ทำการสอบสวนก็ไม่เชื่อว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องคนร้ายมาแย่งชิง แต่ก็ไม่ได้กล้าทำความเห็นในสำนวนการสอบสวนตามความเห็นอันแท้จริงของตนได้ ขณะนั้นนายสืบตำรวจเอกสุธีร์เป็นตำรวจชั้นผู้น้อยจะไม่เกรงกลัวอิทธิพลของผู้ร่วมคิดกันนำเอาคนทั้งสี่ไปฆ่าและกล้าให้การไปตามความจริงที่ตนรู้เห็นอย่างไร จึงน่าเห็นใจที่นายสืบตำรวจเอกสุธีร์ต้องปกปิดในข้อความที่จริงที่ตนรู้เห็น

ต่อมาเมื่อได้มีการรัฐประหารกำจัดผู้มีอิทธิพลซึ่งพัวพันกับการกระทำความผิดนี้พ้นอำนาจป และเห็นว่าทางราชการตำรวจสมควรต่อมาได้พยายามสืบสวนสอบสวนเพื่อค้นความจริงและไม่มีเหตุที่จะเกรงกลัวอิทธิพลของผู้กระทำความผิดต่อไปแล้ว นายสืบตำรวจเอกสุธีร์ย่อมจะกล้าให้การไปตามความจริงที่ตนรู้เห็นมาได้ ที่จำเลยกล่าวว่านายสืบตำรวจเอกสุธีร์เบิกความถึงเหตุการณ์บางตอน และถ้อยคำที่ได้ยินพูดกัน แตกต่างจากพยานปากอื่นๆ นั้น ก็มีใช่เป็นการแตกต่างในข้อสำคัญ อันจะทำให้หน้าหนักถ้อยคำของพยานปากนี้เสียไปจนเชื่อว่าไม่ได้ว่ารู้เห็นในการกระทำของจำเลยดังพยานเบิกความนั้น โดยพยานได้อยู่ในที่เกิดเหตุ และรู้จักจำเลยมาก่อน ย่อมจำหน้าตากริยาอาการของจำเลยได้ทั้งที่ไม่ได้มีเหตุผลอะไรที่พยานจะเกลี้ยไถ่ความปรักปรำจำเลยในข้อหาอุกฉกรรจ์เช่นเรื่องนี้

สำหรับจำเลยที่ 5 นั้น นายสืบตำรวจเอกสุธีร์ก็เบิกความว่าได้เห็นจำเลยที่ 5 ประทับเป็นกลึงไปทางรถคันที่ผู้ตายนั่ง พยานเป็นตำรวจรู้จักจำเลยที่ 5 มาก่อน และได้อยู่ในที่เกิดเหตุใกล้ชิดกัน ย่อมจำจำเลยที่ 5 ได้แม่นยำ และไม่มีเหตุอย่างใดที่พยานจะเกลี้ยไถ่ความปรักปรำจำเลยที่ 5 ทั้งพยานโจทก์หลายคนก็เบิกความรับรองว่า ได้เห็นจำเลยที่ 5 ยืนอยู่ทางด้านขวาของรถคันที่ผู้ตายนั่ง

ที่จำเลขที่ 5 กล่าวตามคำเบิกความของนายสิบตำรวจเอกสุธีร์แสดงว่า นายสิบตำรวจเอกสุธีร์ไม่เห็นจำเลขที่ 5 ยิงนั้น ความจริงนายสิบตำรวจเอกสุธีร์เบิกความยืนยันว่าจำเลขที่ 5 เป็นผู้ยิง และเมื่อจำเลขที่ 5 ยิงแล้วนายสิบตำรวจเอกสุธีร์จึงได้扑หน้า หา扑หน้าลงก่อนที่ 5 ลงมือยิงไม่

ส่วนที่จำเลขยกเหตุกล่าวอ้างว่า พยานโจทก์เบิกความไม่เป็นความจริง เพราะแม้แต่การที่เจ้าพนักงานตำรวจรับตัวจำเลขไปจากที่ใดบ้างก็ไม่น่าเชื่อเสียแล้ว พยานโจทก์จึงไม่น่ารับฟังนั้น เห็นว่า ฝ่ายจำเลขก็น่าสืบสมโจทก์ว่า เจ้าพนักงานตำรวจรับตัวนายทองเปลวจากกองตำรวจสันติบาล นายถวิลจากสถานีตำรวจนครบาลนางเลิ้ง นายทองอินทร์จากสถานีตำรวจนครบาลสามเสน ดังนั้นการรับตัวผู้ตายทั้ง 3 นี้จากที่ใดจึงไม่มีปัญหา คงมีปัญหาคู่เฉพาะการรับตัวนายจำลอง ซึ่งฝ่ายโจทก์นำสืบว่าเจ้าพนักงานตำรวจไปขอรับตัวนายจำลองจากสถานีตำรวจนครบาลยานนาวา แต่ฝ่ายจำเลขนำสืบว่าเจ้าพนักงานตำรวจไปรับตัวนายจำลองจากกองสันติบาลพร้อมกับนายทองเปลว พยานโจทก์ก็มีนายพันตำรวจตรีหิรัญซึ่งขณะนั้นมียศนายร้อยตำรวจโท ประจำอยู่สถานีตำรวจนครบาลยานนาวาเบิกความยืนยันว่าในวันเกิดเหตุได้มีนายพันตำรวจเอกหลวงพิชิตธุระการไปขอรับตัวนายจำลอง และยังมีนายพันตำรวจตรีสุรินทร์ผู้ன்றรถยนต์ในขบวนสุดท้าย นายสิบตำรวจเอก เกียรติศักดิ์ผู้ขับรถยนต์ที่นายพันตำรวจตรีสุรินทร์นั่ง และนายสิบตำรวจเอกสุธีร์ผู้ขับรถยนต์ในขบวนคันที่บรรทุกผู้ตายทั้ง 4 คน ไปเบิกความรับรองต้องกันว่าได้ไปรับตัวนายจำลองจากสถานีตำรวจนครบาลยานนาวาจริง อย่างไรก็ดี ในเรื่องเจ้าพนักงานตำรวจได้รับตัวผู้ตายไปจากที่ใดบ้างนั้น มิใช่เหตุ จะยกขึ้นกล่าวอ้างเป็นข้อสำคัญว่าพยานโจทก์มิได้รู้เห็นเหตุการณ์จริงดังที่เบิกความมานั้น เพราะข้อเท็จจริงฟังได้แน่ชัดว่า พยานโจทก์ก็ดี ผู้ตายก็ดี จำเลขก็ดี ต่างอยู่ในที่เกิดเหตุทั้งสิ้น ตามพยานหลักฐานและเหตุผลคงได้วินิจฉัยกล่าวมาแล้ว ศาลฎีกาเห็นว่าคดีฟังได้ว่า จำเลขที่ 1 ที่ 2 และที่ 5 ได้ร่วมกระทำความผิดดังที่ศาลอาญา และศาลอุทธรณ์รับฟังมา พยานจำเลขไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานโจทก์ได้

ต่อไปนี้จะได้อธิบายข้อกล่าวหาสำหรับตัวจำเลขที่ 3 ที่ 4 ว่าควรยกฟ้องตามคำพิพากษาศาลอาญาและศาลอุทธรณ์หรือไม่

โจทก์มีพยานรู้เห็นเกี่ยวแก่จำเลขที่ 3 ที่ 4 คือนายพันตำรวจตรีสุรินทร์เบิกความว่าเมื่อสิ้นเสียงปืนแล้วพยานเดินไปที่รถ เห็นจำเลขที่ 4 ยืนรวมอยู่ในหมู่คนประมาณ 10 คน ทางด้านหน้าและด้านซ้ายรถคันที่บรรทุกผู้ตายมา จำเลขที่ 4 ถือปืนยาวแบบปืนกลห้อยอยู่ที่มือ นายสิบตำรวจโท เสาร์เบิกความว่า เมื่อได้ยินเสียงปืนกลดังชุดแรกแล้ว เห็นจำเลขที่ 3 ที่ 4 ยืนถือปืนกลในท่าเตรียมยิง

อยู่ทางด้านขวา ก่อนไปทางหน้ารถคันที่บรรทุกผู้ตายไปรวมหมู่อยู่กับคน 6-7 คน จากนั้นมีเสียงปืนกลดังขึ้นอีก 3 ชุด ทางด้านเคียวกันนั้น ไม่ได้สังเกตเห็นว่าเป็นคนยิง

นายสืบตำรวจเอกสุธีร์เบิกความว่า เมื่อจำเลยที่ 1 เรียกจำเลยที่ 5 เข้าไป และจำเลยที่ 5 ยิงไปทางรถผู้ตายแล้ว 1 ชุด ในระยะคิด ๆ กันนั้น ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นอีก 2-3 ชุด ตรงที่เดียวกับที่จำเลยที่ 5 ยิง แต่ไม่รู้ว่าใครยิง ต่อมาเมื่อถูกเรียกหาคนขับรถ พยานจึงวิ่งไปที่หลวงพิชิตธุระการยืนอยู่ เห็นจำเลยที่ 3 ที่ 4 ถีป็นยืนอยู่ข้างรถติด ๆ กับจำเลยที่ 5 พยานโจทก์ที่รู้เห็นเกี่ยวกับจำเลยที่ 3 ที่ 4 มีเพียงเท่านี้ ศาลฎีกาเห็นว่าคำพยานโจทก์ได้ความเพียงพอว่าจำเลยที่ 3 ที่ 4 อยู่ในกลุ่มคนที่มิใช่จำเลยที่ 5 กับหลวงพิชิตธุระการ เพียงแต่ไปยืนอยู่ในหมู่ด้วยจะถือว่าเป็นการเข้าร่วมมือด้วยยังไม่ได้ แม้พยานโจทก์คนหนึ่งจะว่าเห็นจำเลยที่ 3 ที่ 4 ถีป็นอยู่ในท่าเตรียมยิง แต่ก็ไม่มีพยานอื่นใดรู้เห็นจำเลยที่ 3 ที่ 4 ได้ลงมือยิงผู้ตายขณะถีป็นอยู่ในท่าเตรียมยิงเช่นนั้นเลย นายสืบตำรวจโทเสาร์พยานโจทก์ที่เบิกความว่าได้เห็นจำเลยที่ 3 ที่ 4 ยืนถีป็นอยู่ในท่าเตรียมยิงนั้นก็ว่าจำเลยที่ 3 ที่ 4 ยืนรวมหมู่อยู่กับคน 6-7 คน ในกาลเวลาและสภาพเช่นนี้ นายสืบตำรวจโทเสาร์อาจจะเห็นตัวบุคคลหรือลักษณะอาการของบุคคลผิดพลาดไปก็ได้

อนึ่ง การตายของผู้ตายทั้งสี่คนนั้น เกิดจากการถูกยิงด้วยกระสุนปืนกล ซึ่งฟังได้แล้วว่าจำเลยที่ 5 ได้ใช้ปืนกลยิง บาดแผลที่ผู้ตายทั้งสี่คนได้รับนั้น อาจเกิดจากกระสุนปืนกลที่จำเลยที่ 5 ยิงแต่ผู้เดียวไปก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเกิดจากกระสุนปืนที่คนอื่นร่วมยิงด้วย ทางพิจารณาก็ได้ความว่าจำเลยที่ 3 ที่ 4 เป็นตำรวจชั้นผู้น้อยในขณะนั้น มิได้อยู่ในฐานะเช่นเดียวกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 อันจะเห็นได้ว่า น่าจะรู้เห็นร่วมมือกับจำเลยอื่น ๆ ในการกระทำความผิดตามฟ้องของโจทก์ พยานหลักฐานโจทก์ยังมีเหตุสงสัย ฟังไม่ได้ถนัดว่าจำเลยที่ 3 ที่ 4 ได้สมคบร่วมมือกับจำเลยอื่น ๆ กระทำความผิดศาลอาญาศาลอุทธรณ์ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้เป็นผลดีแก่จำเลยที่ 3 ที่ 4 เป็นการชอบแล้ว

จำเลยโต้เถียงในปัญหากฎหมายว่า การกระทำของจำเลยตามฟ้องของโจทก์ได้รับนิรโทษกรรมตามพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมในโอกาสครบ 25 พุทธศตวรรษ จึงมีข้อจะพิจารณาต่อไปว่าการกระทำของจำเลยได้รับนิรโทษกรรม ตามพระราชบัญญัตินิรโทษกรรม ในโอกาสครบ 25 พุทธศตวรรษ พ.ศ.2499หรือไม่ ตามพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมในโอกาสครบรอบ 25 พุทธศตวรรษ พ.ศ.2499 มาตรา 4 มีความว่า “บรรดาการกระทำของบุคคลใด ๆ ก่อนวันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ.2499 อันเกี่ยวเนื่องจากการป้องกัน ระวัง หรือปราบปรามการกบฏ การก่อการจลาจล หรือการกระทำความผิดตามกฎหมายอื่นซึ่งเป็ความผิดทำนองเดียวกับความผิดดังกล่าวหรือการพยายาม

หรือการเตรียมการกระทำความผิดตามกฎหมายใด ๆ ก็ให้การกระทำเช่นนั้นไม่เป็นความผิดต่อไปและให้ผู้ที่ได้กระทำการนั้นพ้นผิดจากการเป็นผู้กระทำความผิด และถ้าได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษแล้ว ให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดนั้น ถ้าผู้นั้นได้รับโทษอยู่ก็ให้การลงโทษนั้นสิ้นสุดลง และให้ผู้ที่กระทำความผิดนั้นพ้นจากความรับผิดโดยสิ้นเชิง”

ศาลฎีกาพิเคราะห์เห็นว่า ข้อความในมาตรา 4 นี้ บัญญัติถึงการกระทำอันอาจเป็นความผิดตามกฎหมายให้ผู้ที่กระทำการนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิดคือ การกระทำอันเกี่ยวเนื่องจากการป้องกัน ระวัง หรือปราบปรามการกบฏ การก่อกองกลางหรือการกระทำความผิดตามกฎหมายอื่นซึ่งเป็นความผิดทำนองเดียวกัน หรือการพยายาม หรือการเตรียมการกระทำความผิดดังกล่าว แต่ในคดีนี้เป็นกรณีโจทก์ฟ้องจำเลยว่าสมคบกันเพทุบายไปขอรับตัวผู้ตายทั้งสี่ซึ่งเป็นผู้ต้องหาจากที่คุมขังของเจ้าพนักงานตำรวจ แล้วควบคุมไปหยุดรถสมคบกันใช้อาวุธปืนยิงผู้ต้องหาในขณะที่ควบคุมนั้น จนถึงแก่ความตายโดยเจตนา จึงมิใช่เป็นการกระทำอันเกี่ยวเนื่องจากการป้องกัน ระวัง หรือปราบปรามการกบฏ การก่อกองกลาง ฯลฯ ดังที่พระราชบัญญัตินิรโทษกรรมในโอกาสครบ 25 พุทธศตวรรษ พ.ศ.2499 ระบุไว้ ผู้ต้องหาแม้จะถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏก็ได้ถูกจับกุมควบคุมตัวอยู่แล้ว และได้หมายความว่าผู้ต้องหาได้กระทำการอะไรขึ้นอีกภายหลังเมื่อถูกควบคุมตัวแล้ว การที่ร่วมมือกันเพทุบายควบคุมตัวผู้ต้องหาพาไปฆ่าเสียมิใช่เป็นการกระทำอันเกี่ยวเนื่องจากการป้องกัน ระวัง หรือปราบปรามอย่างใด อันจะเข้าลักษณะที่พระราชบัญญัตินิรโทษกรรมให้ถือว่าไม่เป็นความผิด

ปัญหาข้อกฎหมายอีกข้อหนึ่งที่จำเลยได้เถียง คือการชันสูตรพลิกศพผู้ตายไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะไม่มีผู้พิพากษาช่วยด้วย ในข้อนี้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 150 วรรค 2 ซึ่งใช้บังคับในขณะเกิดเหตุ เมื่อ พ.ศ.2492 บัญญัติว่า“ถ้าความตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงานในขณะปฏิบัติราชการตามหน้าที่ การชันสูตรนั้น ต้องกระทำพร้อมด้วยผู้พิพากษานายหนึ่งของศาลชั้นต้น ซึ่งท้องที่ที่ทำการชันสูตรอยู่ในเขต”ศาลฎีกาพิเคราะห์เห็นว่า ข้อความตามกฎหมายบทนี้ หมายความว่าถ้าความตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงานในขณะปฏิบัติราชการตามหน้าที่ การชันสูตรพลิกศพจะต้องกระทำพร้อมด้วยผู้พิพากษา

คดีนี้ข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยกับพวกเจ้าพนักงานตำรวจได้กระทำการอันมิชอบด้วยหน้าที่ โดยนำผู้ต้องหาทั้งสี่ที่ถูกควบคุมตัวไปฆ่า จึงไม่เข้าลักษณะเป็นการกระทำของเจ้าพนักงาน

ในขณะที่ปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ฉะนั้น การชั้นสูตรพลิกศพผู้ตายในคดีนี้จึงหาจำเป็นต้องมีผู้พิพากษาช่วยด้วยไม่

ส่วนเรื่องกำหนดโทษของจำเลยตามข้อฎีกาของโจทก์นั้น โจทก์ยื่นยันคัดค้านแต่เฉพาะว่า จำเลยได้กระทำความผิดฐานเป็นตัวการฆ่าคนทั้งสี่โดยไตร่ตรองไว้ก่อน และโดยพยายามด้วยความพยายามทامةมา ทั้งเป็นการกระทำโดยทรามโดยกระทำทารุณโหดร้ายหรือแสดงความร้ายแก่ผู้ตายทั้งสี่ให้ได้รับความลำบากอย่างสาหัส เข้าลักษณะตามกฎหมายอาญา มาตรา 13,250 และประมวลกฎหมายอาญามาตรา 83,289 ดังที่โจทก์ฟ้อง จึงขอให้ลงโทษจำเลยตามกฎหมายบทหนักตามฟ้องของโจทก์

ศาลฎีกาได้พิจารณาตามข้อฎีกาของโจทก์นั้นเห็นว่าในข้อว่าได้ฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนนั้น เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาโดยเฉพาะ แต่คดีนี้เป็นกรณีที่เกิดขึ้นก่อนประกาศใช้ประมวลกฎหมายอาญา และตามบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญาก็ไม่เป็นคุณแก่จำเลยผู้กระทำความผิดในทางใด จึงนำความในข้อว่า “ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน” ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 289 (4) มาใช้ไม่ได้

ส่วนในข้อที่ว่าได้ฆ่าผู้ตายโดยพยายามด้วยความพยายามทامةมา ทั้งเป็นการกระทำโดยทรามโดยกระทำทารุณโหดร้ายหรือแสดงความร้ายแก่ผู้ตายทั้งสี่ให้ได้รับความลำบากอย่างสาหัส ซึ่งมีบัญญัติเป็นความผิดไว้ในกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 250(3) และ (4) เว้นแต่การฆ่าโดยกระทำทารุณโหดร้ายนั้น ตามพยานหลักฐานในสำนวนไม่ได้ความชัดว่า จำเลยผู้กระทำความผิดคนใดได้ร่วมรู้ในแผนการที่จะกำจัดผู้ตายมาก่อน ผู้ตายกับจำเลยผู้กระทำความผิดทุกคนไม่มีสาเหตุโกรธเคืองอะไรกัน และจำเลยผู้กระทำความผิดบางคนก็ไม่เคยรู้จักผู้ตายมาก่อน ทั้งการกระทำของจำเลยผู้กระทำความผิดเหล่านี้พอเห็นได้ว่าเป็นเครื่องมือของผู้อื่นที่ใช้ให้กระทำ ยังถือไม่ได้ว่าเป็นการกระทำโดยพยายามด้วยความพยายามทامةมา

ส่วนในข้อที่ว่าเป็นการกระทำโดยทรามหรือแสดงความร้ายแก่ผู้ตายให้ได้รับความลำบากอย่างสาหัส นั้น ก็ปรากฏว่าผู้ตายทั้งสี่ถูกยิงด้วยปืนกล กระสุนปืนถูกผู้ตายทั้งสี่ถึงแก่ความตายในทันทีนั้นเอง ยังถือไม่ได้ว่าเป็นการกระทำโดยทรามหรือแสดงความร้ายแก่ผู้ตายทั้งสี่ให้ได้รับความลำบากอย่างสาหัส

ศาลทั้งสองพิพากษามาชอบแล้ว ฎีกาโจทก์จำเลยไม่มีเหตุจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงเป็น
อย่างอื่น อาศัยเหตุดังกล่าวแล้ว ศาลฎีกาจึงพิพากษาขึ้นให้ยกฎีกาโจทก์จำเลยเสีย

ชวน สิงหละกะ
หลวงอนุสรณัติสาร
สำราญ ศิริพันธ์

ภาคผนวก ข

คำพิพากษา

คดีหมายเลขดำ ที่ 2628/2501

คดีหมายเลขแดง ที่ 1542/2502

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลอาญา

วันที่ 20 ตุลาคม พุทธศักราช 2502

ความอาญา

พนักงานอัยการ กรมอัยการ โจทก์

ระหว่าง

นายพลตำรวจจัตวา รัตน์	วัฒนะมหาตม์	จำเลยที่ 1
นายพันตำรวจเอก วิจิต	รัตนภาณุ	จำเลยที่ 2
นายพันตำรวจโท ศิริชัย	กระจ่างวงศ์	จำเลยที่ 3
นายพันตำรวจตรี กมล	ชโนวรรณ	จำเลยที่ 4
นายพันตำรวจตรี สุนนท์	เอกะโลหิต	จำเลยที่ 5
นายพันตำรวจตรี กระแสร์	อุณหสุวรรณ	จำเลยที่ 6
นายร้อยตำรวจเอก อธิธิพล	เครือโอโย	จำเลยที่ 7
นายร้อยตำรวจโท ผัน	ศาสตร์ปรุง	จำเลยที่ 8
นายร้อยตำรวจตรี มรกต	มัลลิกมาลย์	จำเลยที่ 9
นายสิบตำรวจเอก แนบ	นิมรัตน์	จำเลยที่ 10
นายสิบตำรวจเอก ระวี	เชิรนนท์	จำเลยที่ 11
นายสิบตำรวจโท ชุมพล	ปรีรัมย์	จำเลยที่ 12
นายสิบตำรวจตรี ศาสตร์	ภายิดานนท์	จำเลยที่ 13
นายสิบตำรวจตรี เฉลย	สุขสวัสดิ์	จำเลยที่ 14
นายสิบตำรวจตรี เจริญ	ไทรสาเกตู	จำเลยที่ 15

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทุกคน นอกจากนายสืบตำรวจตรี ศาสตร์ ภาษิตานนท์ จำเลยที่ 13 รับราชการเป็นตำรวจประจำการ โดยนายพลตำรวจจัตวา รัตน์ วัฒนะมหาตม์ จำเลยที่ 1 ดำรงตำแหน่งประจำกรมตำรวจ ในขณะที่ทำผิดมีศเป็นนายพันตำรวจโท ดำรงตำแหน่งผู้กำกับการ 1 กองตำรวจสันติบาล กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง

นายพันตำรวจเอก วิชิต รัตนภาณุ จำเลยที่ 2 ดำรงตำแหน่งประจำกรมตำรวจ ในขณะที่ทำผิดมีศเป็นนายพันตำรวจตรี

นายพันตำรวจโท ศิริชัย กระจ่างวงศ์ จำเลยที่ 3 ดำรงตำแหน่งประจำกองบังคับการตำรวจภูธร จังหวัดกาญจนบุรี

นายพันตำรวจตรี กมล ชโนวรรณ จำเลยที่ 4 ดำรงตำแหน่งรักษาการในตำแหน่งผู้กำกับการตำรวจสอบสวนกลาง ภาค 3 ในขณะที่ทำผิดมีศเป็นนายร้อยตำรวจเอก ดำรงตำแหน่งรองสารวัตรแผนก 1 กองกำกับการ 3 กองบังคับการกองตรวจ กองบัญชาการตำรวจนครบาล

นายพันตำรวจตรี สุนนท์ เอกะโลหิต จำเลยที่ 5 ดำรงตำแหน่งสารวัตรประจำกองกำกับการ 4 กองปราบปราม กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ในขณะที่ทำผิดมีศเป็นนายร้อยตำรวจโท ดำรงตำแหน่งสารวัตรแผนก 1 กองกำกับการ 1 กองบังคับการกองตรวจ กองบังคับการตำรวจนครบาล

นายพันตำรวจตรี กระแสร์ อุณหสุวรรณ จำเลยที่ 6 ดำรงตำแหน่งประจำกองบังคับการกองตำรวจสันติบาล กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ในขณะที่ทำผิดมีศเป็นนายร้อยตำรวจโท ดำรงตำแหน่งประจำกองบังคับการ กองปราบปราม กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง

นายร้อยตำรวจเอก อิทธิพล เครือไย จำเลยที่ 7 ดำรงตำแหน่งประจำสถานีตำรวจจังหวัดพิจิตร ในขณะที่ทำผิดเป็นนายร้อยตำรวจนอกประจำการ มีศเป็นนายร้อยตำรวจโท

นายร้อยตำรวจโท ผัน ศาสตร์ปรุ่ง จำเลยที่ 8 ดำรงตำแหน่งรองสารวัตรแผนก 1 กองกำกับการ 1 กองตำรวจสันติบาล กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ในขณะที่ทำผิดมีศเป็นจ่านายสืบตำรวจ สังกัดแผนก 1 กองกำกับการ 1 กองตำรวจสันติบาล กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง

นายร้อยตำรวจตรี มรกต มัลลิกมาลัย จำเลยที่ 9 ดำรงตำแหน่งรองสารวัตรแผนก 1 กองกำกับการ 1 กองตำรวจสันติบาล กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ในขณะที่ทำผิดมีศเป็น นายสิบตำรวจเอก สังกัดแผนก 1 กองกำกับการ กองตำรวจสันติบาล กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง

นายสิบตำรวจเอก แนน นิมรัตน์ จำเลยที่ 10 สังกัดกองบังคับ กองปราบปราม กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ในขณะที่ทำผิดมีศเป็นนายสิบตำรวจโท สังกัดแผนก 2 กองกำกับการ 3 กองบังคับการตำรวจ กองบังคับการตำรวจนครบาล

นายสิบตำรวจเอก ระวี เรียบนันท์ จำเลยที่ 11 สังกัดแผนก 1 กองกำกับการ 1 กองตำรวจสันติบาล กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ในขณะที่ทำผิดมีศเป็นนายสิบตำรวจโท สังกัดแผนก 2 กองกำกับการ 1 กองตำรวจสันติบาล กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง

นายสิบตำรวจโท ชุมพล ปรีรัมย์ จำเลยที่ 12 สังกัดแผนก 1 กองกำกับการ 1 กองตำรวจสันติบาล กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ในขณะที่ทำผิดมีศเป็นนายสิบตำรวจตรี สังกัดแผนก 1 กองกำกับการ 1 กองตำรวจสันติบาล กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง

นายสิบตำรวจตรี ศาสตร์ ภาษิตานนท์ จำเลยที่ 13 เป็นตำรวจนอกประจำการ ในขณะที่ทำผิดมีศเป็นพลตำรวจสมัคร สังกัดสถานีตำรวจภูธรจังหวัดกาญจนบุรี

นายสิบตำรวจตรี เฉลย สุขสวัสดิ์ จำเลยที่ 14 สังกัดสถานีตำรวจภูธรหนองสี จังหวัดกาญจนบุรี ในขณะที่ทำผิดมีศเป็นพลตำรวจสมัคร สังกัดสถานีตำรวจภูธรจังหวัดกาญจนบุรี

นายสิบตำรวจตรี เจริญ ไทรสาเกตู จำเลยที่ 15 สังกัดสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี ในขณะที่ทำผิดมีศเป็นตำรวจสมัคร สังกัดสถานีตำรวจภูธรจังหวัดกาญจนบุรี

เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ. 2495 เวลากลางวันและกลางคืน หลังเที่ยงต่อเนื่องกัน จำเลยทั้ง 15 คน ในคดีนี้ได้กระทำผิดต่อกฎหมาย กล่าวคือจำเลยทุกคนกับพวกที่หลบหนี ยังจับตัวไม่ได้ อีกหลายคน ได้สมคบร่วมกระทำความผิดด้วยกัน ใช้อำนาจด้วยกำลังกายทำร้าย ล้อคอและใช้เชือกรัดคอ นายชาญ บุณนาค นายเล็ก บุณนาค นายผ่อง เขียววิจิตร นายเตียง ศิริขันธุ์ นายสง่า ประจักษ์

วงศ์ โดยเจตนาฆ่าบุคคลทั้ง 5 คน ที่ระบุชื่อมาแล้วให้ถึงแก่ความตายและบุคคลทั้ง 5 คน ได้ถึงแก่ความตายด้วยการกระทำที่จำเลยกับพวกสมคบร่วมกันสมดังเจตนาของจำเลยกับพวกในวันเดียวกันนั่นเอง ทั้งนี้จำเลยกับพวกได้กระทำโดยไตร่ตรองไว้ก่อนและโดยพยายามด้วยความพยายามทมิฬ ทั้งเป็นการกระทำโดยทรามโดยกระทำทารุณโหดร้าย หรือแสดงความดุร้ายแก่ผู้ตายทั้ง 5 คน ให้ได้รับความลำบากอย่างสาหัส และเมื่อวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2495 เวลากลางคืนหลังเที่ยงคืนต่อเนื่องกับวันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2495 เวลากลางคืนก่อนเที่ยง โดยเหตุที่จำเลยกับพวกเจตนาฆ่าบุคคลทั้ง 5 คนดังกล่าวข้างต้น ซึ่งได้ไตร่ตรองไว้ก่อนแล้ว จำเลยได้สมคบร่วมด้วยกันเผาทำลายศพทั้ง 5 ศพนั้นเสีย ด้วยเหตุนี้จึงไม่กองบังคับการตำรวจนครบาลจะทำการชันสูตรพลิกศพได้ตามกฎหมาย

เหตุเกิดที่ตำบลบางจาก อำเภอพระโขนง ตำบลปทุมวัน อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนคร และเกี่ยวพันกับตำบลแก่งเสี้ยน อำเภอเมืองกาญจนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี

นายพันตำรวจโท ศิริชัย จำเลยที่ 3 นายสิบตำรวจตรี เฉลย จำเลยที่ 14 นายสิบตำรวจตรี เจริญ จำเลยที่ 15 เป็นคนเดียวกับจำเลยตามสำนวนคดีดำที่ 213/2500 ของศาลอาญา นายสิบตำรวจตรี ศาสตร์ จำเลยที่ 13 เป็นจำเลยคนเดียวกับจำเลยตามสำนวนคดีอาญา หมายเลขดำที่ 214/2500 ของศาลอาญา และ นายสิบตำรวจเอก แนบ จำเลยที่ 10 เป็นคนเดียวกับจำเลยตามสำนวนคดีอาญา หมายเลขดำที่ 876/2501 ของศาลอาญา ขอให้ศาลอาญาพิพากษาลงโทษจำเลยตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 มาตรา 63, 64, 249, 250 ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 289, 83, 84 และนับโทษจำเลยติดต่อกับคดีก่อนนั้นด้วย

จำเลยทั้ง 15 คน ในคดีนี้ได้ยื่นคำให้การปฏิเสธตอกันว่า มิได้กระทำความผิดดังโจทก์กล่าวหาในฟ้องทุกประการ ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้องโจทก์ปล่อยตัวจำเลยพ้นข้อหาไป

ทางพิจารณาได้ความว่า นายเตียง ศิริขันธ์ ได้เป็นผู้แทนราษฎรจังหวัดสกลนครตั้งแต่ พ.ศ. 2480 และต่อ ๆ มา ทุกครั้งที่มีการเลือกตั้งผู้แทนราษฎร นายเตียง ศิริขันธ์ ก็ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎรตลอดมา

เพื่อปฏิบัติการสะสางคดีต่าง ๆ ตามนโยบายและคำเรียกร้องของประชาชน หลังจากการปฏิวัติขับไล่จอมพล ป. พิบูลสงคราม เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2500 พล.ต.อ.ไสว ไสวแสนยากร

อธิบดีกรมตำรวจ ซึ่งเข้ารับตำแหน่งสืบแทนพล.ต.อ.เผ่า ศรียานนท์ จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชั้นคณะชั้น มี พล.ต.ต. ประเสริฐ รุจิรวงศ์ รองอธิบดีกรมตำรวจ เป็นประธานกรรมการ พล.ต.จ.ฉัตร หนูนภักดิ์ พล.ต.อ.จำรัส โรจนจันทร์ และ พล.ต.อ.ชวลี แสงอร่าม เป็นกรรมการ

การดำเนินงานของคณะกรรมการสะสางคดีดังกล่าวนี้ได้แบ่งแยกกันทำเป็นเรื่อง ๆ ไป สำหรับคดีที่หนังสือพิมพ์และชาวบ้านเรียกกันว่า "คดีข่าวดัง" นี้ อธิบดีกรมตำรวจตั้งให้ พล.ต.จ. ฉัตร หนูนภักดิ์ ผู้บังคับกองตำรวจภูธร เป็นกรรมการผู้ควบคุมการสอบสวน พล.ต.ท.อุดม เศรษฐบุตร พล.ต.ต. เจริญ พินิจารมณ พล.ต.ท.ชาญ ศรีสุข พล.ต.ต. จำเนียร เรืองวุฒิ ร.ต.อ. พงษ์ชาญ ทัศนาท ร. ต.อ.ชาติ สุนทรสิงห์ ร.ต.ท. อภินันท์ ณ นคร ร.ต.ท. ชโลม จิรากร ร.ต.ท. ล้อม สุขเกตู และร.ต.ท. ไชยา นิยมคำ เป็นพนักงานสอบสวน

ตามหลักฐานสำนวนการสอบสวนคดีกบฏ 10 ก.ย. นายเตียง นายชาญ กับพวกที่หายไป ไม่มีใครตกเป็นผู้ต้องหาในคดีกบฏนั้น

พยานที่พนักงานสอบสวนเรียกมาทำการสอบสวนคงได้ความว่า ตั้งแต่ นายเตียง นายสง่า นายชาญ นายเล็ก นายผ่อง หายไปแล้ว ภริยาและผู้ที่ชอบพอใกล้ชิดไม่เคยได้รับข่าวคราวว่าบุคคลเหล่านี้ไปอยู่ที่ไหนเลย และตามรายงานของทางราชการที่ส่งข่าวว่าพบนายเตียง อยู่ที่นั่นนั้นก็ ไม่เป็นความจริง

ผู้แทนราษฎรได้เคยตั้งกระทู้ถามในสภาผู้แทนราษฎรถึงการหายตัวของนายเตียง รัฐบาลในสมัยนั้นแถลงตอบว่า นายเตียง ยังมีชีวิตอยู่ แต่ได้หลบหนีออกนอกประเทศ พนักงานสอบสวนได้เรียกนายถั่วละล่อง นายสุวิชัย ซึ่งเคยเดินทางไปเงินแดงมา และพันโท พโยม จุฬานนท์ ซึ่งเคยหลบหนีภัยการเมืองไปอยู่ในพม่ามาสอบสวน บุคคลดังกล่าวให้การว่าไม่เคยได้ข่าวหรือพบนายเตียงเลย

ในระหว่างทำการสอบสวนอยู่ พล.ต.จ.อัสนีย์ ยิงกมล กรรมการสอบสวนคดีข่านายอารีย์ นักหนังสือพิมพ์ ได้มาแจ้งกับ พล.ต.จ.ฉัตร หนูนภักดิ์ว่า มีพยานทางเมืองกาญจนบุรีรู้เห็นคดีนี้ โดยการสอบพยานในคดีนี้ข่านายอารีย์นั้น พล.ต.จ.อัสนีย์ ได้ถามว่ารู้เห็นเกี่ยวกับเรื่องนายเตียง บ้างหรือไม่ พยานจึงบอกว่ารู้เห็น พล.ต.จ.ฉัตร ได้เรียกพยานนั้นมาสอบสวนถามทีละคน คือ ส.ต.ต.สุวรรณ บ่อผล พลตำรวจ จำเนียร จิตรเที่ยง และพลตำรวจ บุญส่ง บุญปลูก พยานเล่าให้ฟังว่า

ในตอนกลางวันได้มีการชุลหุลมไว้ก่อนแล้วจึงนำห่อศพ 5 ห่อไปเผาในเวลากลางคืนเผาแล้วเอาดินกลับไว้ในหลุม ตอนกลางวันที่ไปชุลหุลมมี พ.ต.ต.ประชา พูนวิวัฒน์ พ.ต.ต.ประดับ ชีระเกาศัลย์ ไปที่บ้าน พ.ต.ต.ศิริชัย กระจ่างวงศ์ ซึ่งขณะนั้นเป็นผู้กำกับการตำรวจภูธร จังหวัดกาญจนบุรี แล้ว พ.ต.ต.ประดับ กับตำรวจเมืองกาญจนบุรีไปชุลหุลมเตรียมไว้ พ.ต.ต.ประชา ไม่ได้ไปด้วย

เมื่อได้รับความจากพยานทั้งสามคนนี้แล้ว พ.ต.อ.อุดม เสาระบุตร ได้เรียก พ.ต.ต.ประดับ มาสอบสวน ซึ่งทำให้ได้ทราบว่า มี ส.ต.ต.สมพงษ์ กรพาศิษฐ์ รู้เรื่องอีกคนหนึ่ง ระหว่างนั้น ส.ต.ต.สมพงษ์ กรพาศิษฐ์ต้องโทษอยู่ในเรือนจำบางขวางในความผิดฐานฆ่านายสุวิษ พุ่มชูศรี ส.ต.ต.สมพงษ์ได้ให้จำสิบเอก สวน สว่างภพ พี่เขมาติดต่อกับ ร.ต.ต.บุญช่วย ภูอินดี ซึ่งเป็นพี่เขยอีกคนหนึ่ง ให้เรียนอธิบดีกรมตำรวจว่าเขาจะเปิดเผยคดีเรื่องนายเตียง ศิริขันธ์ และนายพร มะลิตอง ถูกฆ่าตาย ขณะนั้น ร.ต.ต.บุญช่วย ภูอินดี สังกัดกองพลาธิการกรมตำรวจและพักอยู่ที่บ้านอธิบดีกรมตำรวจ พล.ต.อ.ไสว ไสวแสนยากร โดยส.ต.ต.สมพงษ์ เป็นคนขับรถของ พ.ต.อ.อรรถพร พุกประยูร และได้เห็นเหตุการณ์วันรุ่งขึ้น ร.ต.ต.บุญช่วย จึงไปหา ส.ต.ต.สมพงษ์ที่เรือนจำ ส.ต.ต.สมพงษ์ ได้เล่าเรื่องให้ฟัง ส.ต.ต.สมพงษ์ รู้ข่าวว่าพนักงานสอบสวนกำลังทำการสอบสวนคดีเรื่องนายเตียง อยู่และกลัวจะมีความผิดร่วมด้วย ร.ต.ต.บุญช่วย ได้นำความมาชี้แจงต่ออธิบดีกรมตำรวจ ๆ สั่งให้ไปแจ้งแก่พล.ต.จ.ฉัตร หนูนภักดี ๆ สั่งให้ ร.ต.ต.บุญช่วย ไปหา พ.ต.อ.อุดม เสาระบุตร ผู้สอบสวนที่วังปารุสกวัน ต่อมา พล.ต.จ.ฉัตร หนูนภักดีและ พ.ต.อ.อุดม เสาระบุตร ก็ได้ไปทำการสอบสวน ส.ต.ต.สมพงษ์ ที่เรือนจำบางขวาง

ข้อเท็จจริง โจทก์นำสืบพยานผู้รู้เห็นเกี่ยวข้องในเรื่องนี้ พยานให้การมีใจความว่า ส.ต.ต.สมพงษ์ กรพาศิษฐ์ มีหน้าที่ขับรถยนต์ประจำตัวพ.ต.อ.อรรถพร พุกประยูร ยศขณะนั้นเป็น พ.ต.ต. อรรถพร ๆ ทำงานอยู่ที่สันติบาลบ้าง ไปทำงานที่กรมประมวลราชการแผ่นดินบ้าง พ.ต.อ.อรรถพร เป็นกรรมการสอบสวนคดีกบฏ 10 พฤษจิกายน 2495 ด้วย ขณะเดียวกันนั้น พ.ต.ต.ประดับ ชีระเกาศัลย์ ยังเป็นนายร้อยตำรวจโทประจำอยู่กองตรวจตำรวจนครบาล มีที่ทำงานการกองปราบสามยอด มีพล.ต.ต.เชื่อน ประภาวัตร เป็นหัวหน้า พ.ต.อ.พันธ์ศักดิ์ วิเศษภักดี พ.ต.อ.อรรถพร พุกประยูร เป็นรอง พ.ต.ต.ประดับ เป็นผู้ช่วยกรรมการสอบสวนคดีกบฏ 10 พ.ย. 2495

วันใดพยานจำไม่ได้แน่ระหว่างที่มีงานฉลองรัฐธรรมนูญเดือนธันวาคม พ.ศ. 2495 ส.ต.ต.สมพงษ์ ขับรถยนต์มากับ พ.ต.อ.อรรถพร ไปที่บ้าน พล.ต.จ.รัตน์ จำเลขที่ 1 ซึ่งอยู่ในกอง

ตำรวจสันติบาล เป็นเรือนไม้สองชั้น พ.ต.อ.อรรถพร ลงจากรถยนต์เข้าไปในห้องรับแขก ขณะนั้นมีรถยนต์จอดอยู่ก่อนสองคัน เป็นรถเก๋งยี่ห้ออะไรสีอะไรก็จำไม่ได้ ในห้องรับแขก มีนายชาญกับชายอีก 2-3 คน ส.ต.ต.สมพงษ์ ไม่รู้จักอยู่ด้วย

ส.ต.ต.สมพงษ์ ได้ขึ้น พ.ต.อ.อรรถพร ได้เถียงกับนายชาญ โดย พ.ต.อ.อรรถพร ว่านายชาญ เป็นคอมมิวนิสต์ แต่นายชาญเถียงว่าไม่ได้เป็นเถียงกันประมาณ 15 นาที พ.ต.อ.อรรถพร ก็ออกมาขึ้นรถบอกให้ ส.ต.ต.สมพงษ์ ขับรถไป โดยบอกให้ขับรถผ่านบ้านมนังคศิลาแล้วให้เลี้ยวกลับไปวังปารุสกวัน ถึงวังปารุสกวัน พ.ต.อ.อรรถพร ขึ้นไปบนตึกนานราว 10 นาที ก็กลับลงมาส่งกระดาษมีข้อความถึงผู้กำกับการตำรวจจังหวัดกาญจนบุรี มีใจความว่า "ศาสตราจารย์เตรียมพร้อมไว้" ให้ ส.ต.ต.สมพงษ์ เอาไปส่งโทรเลขที่แผนกสื่อสารอยู่ในวังปารุสกวันนั้นเอง ส่งโทรเลขแล้วก็ขับรถพา พ.ต.อ.อรรถพร ไปตามถนนสายปากน้ำตามที่ พ.ต.อ.อรรถพร สั่ง พอเลขสถานีตำรวจพระโขนงไป 3 ระยะเสาไฟฟ้า พ.ต.อ.อรรถพร ก็สั่งให้เลี้ยวรถเข้าไปที่บ้านหลังหนึ่งทางขวามือ ขณะนั้นไม่มีบ้านของใครอยู่ใกล้บ้านหลังนี้ ๆ เป็นเรือนไม้สองชั้น เวลานั้นประมาณบ่ายสองโมง มี พ.ต.อ.พุดบูรณะสมภพ พ.ต.อ.พันธ์ศักดิ์ วิเศษภักดี พ.ต.อ.วิจิต รัตนภานุ พ.ต.ต.กมล ชโนวรรณ และยังมีตำรวจแต่งตัวนอกเครื่องแบบอีก 3-4 คน ยืนอยู่ในบริเวณบ้านนั้น อยู่ทางหน้าบ้านข้าง ทางข้าง ๆ บ้านข้าง ไปถึงนานประมาณ 30 นาทีก็เห็นสารวัตรประสงค์ ยศไม่เกิน ร.ต.อ. กับ ร.ต.ท.พิชิต นามสกุลพยานจำไม่ได้ นำนายชาญ บุญนาคเดินเข้ามาในบ้าน แล้วพาไปเข้าประตูห้องรับแขก ซึ่งมี ส.ต.ท.ดำรง ส.ต.ต.จรัญ หรือโย่ง ร.ต.อ.อิทธิพล เครือไข จำเลขอยู่ในนั้น พอนายชาญ เข้าไป บุคคลดังกล่าวกับผู้ที่นำเข้าไปได้ทำการปล้ำนายชาญ มีเสียงคนล้มลงดังตึงตึงแล้วก็หามนายชาญ เข้าไปไว้ห้องหนึ่ง แล้วสารวัตรประสงค์ ร.ต.ท.พิชิตก็ออกไปที่ พ.ต.อ.อรรถพร ซึ่งขณะทำการกอดปล้ำนั้นยืนอยู่กับ พ.ต.อ.พันธ์ศักดิ์ พ.ต.อ.พุด และ พ.ต.อ.วิจิต ต่อจากนั้นอีกราว 20 นาที สารวัตรประสงค์ ร.ต.ท.พิชิต ก็นำชายอีกคนหนึ่งซึ่งพยานเห็นยืนอยู่กับนายชาญ ที่บ้าน พล.ต.จ.รัตน์ จำเลข เข้าไปในห้องรับแขกและมีการปลุกปล้ำอย่างเดียวกัน โดยบุคคลชุดเดิม เสร็จแล้ว ร.ต.ท.พิชิต สารวัตรประสงค์ ก็ออกมาข้างนอก อีก 20 นาทีต่อมาก็นำชายอีกคนหนึ่งเข้าใจว่าเป็นคนที่เห็นอยู่กับนายชาญ ที่บ้าน พล.ต.จ.รัตน์ เหมือนกันเข้าไป แล้วเสียงปล้ำกันดังตึงตึงในห้องรับแขกอีก เงียบเสียงแล้ว ร.ต.ท.พิชิต สารวัตรประสงค์ ก็ออกมาข้างนอก พ.ต.อ.อรรถพร จึงเรียก ส.ต.ต.สมพงษ์ เอารถไปรับและให้ขับไปที่สันติบาลที่บ้าน พล.ต.จ.รัตน์ ไปถึงเวลาบ่าย 4 โมง ก่อนนั้น พ.ต.ต.ประทับ อยู่ที่สโมสรนายตำรวจ พ.ต.ต.ประชา พูนวิวัฒน์ มาชวนให้ไปที่บ้าน พล.ต.จ.ฉัตร เพื่อพบกับพ.ต.อ.อรรถพร ทั้งสองคนเดินเข้ามาทางหลังบ้านไปนั่งอยู่ที่ระเบียงเรือนคนใช้อยู่ที่ทิศตะวันออกของเรือนใหญ่มองเห็น พ.ต.อ.อรรถพร นั่งอยู่กับนายเตียง ศิริขันธ์ ในห้องรับแขก เสียง พ.ต.อ.อรรถพร หาวว่า

นายเตียง ดำเนินการเป็นคอมมิวนิสต์ นายเตียง ปฏิเสธว่าไม่ได้เป็น พุดกันอยู่ประมาณ 10 นาที พ.ต.อ.อรรถพร ก็ออกมาที่หลังบ้านตรงบันไดให้คนใช้ไปเรียก พล.ต.จ.รัตน์ มาคุยกัน ประเดี้ยวเดียว พ.ต.อ.อรรถพร ก็เดินมาทางที่ พ.ต.ต.ประชา พ.ต.ต.ประดับ นั่งอยู่แล้วกวักมือเรียกพ.ต.ต.ประชาให้ไปหาสั่งนำนายเตียง ไป พ.ต.อ.อรรถพร ก็ขึ้นรถยนต์ซึ่งมี ส.ต.ต.สมพงษ์ เป็นคนขับรถ ก่อนรถเคลื่อน พ.ต.อ.อรรถพร สั่ง พ.ต.ต.ประดับว่า ประเดี้ยวให้เอาคนขับรถของนายเตียง ไปให้ไปพร้อมกับคุณกระแสรี่ คือ พ.ต.ต.กระแสรี่ อุณหสุวรรณ จำเลย ขณะนั้น พ.ต.ต.กระแสรี่ นั่งอยู่ที่ม้าหินด้านหน้าบ้าน พ.ต.ต.ประชา ได้เดินไปบอกคนขับรถของนายเตียง ชื่อ นายสง่า ว่าให้คอยอยู่ก่อนประเดี้ยวจะนำไป ขณะนั้นนายสง่านั่งอยู่ในรถยนต์ที่ห้อออสตินสี่ล้อโกแล็ต พ.ต.อ.อรรถพร ไปแล้ว 2-3 นาที พ.ต.ต.ประชา ก็เข้าไปเชิญนายเตียง ในห้องรับแขกให้ไปขึ้นรถยนต์ที่บ้านซึ่งมีจอดอยู่ในบ้าน 2-3 คัน

พ.ต.อ.อรรถพร สั่งให้ ส.ต.ต.สมพงษ์ ขับรถไปที่บ้านพระโขนงอีก ไปถึงบ้านนั้นเวลาประมาณ 5 โมงเย็น คนที่เคยเห็นอยู่ที่นั่นก็ยังคงอยู่ตามเดิม พ.ต.อ.อรรถพร ลงจากรถยืนอยู่ที่หน้าบ้านประมาณ 15 นาที ก็มีรถยนต์มาหยุดที่หน้าประตูบ้านข้างนอกถนน พ.ต.ต.ประชา คนเดียวนำนายเตียง เข้ามาแล้วพาไปที่ห้องรับแขก สารวัตรประสงค์ ร.ต.ท.พิชิต เดินทางเข้าไปด้วย ขณะนั้น ร.ต.อ.อิทธิพล ส.ต.ท.ดำรง ส.ต.ต.จรัญ อยู่ในนั้น พอนายเตียง เข้าไปในห้องรับแขกก็มีเสียงดังดังสัก 5 นาทีเศษ เสียงก็เงียบ พยานเห็น พ.ต.ต.ประชา ส.ต.ท.ดำรง ส.ต.ต.จรัญ ชุลมุนปลุกปล้ำอยู่ด้วย เมื่อเสียงเงียบไปแล้ว พ.ต.ต.ประชา สารวัตรประสงค์ และร.ต.ท.พิชิต ก็ออกมาข้างนอก พ.ต.อ.อรรถพร ก็เรียกให้ ส.ต.ต.สมพงษ์ เารถไปรับมี พ.ต.อ.พันธ์ศักดิ์ พ.ต.อ.พุดม พ.ต.อ.วิจิต ไปรับกันเดี้ยวกัน พ.ต.อ.อรรถพร ด้วย ไปที่สโมสรสันติบาล ไปถึงก็พากันลงจากรถทั้งหมด

ทางบ้าน พล.ต.จ.รัตน์ ในกรมตำรวจเมื่อ พ.ต.ต.ประชา พานายเตียง ไปแล้ว พ.ต.ต.ประดับ ก็ไปนั่งคุยกับ พ.ต.ต.กระแสรี่ เวลาประมาณ 5 โมงเย็นก็พากันไปขึ้นรถของนายเตียง พ.ต.ต.กระแสรี่ นั่งคู่กับนายสง่าคนขับรถ พ.ต.ต.ประดับ นั่งข้างหลัง พ.ต.ต.กระแสรี่ บอกให้ขับไปทางพระโขนง เลขสถานีตำรวจพระโขนงไปแล้ว รถเลี้ยวเข้าบ้านข้างขวามือ รถเข้าไปจอดห่างตัวเรือน 5-6 วา มีคนอยู่ในบริเวณบ้าน 3-4 คน คนหนึ่งไปบอกให้เชิญคนขับขึ้นไปบนเรือน พ.ต.ต.ประดับ ก็พาขับรถเดินไปที่ห้องรับแขก ภายในห้องรับแขกมีคนอยู่ 3-4 คน หนึ่งในจำนวนนั้นค่อนข้างสูง เมื่อนายสง่าเดินเข้าไปในห้องรับแขก คน 3-4 คน ในห้องนั้นก็เข้ามาคอยปล้ำนายสง่านาน 2-3 นาทีก็ได้ยินเสียงลึ้ม พ.ต.ต.ประดับ เดินออกมาที่กลางสนามพบ พ.ต.ต.ประชา ขึ้นคุยกันราว 10

นาที พ.ต.ต.ประดับ ก็ขึ้นรถ พ.ต.ต.ประชา ไปที่กรมตำรวจ พ.ต.ต.ประดับ เอรารถส่วนตัวกลับบ้าน
ในคืนวันนั้นไม่ได้ไปไหน

เวลา 18.00 นาฬิกาเศษ พ.ต.อ.อรรถพ ออกจากสโมสรมาขึ้นรถให้ขับไปที่บ้านนางเป๊าะ
อยู่ที่ถนนวิสุทธิกษัตริย์ พ.ต.อ.อรรถพ ขึ้นไปบนตึก ส.ต.ต.สมพงษ์ ไปกินข้าวข้างนอก เวลา 1 ทุ่ม
เศษ มีคนนอกให้ไปเปลี่ยนรถเอาขี้อัดค็อกซ์ของนางเป๊าะออกไป เวลาประมาณ 21.00 นาฬิกา พ.ต.
อ.อรรถพ กลับไปสโมสร เวลา 2 ยามเศษ ก็กลับมาบ้านที่ถนนดินแดง พ.ต.อ.อรรถพ สั่งให้ ส.ต.ต.
สมพงษ์ ไปกับ พ.ต.ต.ประชา เวลา 15.00 นาฬิกา และให้ไปหา พ.ต.ต.ประดับ ที่กองตรวจบางขุน
พรหม ขณะสังนั้น พ.ต.ต.ประชา ก็อยู่และค้างที่นั่นด้วย

เวลา 5.00 นาฬิกา พ.ต.ต.ประชา ให้ ส.ต.ต.สมพงษ์ ขับรถของนางเป๊าะไปบ้าน พ.ต.ต.
ประดับ ไปถึง พ.ต.ต.ประชา ขึ้นไปบนบ้านแล้วกลับลงมาพร้อมกับ พ.ต.ต.ประดับ ให้รถกลับไป
บ้าน พ.ต.อ.อรรถพ ทั้งสองคนขึ้นไปหาพ.ต.อ.อรรถพ ๆ ได้สั่ง พ.ต.ต.ประชา พ.ต.ต.ประดับ ไป
เมืองกาญจนบุรีให้ไปติดต่อกับพ.ต.ท.ศิริชัย ผู้กำกับการตำรวจเมืองกาญจนบุรี ว่างานที่สั่งไว้เรียบ
ร้อยหรือยัง และยังได้บอกว่าคุณเตียง เป็นคอมมิวนิสต์ ถ้าปล่อยไว้อาจเป็นภัยต่อบ้านเมืองได้เก็บ
เสียแล้ว พ.ต.ต.ประชา พ.ต.ต.ประดับ ก็เดินทางไปเมืองกาญจนบุรีโดยรถไฟลัดไปถึงเวลาประมาณ
3 โมงเช้า เข้าพบผู้กำกับการ พ.ต.ท.ศิริชัย จำเลยที่บ้านพักใกล้สถานีตำรวจ พ.ต.ต.ประชา ถามว่า
งานที่ พ.ต.อ.อรรถพ สั่งไว้เรียบร้อยหรือยัง พ.ต.ท.ศิริชัย บอกว่าไปกับเด็กก็แล้วกัน แล้วตำรวจที่
บ้านผู้กำกับศิริชัย ได้ไปตามพลตำรวจศาสตร์มา พลฯ ศาสตร์ คือ ส.ต.ต.ศาสตร์ ภาณิตานนท์ จำเลย
เป็นคนขับรถจี๊ปสหประชาชาติขนาดกลางพา พ.ต.ต.ประดับ ไปกับส.ต.อ.ณรงค์ ชิวปรีชา ส.ต.ต.
เฉลย สุขสวัสดิ์ ส.ต.ต.เจริญ ไทรสาคร จำเลยและ ส.ต.ต.สุวรรณ บ่อผล พลตำรวจบุญช่วย บุญปลูก
พยานโจทก์ ภายในรถยนต์มีอาหาร จอบ เสียม มีด เตรียมเอาไว้ด้วย รถเล่นไปตามถนนทางทิศ
เหนือของจังหวัดกาญจนบุรี ไปทางลาดหญ้า พอถึงหลักกิโลเมตรที่ 9 ก็แยกทางขวามือเข้าป่าเป็น
ทางเกวียนและทางรถยนต์คดเคี้ยวเข้าไปในป่าประมาณ 2 กิโลเมตร รถจึงหยุดเป็นที่ราบ พลฯ
ศาสตร์ พาพ.ต.ต.ประดับ ไปดูหลุมถ่านเก่า ๆ หลุมหนึ่ง พ.ต.ต.ประดับ บอกว่าเอาตรงนี้แหละ พลฯ
ศาสตร์ จึงบอกตำรวจเมืองกาญจนบุรีที่ไปด้วยนั้นให้ช่วยกันขุดหลุมนั้นกว้างยาวด้านละประมาณ 1
วา ลึกหนึ่งศอกเศษ เมื่อขุดแล้วก็หยุดกินอาหารที่เตรียมเอามา หลังจากนั้น พ.ต.ต.ประดับ สั่งให้หา
พื้นมาใส่ในหลุมนั้นจนพื้นสูงพื้นปากหลุมประมาณ 1 ศอก เสร็จแล้วก็พากันกลับมาตามทางที่เข้า
ไป ถึงบ้านผู้กำกับศิริชัย พ.ต.ต.ประดับ พ.ต.ต.ประชา ก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ ไปที่บ้าน พ.ต.อ.
อรรถพ เวลาประมาณ 17.00 นาฬิกา รายงานว่าเรียบร้อยแล้วรับประทานอาหารเย็นที่บ้าน พ.ต.อ.

อรรถนพ แล้วออกจากบ้าน โดย ส.ต.ต.สมพงษ์ เป็นคนขับรถ พ.ต.อ.อรรถนพ พ.ต.ต.ประชา พ.ต.ต.ประดับ กับ ส.ต.อ.แนบ นิมรัตน์ จำเลยไปด้วย ไปที่บ้านพระโขนงหลังเก่านั้น เป็นเวลาพลบค่ำ เลี้ยวกลับรถที่หน้าประตูบ้านหันกลับมากองเทพฯ ภายในบริเวณบ้านนั้นมีรถจี๊ปสหประชาชาติ ขนาดกลางคันหนึ่งจอดอยู่ห่างประตูบ้านเข้าไป 5-6 ว่า ขณะเลี้ยวกลับรถนั้น ส.ต.ต.สมพงษ์ เห็นคนนั่งอยู่ในรถจี๊ปตอนหน้า 2 คน ตอนหลัง 2-3 คน กับเห็นคนยืนข้างรถคนหนึ่งเข้าใจว่า คือ ส.ต.อ.วีระ เรียบนันท์ จำเลย พอกลับรถแล้ว พ.ต.อ.อรรถนพ สั่งให้ส.ต.ต.สมพงษ์ ขับรถช้า ๆ รอรถคันหลัง แล้วเห็นรถจี๊ปที่อยู่ในบ้านตามมา รถข้ามสะพานพุทธหยุดไฟเขียววงเวียนใหญ่ถึงทางแยกข้างตลาดพลู พ.ต.อ.อรรถนพ สั่งให้ไปเมืองกาญจนบุรี ส.ต.ต.สมพงษ์ ขับรถตรงไปเร็วขึ้นกว่าเก่า ถึงบ้านโป่ง เวลาประมาณ 2 ทุ่ม พ.ต.อ.อรรถนพ บอกให้รอรถคันหลัง จอดรรถที่วงเวียนที่จะเลี้ยวขวาไปจังหวัดกาญจนบุรีนานราว 20 นาที รถจี๊ปตามมาทันจึงออกรถต่อไป ออกจากบ้านโป่งประมาณ 30 นาที พบคนฉายไฟดักอยู่ข้างหน้า พ.ต.อ.อรรถนพ สั่งให้หยุดรถ คนที่ฉายไฟเป็นนายตำรวจคนหนึ่ง พลตำรวจ 2 คนคือ ร.ต.อ.ดำริห์ พวงพุด ผู้บังคับกองตำรวจอำเภอท่ามะกา ในขณะนั้นกลับจากไปราชการก็เดินตรวจการจราจรตามถนน พ.ต.ต.ประดับ ลงจากรถ บอกนายตำรวจผู้หนึ่งว่า พ.ต.อ.อรรถนพ มาอยู่ในรถ ร.ต.อ.ดำริห์ ได้เข้าไปหาทำความเคารพแล้วรายงานตัว พ.ต.ต.ประดับ ก็ขึ้นรถเดินทางต่อไปอีกประเดี้ยวหนึ่ง ร.ต.อ.ดำริห์ กับพวกยังได้เห็นรถจี๊ปขนาดกลางอีกคันหนึ่งวิ่งตามไป ตำรวจให้สัญญาณไฟให้หยุด รถคันนั้นก็หยุด

พ.ต.อ.อรรถนพ ไปถึงเมืองกาญจนบุรีเวลาประมาณ 3 ทุ่ม รถเข้าไปจอดที่บ้านผู้กำกับศิริชัย พ.ต.อ.อรรถนพ พ.ต.ต.ประดับ ขึ้นไปบนบ้าน ส.ต.ต.สมพงษ์ กับส.ต.อ.แนบ อยู่ข้างล่าง แล้วพ.ต.อ.อรรถนพ จึงบอกให้ส.ต.ต.สมพงษ์ เดินไปรอรถจี๊ปที่หน้าสถานีตำรวจ ส.ต.ต.สมพงษ์ รออยู่ไม่ถึง 30 นาที รถจี๊ปนั้นก็มาถึง ส.ต.ต.สมพงษ์ เดินเข้าไปหารถจี๊ปนั้นหยุด ส.ต.ต.สมพงษ์ เห็นคนกระโดดลงจากทางท้ายรถ 3 คน ร.ต.ท. ผัน สาครรุ่ง ขณะนั้นเป็นจำตำรวจ กับ ร.ต.ต.มรกต มัลลิก มาลัย ส.ต.ท.ชุมพล ปรีชเี่ยม จำเลย ส.ต.ต.สมพงษ์ บอกว่าให้รอพ.ต.อ.อรรถนพ อยู่ข้างใน แล้วก็เข้ามาบอก พ.ต.อ.อรรถนพ ว่า รถจี๊ปมาแล้ว พ.ต.อ.อรรถนพ ลงจากรถขึ้นผู้กำกับศิริชัย บอกส.ต.ต.สมพงษ์ ให้เอาปืนออกจากท้ายรถให้ พ.ต.ต.ประชา ส.ต.ต.สมพงษ์ เอาปืนทอมสันกับปืนแมทเสน ให้พ.ต.ต.ประชา ออกจากบ้านผู้กำกับศิริชัย มีพ.ต.อ.อรรถนพ พ.ต.ต.ประชา พ.ต.ต.ประดับ ผู้กำกับศิริชัย ส.ต.อ.แนบ พลฯ ศาสตร กับตำรวจเมืองกาญจนบุรีชุดที่ไปเมื่อตอนกลางวัน ไปโดยรถจี๊ปคันของตำรวจเมืองกาญจนบุรี พลฯ ศาสตร เป็นคนขับรถวิ่งไปทางลาดหญ้า ระหว่างทางได้พบรถจี๊ปคันที่ตามไปจากกรุงเทพฯ หยุดอยู่ข้างทาง รถจี๊ปของตำรวจเมืองกาญจนบุรีก็หยุด มี พล.ต.จ.รัตน์ จำเลยมาขึ้นรถคันนั้นด้วยก็แล่นต่อไป รถจี๊ปจากกรุงเทพฯ ตามมาได้ครึ่งทางระหว่างตัวจังหวัดกับ

ทางที่จะเลี้ยวเข้าป่า รถคันหลังหยุดและเปิดไฟปิด ๆ เปิด รถคันหน้าจึงหยุด ถอยหลังมาดูปรากฏว่า รถเสียแก้ไขไม่ได้ จึงต้องขนถ่ายคน 4-5 คน กับห่อเสบียงมัดด้วยเชือกยาวประมาณ 1 วา เป็นมัดกลม ๆ ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางราว 3 ศอก มี 5 มัด เอาขึ้นรถคันหน้าแล้วรถก็แล่นต่อไปถึงทางเลี้ยวเข้าป่า มีคนบอกให้ลงดูต้นทาง พลฯ บุญช่วย กับตำรวจที่มาจากกรุงเทพฯ อีก 2 คนลงจากรถอยู่ที่ตรงนั้น รถวิ่งไปตามทางที่คาดเดาเหมือนทางไปตอนกลางวัน เมื่อถึงตำรวจก็ขนห่อเสบียงทั้ง 5 ห่อวางไว้ บนหลุมที่มีพินกองที่ทำเอาไว้แล้วเอาน้ำมันในปืนที่เตรียมเผามาราดจุดไฟเผาขณะนั้นเวลาประมาณ 4 หุ้ม รออยู่นิ่งไฟมอดเป็นเวลาตี 3 เศษ ๆ จึงเอาดินกลบเสร็จแล้วขึ้นรถกลับ ถึงทางเลี้ยวหยุดรับ พลฯ บุญช่วย กับพวกที่ลงดูต้นทาง มาพบรถจี๊ปคันที่เสียจอดอยู่ข้างทางก่อนถึงสถานีตำรวจ รถจึงหยุด พล.ต.จ.รัตน์ กับคนอื่น ๆ ที่ถ่ายมาขึ้นรถก็ลงไปขึ้นรถคันนั้น รถตำรวจเมืองกาญจนบุรีก็กลับไปบ้านผู้กำกับศิริชัย ได้มีการเลี้ยงข้าวต้มกันตอนนั้นพบ พ.ต.ต. กระแสร์ จำเลยอยู่ที่บ้านผู้กำกับ ขากลับ พ.ต.ต.ประดับ กลับรถซิมคาร์ ของ พ.ต.ต.ประดับ ซึ่ง พ.ต.ต.กระแสร์ เอามาพร้อมกับ พ.ต.ต.กระแสร์ พ.ต.อ.อรรมพ กลับพร้อมกับ พ.ต.ต.ประชา และส.ต.อ.แนบ ถึงกรุงเทพฯ เวลา ประมาณ 7 นาฬิกา

ปลายปี พ.ศ. 2497 มีการนัดแจกรางวัลที่บ้าน พ.ต.อ.พันธ์ศักดิ์ ที่ศาลาแดง นายตำรวจที่ไปมี พล.ต.จ.รัตน์ พ.ต.อ.วิจิต พ.ต.ต.สุนนท์ เอกะโรหิต พ.ต.ต.กมล ชโนวรรณ ผู้กำกับ ศิริชัย จำเลย พร้อมด้วย พ.ต.อ.อรรมพ พ.ต.อ.พันธ์ศักดิ์ พ.ต.อ.พุ่ม ร.ต.ท.พิชิต พ.ต.ต.ประดับ พ.ต.ท.จรัญญา ร.ต.ท.ปรีดา สารวัตรสวัสดิ์ นอกจากนี้ยังมีคนอื่นอีก นายสิบตำรวจอีกประมาณ 30 คน มี ส.ต.อ.สุจินต์ พลฯ สนั่น ใจเผื่อแผ่ ส.ต.ต.สมพงษ์ ส.ต.อ.ดำรง ส.ต.ต.จรัญ กับ ส.ต.อ.แนบ ส.ต.อ.ระวี ส.ต.ต.ชุมพล จ.ส.ต.ผัน ร.ต.ต.มรกต จำเลยและคนอื่น ๆ อีก ตำรวจเมืองกาญจนบุรี มี พลฯ ศาสตร์ ส.ต.ต.เจริญ ส.ต.ต.เฉลย ส.ต.อ.ณรงค์ จำเลย กับ พลฯ บุญช่วย ส.ต.ต.สุวรรณ พยาน

นายตำรวจเลี้ยงสุรากันอยู่ในห้อง เวลา 1 หุ้มเศษ พล.ต.อ.เผ่า มาถึงและแจกของสีน้ำตาลผูกบริบับมีชื่อผู้รับที่ซองแก่นายสิบพลตำรวจทุกคน ภายในซองนั้นเป็นธนบัตรฉบับละ 100 จำนวนสามหมื่นบาท เมื่อแจกแล้ว พ.ต.อ.พันธ์ศักดิ์ พล.ต.จ.รัตน์ พ.ต.อ.วิจิต ได้ผลัดเปลี่ยนกันพูดชี้แจงแก่ผู้รับแจกเป็นทำนองว่า เงินที่ได้รับไปนี้ให้เอาไปปลูกบ้านอยู่ ใครทำอะไรมาแล้วอย่าพูดไป

กรรมการสอบสวน ได้ความจากพยานแล้ว พล.ต.จ.ฉัตร จึงได้ให้ พล.ต.ต.จิตร เจียรนัย พ.ต.ต.สุวรรณ บ่อผล พลฯบุญช่วย บุญปลุก ไปชี้หูลุมเผาและฝังศพที่ในป่าเมืองกาญจนบุรีเมื่อชี้แล้วก็ทำเครื่องหมายไว้ในวันที่ 23 ธันวาคม พ.ศ. 2500 แล้วกลับมาทำรายงาน พล.ต.จ.ฉัตร วันรุ่งขึ้น พล.ต.จ.ฉัตร พ.ต.อ.อุดม นายแพทย์ พ.ต.ต.ถวัลย์ อาสนแสน พ.ต.ต.จิตร ร.ต.ท.ดำรง ช่างภาพประจำกองวิทยาการกรมตำรวจ พร้อมด้วย พล.ต.ต.สุวรรณ พลฯ บุญช่วย และเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกหลายคนได้ไปขุดหลุมที่พยานชี้ว่าเป็นที่เผาและฝังศพนายนายเตียง กับพวกปรากฏว่าพบกระดูกกระดูกโครงกระดูก 5 แห่ง กระดูกส่วนต่าง ๆ ของร่างกายปนกันอยู่พบหัวเข็มขัด 4 หัว พวงกุญแจ สันรองเท้า วัตถุเป็นก้อน 4-5 ก้อน กรอบแว่นและกระจกแว่นตา ทุบปีบน้ำมัน เศษเสื้อที่ไหม้ไฟ เศษฟันที่ไหม้ไม่หมด กุญแจมือเหล็ก 2 อัน สันนิษฐานว่าเป็นเหล็กคานา ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้จดบันทึกรายละเอียดและถ่ายรูปไว้ สิ่งของที่ขุดได้นี้ กรรมการสอบสวนได้เรียกภริยานายเตียง ศิริจันทร์ นายชาญ นูนาค นายเล็ก นูนาค และนายผ่อง เขียววิจิตร มาดู เจ้าทุกข์ต่างชี้แจงว่า ของบางชิ้นคล้ายคลึงกับที่สามีใช้ในวันที่หาย ไป

บ้านพักของ พล.ต.จ.รัตน์ ในกรมตำรวจและบ้านที่เกิดเหตุที่พระโขนงได้รื้อไปก่อนที่คณะกรรมการเริ่มดำเนินการสอบสวนแล้ว แต่ยังคงมีร่องรอยพื้นฐานและหลุมเสาอยู่ คณะกรรมการสอบสวนได้มอบให้ ร.ต.อ.สำนอง พิธานนท์ สถาปัตยกรรมศาสตร์บัณฑิต ประจำกรมตำรวจ ทำแบบแปลนบ้าน ทำแผนที่บ้าน กับแบบจำลอง โดยมีนายสงวน ไตรทรัพย์ ผู้เคยอยู่ในบ้านพระโขนงที่เกิดเหตุเป็นผู้นำชี้ ส่วนบ้าน พล.ต.จ.รัตน์ ในกรมตำรวจ ได้แบบแปลนจากกองพลธิการกรมตำรวจ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมบ้านพักของข้าราชการกรมตำรวจ บ้านเกิดเหตุที่พระโขนง ทางสอบสวนได้ความว่าเป็นของนายเจริญ ไตรโชค ซึ่ง พ.ต.อ.อรรรณพ ขอเช่าไว้มีกำหนด 6 เดือน ค่าเช่าเดือนละ 400 บาท ชำระค่าเช่าทันทีตกลงเป็นเงิน 2,400 บาท เริ่มเช่าเมื่อเดือนกันยายน หรือ ตุลาคม 2495

เมื่อได้พยานหลักฐานปรากฏว่าจำเลยทั้ง 15 คน นี้กับพวกผู้ต้องหาที่ยังหลบหนีได้สมคบกันฆ่านายเตียง กับพวกในคดีนี้ คณะกรรมการผู้มีหน้าที่สืบสวนจึงทำความเข้าใจความเห็นเสนอคณะกรรมการ ซึ่งมี พล.ต.ท.ประเสริฐ รองอธิบดีกรมตำรวจ เป็นประธานคณะกรรมการ ได้มีมติให้จับจำเลยทุกคนและได้ออกหมายจับผู้ที่หลบหนี พล.ต.จ.ฉัตร หัวหน้าพนักงานสอบสวนได้ทำรายงานการสอบสวนเสนอขออนุมัติดำเนินคดีแก่จำเลย พล.ต.ท.หลวงแก้วพาลชน ซึ่งเป็นกรรมการอยู่ด้วย และเป็นผู้ช่วยประธานกรรมการได้อนุมัติให้ดำเนินคดี โดยสำนวนการสอบสวนได้เสนอ พล.ต.ท.ประเสริฐ รองอธิบดีกรมตำรวจ ๆ เห็นด้วยกับความเห็นของพนักงานสอบสวน จำเลยทั้ง 15 คน นี้

ได้ตัวมาโดยพนักงานสอบสวนเรียกตัวมาแล้วแจ้งข้อหาให้ทราบแล้วควบคุมตัวไว้ บางคนให้ผู้บังคับบัญชาส่งตัวมาแล้วจึงนำสำนวนมาดำเนินคดีฟ้องศาลตามลำดับ

จำเลยนำสืบต่อผู้คดีมีใจความว่า ในการสอบสวนคดีกบฏ 10 พ.ย. 2495 พ.ต.อ. พระพิณิจชนคดี ประธานกรรมการ สั่งให้ทำการสอบสวนทั้งกลางวันและกลางคืนไม่มีวันหยุดราชการ พ.ต.จ.รัตน์ จำเลยที่ 1 มีหน้าที่สอบสวนพยานหลักฐานร่วมกับ พ.ต.อ.พระพิณิจชนคดี ร.ต.ท. ผัน จำเลยที่ 8 ร.ต.ต.มรกต จำเลยที่ 9 ส.ต.อ.ระวี จำเลยที่ 11 ส.ต.ท.ชุมพล จำเลยที่ 12 มีหน้าที่ประจำที่ทำงานกองอำนาจการสอบสวน ซึ่งอยู่ชั้นบนและมีหน้าที่เฝ้าเอกสารของกลาง ร่วมกับเจ้าหน้าที่อื่นอีก 4 คน ชั้นล่างเป็นที่สอบสวน

วันที่ 12 ธันวาคม 2495 พ.ต.จ.รัตน์ จำเลยได้นำนายเจริญ สืบแสง ผู้ต้องหาคนหนึ่งเข้าพบ พ.ต.อ.พระพิณิจชนคดี สอบสวนเรื่องคำร้องของนายเจริญ สืบแสง ครั้นเวลา 16.00 นาฬิกา ร.ต.ต.นาท โรหิตเสถียร ได้นำคำสั่งของพ.ต.จ.รัตน์ มณฑุกานนท์ สั่งให้จัดที่จอดรถหน้าตึกอำนาจการ จำเลยที่ 1 ได้จัดที่จอดรถอยู่จนเวลาประมาณ 17.00 นาฬิกาเศษ จึงกลับขึ้นทำงานตามเดิม จนถึงเวลา 21.00 นาฬิกาเศษ จึงได้กลับที่พักที่ทุ่งมหาเมฆ วันรุ่งขึ้นจำเลยที่ 1 ไปทำงานเวลา 8.00 นาฬิกา วันนั้นเวลา 20.00 จำเลยที่ 1 ทำการสอบสวนนายคำเท้า รักไทย พยานผู้รู้เรื่องพวกกบฏตามคำสั่งของ พ.ต.อ.พระพิณิจชนคดี คืบวันที่ 13 ธันวาคม 2495 นั้น จำเลยที่ 1 ทำงานอยู่จนถึง 24 นาฬิกา

จำเลยที่ 1 มีบ้านพักอยู่ในกรมตำรวจมาแต่ พ.ศ. 2494 แต่พอเริ่มสอบสวนคดีกบฏ 10 พฤศจิกายน จำเลยที่ 1 ก็ส่งครอบครัวไปอยู่บ้านทุ่งมหาเมฆ ส่วนบ้านหลวงเปิดให้เป็นที่ทำการสอบสวนของสายต่าง ๆ และเอาไว้เป็นที่พักของพยาน

จำเลยที่ 1 เพิ่งรู้จักกับ พ.ต.ต.ประดับ วีระเกาศัลย์ พยานโจทก์เมื่อปลายปี พ.ศ. 2496 โดย พ.ต.ต.ประดับ ย้ายมาอยู่กองตำรวจสันติบาล ปี พ.ศ. 2497 อธิบดีกรมตำรวจตั้งหน่วยแลกเปลี่ยนชาวไทย-จีน ขึ้นและส่ง พ.ต.ต.ประดับ ไปประจำอยู่ที่ไทเป ส่วนในกรุงเทพฯ มีสำนักหน่วยข่าวตั้งอยู่บ้านเลขที่ 68 ถนนชอยทรัพย์ มีนายประกอบ วัชรสิน หรือนายก้วยไท เป็นหัวหน้าหน่วยทั้งสองแห่งนี้ส่งข่าววิทยุแลกเปลี่ยนกันเพื่อประโยชน์ในการปราบปรามคอมมิวนิสต์ พ.ต.ต.ประดับ ไปอยู่ไทเปได้เงินค่าใช้จ่ายพิเศษนอกจากเงินเดือน เดือนละ 1,000 ดอลลาร์ ประมาณ 20,000 บาท นายประกอบได้ค่าใช้จ่ายจากรัฐบาลเดือนละประมาณ 18,000 บาท ในปี 2498 หนังสือพิมพ์ลงข่าว

ว่าอัครินแหวนเพชรตั้งวิทยุเถื่อนที่ถนนซอยทรัพย์ อธิบดีกรมตำรวจได้สั่งให้จำเลยที่ 1 สอบสวนปราบปราม จำเลยที่ ได้สั่งให้ พ.ต.ต.ชูลิต ปรานีประชาชน และ พ.ต.ต.กระแสร์ อุณหสุวรรณ จำเลยที่ 2 ไปสืบสวนจับกุม ผลปรากฏว่าจับได้นายสุเทพพร้อมเครื่องส่งวิทยุ และส่งตัวฟ้องศาลอาญา ๆ ลงโทษปรับ ปรากฏตามสำนวนคดีที่ 2186/2497 ต่อมาหนังสือพิมพ์ลงข่าววิทยุที่ถูกจับนั้น ได้เปิดทำการใหม่ต่อไปอีกแล้ว มีรายงานของ พ.ต.อ.ต่อศักดิ์ ขมनाค ซึ่งขณะนั้นอยู่ประจำกรมประมวลคดีข่าวหนังสือพิมพ์เสนออธิบดี เฝ้า ผ่านมายังจำเลยที่ 1 จึงบันทึกเสนออธิบดี วิทยุรายที่หนังสือลงนี้เป็นวิทยุของหน่วยข่าวไทย-จีน ที่อธิบดีตั้งขึ้นเอง อธิบดีได้มีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรในบันทึกที่เสนอขึ้นไปนั้นว่า ให้ยุบเลิกหน่วยแลกเปลี่ยนข่าวทั้ง 2 หน่วยนี้ จำเลยที่ 1 จึงทำวิทยุเรียก พ.ต.ต.ประดับ กลับจากไทเป และแจ้งนายประกอบให้เลิก พ.ต.ต.ประดับ กลับจากไทเปมาต่อว่าจำเลยที่ 1 ว่าไม่ควรจะทำรุนแรงจนอธิบดีต้องสั่งเลิก พ.ต.ต.ประดับ ยังได้ต่อว่า พ.ต.ต.กระแสร์ จำเลยที่ 6 หาว่าไปจับวิทยุทำลายพวกเขาเพราะนอกจากการส่งข่าวทางการเมืองแล้วยังใช้วิทยุติดต่อพวกจีนในทางการค้ามีรายได้พิเศษอีกด้วย

พ.ต.อ.วิจิต รัตนภานุ จำเลยที่ 2 นำสืบว่า ได้รับคำสั่งให้เป็นกรรมการฝ่ายสืบสวนและอารักขาพยานในคดีกบฏ 10 พ.ย. จำเลยที่ 2 ได้อารักขานางสาวศิริพร วรชาติ นางวิบูลย์วรรณ มณฑลจิตร และนางอุบลวดี มหาสาสินันท์ โดยทางการจัดให้พยานทั้ง 3 คนนี้พักอยู่ชั้นบนของสโมสรกรมตำรวจ จำเลยที่ 2 มีหน้าที่พาพยานไปให้การตามหน่วยต่าง ๆ วันที่ 12 ธันวาคม 2495 จำเลยที่ 2 ได้นำนางสาวศิริพร ไปทำการสอบสวน เวลา 17.00 นาฬิกา จำเลยที่ 2 ได้บอกพยานทั้ง 3 ว่า จะไปกินเลี้ยงฉลองนักเรียนที่สำเร็จรุ่นเดียวกันที่สโมสรทหารกองพลที่ 1 ซึ่งจัดให้มีขึ้นในวันที่ 12 ธันวาคม ตั้งแต่ พ.ศ. 2490 หรือ 2491 ตลอดมาจนกระทั่งถึง พ.ศ. 2501 จึงได้เลิก

พ.ต.ต.กมล ชโนวรรณ จำเลยที่ 4 มีหน้าที่เป็นกรรมการสอบสวนคดีกบฏ 10 พ.ย. ในสายของ พล.ต.จ.อัสนี ยังกมล การสอบสวนส่วนมากจำเลยที่ 4 เป็นผู้จุด พล.ต.จ.อัสนี เป็นผู้นั่งและสอบสวน จำเลยที่ 4 ไม่เคยขออนุญาตออกไปธุระนอกสถานที่เลย วันที่ 12 ธันวาคม 2495 จำเลยที่ 4 ทำการสอบสวนนายกระจ่าง ธรรมโชติ ตามเอกสารหมาย จ.13 เริ่มสอบเวลา 13.00 นาฬิกา เสร้รราว 17.00 นาฬิกา

พ.ต.ต.สุนนท์ เอกะโรหิต จำเลยที่ 5 ไปทำงานที่กองตำรวจนครบาล ตามปกติเวลาราชการ พ.ต.ต.กระแสร์ อุณหสุวรรณ จำเลยที่ 6 ไปทำงานที่กองกำกับการกองปราบปรามตามปกติ ในวันที่ 12 ธันวาคม 2495 วันนั้นเวลา 15.00 นาฬิกา ร.ต.ท.ประธาน บุญวิบูลย์ ได้มาหาให้พาไปหา

บิดาของจำเลยที่ 6 เพื่อเป็นผู้ใหญ่ไปสู้อุบัติเหตุคือ ภริยาของ ร.ต.ท.ประธาน เวลานี้ จำเลยที่ 6 เป็นคนขับรถบรรทุกพาบิดาและ ร.ต.ท.ประธาน ไปทำธุระดังกล่าว และเวลา 19.00 นาฬิกา วันเดียวกันนั้นมีการเลี้ยงส่งนายเกษมน้องชายของจำเลยที่ 6 ซึ่งจะเดินทางไปต่างประเทศด้วยจนถึง 1.00 นาฬิกา จึงเลิก จำเลยที่ 6 มีสาเหตุกับ พ.ต.ต.ประดับ เรื่องจับวิญญูเถื่อนดังกล่าวให้การของ พล.ต.จ.รัตน์ จำเลยที่ 1

ร.ต.อ.อิทธิพล จำเลยที่ 7 ให้การว่าตามวันเวลาที่โจทก์กล่าวหาในฟ้องจำเลยอยู่นอกราชการโดยถูกออกจากราชการในวันที่ 1 กรกฎาคม 2495 จำเลยที่ 7 รู้สึกว่าถูกออกโดยไม่เป็นธรรม จึงได้ยื่นเรื่องราวร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ไว้ แต่เห็นว่าชักช้าจึงยื่นเรื่องราวต่อกรมตำรวจขอกลับเข้ารับราชการตามเดิม เพื่อนฝูงแนะนำให้ไปหา พ.ต.อ.พันธ์ศักดิ์ จำเลยที่ 7 จึงได้ไปหา พ.ต.อ.พันธ์ศักดิ์ ที่กองปราบปรามสามยอดในต้นเดือนธันวาคม 2495 ไปหา 2-3 ครั้ง พบบ้างไม่พบบ้าง ระหว่างงานฉลองรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2495 จำเลยที่ 7 ได้ไปหา พ.ต.อ.พันธ์ศักดิ์ ที่สโมสรนายตำรวจ พ.ต.อ.พันธ์ศักดิ์ บอกว่าเรื่องที่ขอขึ้นได้เห็นแล้วแต่ให้รอไปก่อน เพราะ คณะกรรมการกำลังติดสอบสวนคดีกับจำเลยที่ 7 ได้ขอร้องให้ช่วยเร็ว ๆ หน่อย เพราะไม่มีงานทำ วันนั้นได้เล่นบิลเลียดอยู่จน 16.00 นาฬิกา ได้พบ พ.ต.ต.ประดับ หลังจากยื่นเรื่องราว 6-7 เดือน จำเลยที่ 7 จึงได้กลับเข้ารับราชการอีก

ร.ต.ท. ผัน สาตรปรง จำเลยที่ 8 ร.ต.ต.มรกต มัลลิกมาลัย จำเลยที่ 9 ส.ต.อ.ระวี เขียรนันท์ จำเลยที่ 11 ส.ต.ท.ชุมพล ปริรัมย์ จำเลยที่ 12 ให้การว่ามีหน้าที่เป็นเวรรักษาการณ์ประจำเดือนคอมมิวนิสต์ ฝ้าเอกสารและของกลางอยู่ที่ตึกชั้นบน มีอาหารซึ่งทางราชการจัดเลี้ยง และนอนอยู่บนตึกนั้น พล.ต.อ.พระพิณจหนักติ พล.ต.จ.จรัส ทำงานอยู่บนตึกชั้นบนด้วย และให้การประกอบ พล.ต.จ.รัตน์ จำเลยที่ 1 ว่าเป็นผู้สอบสวนนายคำเท้า รักไทย ในระหว่างงานฉลองรัฐธรรมนูญจนถึงเวลา 20.00 นาฬิกา

ส.ต.อ. แนบ นิมรัตน์ จำเลยที่ 10 ประจำกองตรวจสามยอด สารวัตรสั่งให้ไปเฝ้ายามที่บ้าน พ.ต.อ.อรรมพ ที่ถนนดินแดน ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2495 เป็นเวลา 4 เดือน ถึงเดือนมกราคม 2496 ก็กลับ เพราะไม่ค่อยสบาย จำเลยที่ 10 ไม่เคยไปเมืองกาญจนบุรี ไม่เคยไปบ้านที่โจทก์ฟ้องที่ว่าเป็นที่เกิดเหตุที่พระโขนง

พ.ต.ท.ศิริชัย กระจำวงศ์ จำเลยที่ 3 ส.ต.ต.ศาสตร์ ภาษิตานนท์ จำเลยที่ 13 ส.ต.ต.เฉลย สุขสวัสดิ์ จำเลยที่ 14 ส.ต.ต.เจริญ ไทธสาเกตุ จำเลยที่ 15 นำสืบต่อผู้ว่า วันที่ 9-10-11 ธันวาคม 2495 ที่เมืองกาญจนบุรีมีงานฉลองรัฐธรรมนูญ เวลากลางวันมีการแข่งขันกรีฑากลางคืนมีมหรสพ แผนกตำรวจได้ส่งตำรวจเข้าแข่งขันกรีฑาประเภทประชาชน วันที่ 12 ธันวาคม ตำรวจทำการรื้ออัม จรรย์ วันที่ 13 มีการเลี้ยงนักกีฬาและกองเชียร์ที่บ้านพักผู้กำกับ ตั้งแต่เวลา 18.00 นาฬิกา จนถึงเวลา 23.00 นาฬิกา ไม่มีตำรวจไปขุดหลุมในป่า

ศาลได้ตรวจพิจารณาคำพยานหลักฐานในสำนวนและคำแถลงการณ์ของโจทก์จำเลย โดยตลอดแล้ว ในข้อที่ว่า นายเตียง ศิริขันธ์ นายชาญ นูนาค นายเล็ก นูนาค นายผ่อง เขียววิจิตร และนายสง่า ประจักษ์วงศ์ ได้หลบหนีออกไปนอกประเทศจริงหรือไม่ มีหลักฐานและ เหตุผลให้วินิจฉัยได้หลายประการ คือ บุคคลทั้ง 5 คน นั้นไม่ปรากฏว่ามีคดีต้องถูกกล่าวหาแต่อย่าง ใด โดยเฉพาะนายผ่อง เขียววิจิตร และนายสง่า ประจักษ์วงศ์ ไม่เคยเกี่ยวข้องกับการเมือง เมื่อออก จากบ้าน ทุกคนไม่ได้เตรียมเสื้อผ้าหรือสัมภาระในการเดินทางเลย นอกจากชุดที่แต่งติดตัวไป ในระหว่างนั้น นายเตียง มีสุขภาพไม่ดี ต้องกินยาทุกชั่วโมง ขณะประชุมก็นั่งหลับ และภรรยา ก็กำลังป่วยอยู่ ถ้านายเตียง กับพวกจะหนีก็ไม่น่าจะหนีออกทางป่าเมืองกาญจนบุรี ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ ไปพบรถยนต์ทิ้งอยู่ในป่า เพราะนายเตียง ไม่ชำนาญภูมิประเทศแถบนั้น แต่นายเตียง ชำนาญภูมิ ประเทศภาคอีสาน (ซึ่งเป็นบ้านเกิดมากกว่า) ตั้งแต่หายไปแล้วทางบ้านทุกๆ คน ตลอดจนเพื่อน สนิทไม่เคยได้รับข่าวคราวว่าอยู่ที่ไหน ตามที่ข่าวว่านายเตียง กับพวกไปอยู่ที่นั่นที่นั่นบ้าง ภริยาและ ญาติของคนเหล่านั้นก็ได้ส่งคนออกติดตามและสืบถามก็ไม่ปรากฏความจริงตามข่าวนั้น แม้ทางราช การของกรมตำรวจในสมัยนั้นจะได้รับรายงานเสนอเข้ามาว่าพบนายเตียง อยู่นอกประเทศไทย แต่ เจ้าพนักงานสอบสวนก็ได้เรียกบุคคลที่รายงานเรื่องนี้มาสอบสวน บุคคลผู้รายงานได้ให้การว่าตนมิ ได้พบปะนายเตียง ด้วยตนเอง เป็นแต่ได้ทราบตามทางสืบสวนเท่านั้น ซึ่งย่อมถือเป็นเรื่องจริงหาไม่ ได้ อนึ่งภายหลังจากที่จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ทำการปฏิวัติ จอมพล ป. พิบูลสงคราม พล.ต.อ.เผ่า ต้องออกไปจากประเทศไทยแล้ว ถ้าบุคคลที่หายไปได้หลบหนีภัยการเมืองไปในครั้งนั้นและยังมี ชีวิตอยู่ ก็น่าจะกลับเข้ามาปรากฏตัวให้เห็นได้แล้วเพราะไม่มีอะไรจะต้องกลัวเกรงอีกต่อไป แต่ก็ไม่ ปรากฏว่าได้มาหรือแม้แต่ส่งข่าว เพราะฉะนั้นจึงเชื่อได้ว่านายเตียง กับพวกที่หายไปได้หลบหนี ไปเอง ยิ่งกว่านั้นเชื่อว่าบุคคลเหล่านั้นได้ตายไปเสียแล้วด้วย

โจทก์มีพยานสืบหลายคน นายเตียง พ.ต.อ.นิลนาท วิสุทธุกุล พ.ต.ท.ชิต รัตนพล กับ นายสืบตำรวจ พยานโจทก์พูดกันในหมู่เพื่อนตำรวจด้วยกันว่า นายเตียง นายชาญ นายเล็ก กับพวก

ได้ถูกฆ่าตายและศพถูกนำไปเผาในป่าเมืองกาญจนบุรี ห่อเสื้อทั้ง 5 ห่อ ที่ขนไปเผาเป็นห่อศพ พยานจับถูกรองเท้าที่โผล่ออกมานอกเสื้อที่มัดนั้นด้วย ขณะเผา พวกที่ช่วยกันผาญร่องจนกว่าไฟจะไหม้ ก็พูดกันว่า เผาศพนายเตียง กับพวกซึ่งเป็นคอมมิวนิสต์

หลุมที่พยานโจทก์พาพนักงานสอบสวนไปชี้ให้ขุดอยู่ป่าในไม่รวกใกล้เชิงเขาโล้น ทางที่ไปแยกจากถนนลาดหญ้าที่กิโลเมตรที่ 9 เป็นทางคดเคี้ยวไปตามป่าประมาณ 2 กิโลเมตร ลักษณะของหลุมก่อนขุดดินเป็นแอ่งลึก ซึ่งเป็นลักษณะของดินที่ขุดแล้วกลบมานาน วิธีขุดให้นายสิบ พลตำรวจที่ไปด้วยค่อย ๆ เลาะหน้าดินออก ดินข้างหน้าเป็นดินปนทรายสีแดงคล้าย ๆ ดินลูกรัง ขุดไปจนกระทั่งเห็นดินมีลักษณะเป็นขี้เถ้าปนถ่าน พ.ต.ท.ถวัลย์ อาสนแสน นายแพทย์ฝ่ายนิติเวชวิทยา กรมตำรวจ กรรมการสอบสวนฝ่ายแพทย์ ซึ่งควบคุมการขุดด้วยคนหนึ่งจึงบอกให้หยุด พ.ต.ท.ถวัลย์ กับนายแพทย์ ร.ต.อ.สุพัตร์ บัณฑิตน์ ได้ช่วยกันขุดต่อ ไม่มีคนอื่นช่วยวันแต่จะสั่ง เพราะต้องการทำให้ประณีต ถ้าหลายคนขุดอาจจะขุดเย็บทำให้ไม่ได้พบของในสภาพที่เหมือนกับที่ฝังอยู่ เมื่อเริ่มขุดต่อไปก็พบกระดูกแต่เป็นชิ้น ๆ ไข่มุ่ไฟ ตรวจสอบปรากฏแน่ชัดว่าเป็นกระดูกมนุษย์ วิธีขุด นายแพทย์ค่อย ๆ ลอกดินออกทีละน้อยจากด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง ก็ได้พบเศษกระดูก กระโหลกศีรษะเป็นชิ้น ๆ เมื่อขุดเย็บบริเวณนั้นก็พบอีกหลายชิ้นอยู่ใกล้เคียงกัน จึงทำให้พยานเชื่อว่าตรงที่พบนั้นเป็นที่วางกระดูกและถูกไฟเผาไหม้แตกออกเป็นชิ้น ๆ พบทางด้านศีรษะ แล้วจึงขุดสอบอีกด้านหรือต่ำลงไปก็ได้พบกระดูกสันหลัง ซึ่งโครงแขนและขา เมื่อลอกกว้างออกไปก็พบกระดูกในลักษณะเดียวกันนี้เรียงเป็น 4 แห่งด้วยกัน เรียงไปด้านเดียว และได้พบกระดูกศีรษะอีกแห่งหนึ่งอยู่ค่อมไปทางปลายเท้าระหว่างคนที่ 3 และ 4 จึงได้ห่อกระดูกกระดูกกระโหลกศีรษะ ตำแหน่งและห่อรวมเป็น 5 ห่อด้วยกัน ส่วนกระดูกอื่น ๆ ใส่ตะแกรงถ่ายภาพไว้ด้วย นอกจากกระดูกยังได้พบสิ่งของอีกหลายอย่าง เจ้าหน้าที่ได้บันทึกตามเอกสารหมายเลข จ. 32

เจ้าหน้าที่นิติเวชวิทยา ได้เอากระดูกที่ขุดได้ไปทำการพิสูจน์และทำรายงานผลการตรวจพิสูจน์ไว้ เป็นที่เชื่อว่าในหลุมนั้นมี 5 ศพ เพราะตำแหน่งที่พบกระดูกกระโหลกศีรษะมี 5 ตำแหน่ง กระดูกบางชิ้นทำให้เชื่อว่าเป็นผู้ชาย และมีบางชิ้นที่เป็นเศษของกระดูกกระโหลกศีรษะแสดงให้เห็นว่าเจ้าของมีอายุระหว่าง 35 ถึง 45 ปี เป็นกระดูกที่เผาและฝังไว้นานแรมปี เพราะมีรากฝอยของต้นไม้ไซซอนเข้าไปอยู่เป็นส่วนมาก

สิ่งของที่ขุดได้ในหลุม พนักงานสอบสวนได้นำไปให้ภริยาของผู้ตายคุณางนิวาสน์ สิริจันทร์ ได้ดูหัวเข็มขัด 1 หัว ฟันทอง 2 ซี่ เศษแว่นตา สันรองเท้าและพวงกุญแจ จำได้ว่าเป็นของ

นายเตียงไข้อยู่ เจ้าหน้าที่ได้ขอรองเท้าที่นายเตียงเคยใช้ไป 1 คู่ เมื่อเทียบเคียงกับสำรองเท้าที่ขุดได้จากหลุมก็เป็นขนาดเดียวกัน นางปืมปืม บุนนาค นางสนิท เขียววิจิตร ได้ดูหัวเข็มขัดของกลางแจ้งว่าคล้ายหัวเข็มขัดที่นายชาญ และนายผ่องใช้คนละ 1 หัว นางสาวรณี บุนนาค เห็นพวงกุญแจมีลูก 3 ดอก เป็นกุญแจรถยนต์ ตรงกับพวงกุญแจรถยนต์ของนายเล็กที่มีลูกกุญแจ 8 ดอก

ตามหลักฐานพยานและเหตุผลแวดล้อมดังกล่าวมา ซึ่งแสดงว่านายเตียงกับพวกไม่มีชีวิตอยู่แล้ว ประกอบกับพยานโจทก์ให้การว่ารู้เห็นการฆ่านายเตียง กับพวกที่กรุงเทพฯ แล้วนำศพไปเผาในป่าเมืองกาญจนบุรี พยานโจทก์ได้พาเจ้าหน้าที่ไปชี้หลุมที่เผาและฝังศพ ผลจากการขุดหลุมก็พบกระดูกมนุษย์จำนวน 5 ศพ ซึ่งถูกไฟเผาแล้วฝังไว้เป็นปี ๆ ตามกาลเวลาที่เกิดเหตุ จนกระทั่งมีการสอบสวนดำเนินคดีและได้พบสิ่งของเครื่องใช้คล้ายคลึงกับของบุคคลที่หายสาบสูญไปในคดีนี้เป็นการเพียงพอที่ศาลจะเชื่อได้ว่านายเตียง นายชาญ นายเล็ก นายสง่า และนายผ่อง ได้ถูกฆ่าจริง และศพถูกนำมาเผาและฝังไว้ ณ หลุมที่เจ้าพนักงานสอบสวนได้ขุดขึ้นมานั้นเอง แม้จะไม่ได้มีการชันสูตรพลิกศพเพราะศพได้ถูกทำลายจนไม่มีรูปร่างจะทำการพิสูจน์ได้ ก็ฟังตามพยานหลักฐานได้ว่า กระดูกที่ขุดได้นั้นเป็นกระดูกของบุคคลดังกล่าวโดยถูกฆ่าตายได้

เนื่องจากพยานบุคคลของโจทก์เบิกความติดต่อสอดคล้องกันเป็นอันดีและได้หลักฐานวัตถุพยานมาประกอบ จึงทำให้คำพยานโจทก์มีน้ำหนักน่าเชื่อถือกว่าประจักษ์พยานของโจทก์ได้รู้เห็นเหตุการณ์ฆ่ารายนี้ตามที่โจทก์นำสืบ ไม่มีทางให้ระวางสงสัยเลยว่พยานจะเสกสรรคปั้นเรื่องขึ้น ส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับจำเลยแต่ละคนนั้น ศาลจะได้วินิจฉัยต่อไป

สาเหตุแห่งการฆ่า ผู้ตายทุกคนไม่ปรากฏว่าเคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยคนใด โดยเฉพาะนายเตียง ศิริขันธ์ เป็นนักการเมืองเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้รับเลือกตั้งติดต่อกันทุกสมัย เป็นเวลาช้านาน สังกัดพรรคสหชีพ ซึ่งมีแนวนโยบายการสหกรณ์เป็นสำคัญ และมีบุคคลภายนอกวงการของพรรคอาจคิดว่า เป็นพวกที่นิยมคอมมิวนิสต์ได้ สมาชิกพรรคสหชีพเคารพนับถือนายปรีดี พนมยงค์ ครูอาจารย์ แม้จะออกไปอยู่นอกประเทศก็มีการติดต่อกันอยู่ตลอดเวลา

ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 จอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีทำสัญญาพร้อมพันธมิตรกับฝ่ายอักษะ จึงเกิดมีคณะกู้ชาติเรียกว่าขบวนการเสรีไทยขึ้น โดยนายปรีดี พนมยงค์ เป็นหัวหน้าภายในประเทศ นายเตียง ศิริขันธ์ เป็นหัวหน้าสายทางจังหวัดสกลนคร นายชาญ บุนนาค นายเล็ก บุนนาค กับพวกก็ร่วมอยู่ในขบวนการเสรีไทยที่หัวหิน มีการสะสมอาวุธยุทโธปกรณ์ด้วย

หลังจากเลิกสงครามโลก พรรคสหชีพได้เป็นรัฐบาล นายเตียงกับเพื่อนผู้แทนราษฎรที่เป็นหัวหน้าหน่วยเสรีไทยได้เป็นรัฐมนตรี นายชาญ บุณนาค เป็นสมาชิกวุฒิสภา และได้สัมปทานป่าไม้ ภายหลังจากเกิดรัฐประหาร จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรีอีก พล.ต.อ.เผ่า เป็นอธิบดีกรมตำรวจ ต่อมาเกิดการปฏิวัติหลายครั้ง รัฐบาลทำการปราบปราม นายทองอินทร์ นายถวิล นายทองเปลว นายจำลองอดีตรัฐมนตรีในคณะของนายเตียงถูกจับและถูกยิงตาย นักการเมืองหายไปในชั่วถูกฆ่าตายหลายคน ทั้งนี้เห็นได้ว่ากลุ่มนักการเมืองของจอมพล ป. พิบูลสงคราม พล.ต.อ.เผ่า ศรียานนท์ กับกลุ่มของนายปรีดี พนมยงค์ ซึ่งมีพรรคพวกคือนายเตียง นายทองอินทร์ นายถวิล นายจำลอง นายทองเปลว เป็นต้น ทำการช่วงชิงอำนาจบริหารประเทศซึ่งกันและกัน พยานในคดีนี้ล้วนเป็นตำรวจอยู่ใต้อำนาจบังคับบัญชาของพล.ต.อ.เผ่า อธิบดีกรมตำรวจทั้งสิ้น จึงเป็นเหตุผลให้น่าเชื่อว่า นายเตียง นายชาญ กับพวกถูกฆ่าตายครั้งนี้ด้วยเหตุผลทางการเมือง มิใช่เพราะมีสาเหตุเป็นส่วนตัวกับบุคคลใด

เหตุการณ์ฆ่าคนทั้ง 5 ในคดีนี้กระทำที่กรุงเทพฯ เริ่มต้นด้วยนำตัวไปพบกับ พ.ต.อ. อรรถพร ที่บ้านพักของพล.ต.จ.รัตน์ จำเลขที่ 1 ในกรมตำรวจ ทำนองเอาตัวไปสอบสวนก่อน แล้วจึงคุมไปฆ่าที่ละคนที่บ้านเลขสะพานพระโขนง ซึ่งพ.ต.อ.อรรถพร ได้เข้าไว้ พยานโจทก์ที่รู้เห็นเหตุการณ์ตอนนี้มี 2 คน คือ พ.ต.ต.ประดับ ชีระเกาศัลย์ กับส.ต.ต.สมพงษ์ กรพาศิช และเหตุการณ์เกิดขึ้นจนถึงเวลาที่การสืบสวนสอบสวนพยานเป็นเวลาล่วงมารวม 5 ปี การสอบสวนปากคำพยานแต่ละคนได้กระทำหลายครั้ง ทั้งนี้เพื่อให้พยานได้นึกทบทวนถึงเหตุการณ์ที่ล่วงมาแล้วเป็นเวลาช้านาน

อนึ่ง เนื่องจากเวลาระหว่างเกิดเหตุจนกระทั่งมีการสอบสวนดำเนินคดีพยานและบุคคลที่กล่าวถึงว่ามีส่วนเกี่ยวข้องในคดีนี้ได้มียศตำแหน่งหน้าที่ราชการเปลี่ยนแปลงสูงขึ้น พยานจึงเกิดความถึงบุคคลเหล่านั้นสับสนกันในสำนวน เช่น บางคนก็เรียกตามยศเรียกตามตำแหน่งในขณะเกิดเหตุ บางคนก็ระบุถึงขณะทำการสอบสวนหรือในระหว่างพิจารณาคดี เป็นต้น แต่ในคำพิพากษานี้จะกล่าวอ้างแต่บุคคลตามยศและตำแหน่งในขณะที่ทำหน้าที่ทำการสอบสวนดำเนินคดีเป็นสำคัญ

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้ง 15 คน นี้กับพวกที่หลบหนียังจับตัวไม่ได้อีกหลายคน ได้สมคบร่วมกันกระทำความผิดด้วยกัน ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 83 บัญญัติว่า ในกรณีความผิดใดเกิดขึ้นโดยการกระทำของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ผู้ที่ได้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันนั้นเป็น "ตัวการ" คำว่า "ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน" คือ ร่วมมือร่วมใจในการกระทำความผิด หรือนับหนึ่งได้มี

การสมคบกันมาก่อนเพื่อกระทำความผิดนั้น และกฎหมายลักษณะอาญา รศ.127 มาตรา 63 ที่ใช้อยู่ ในขณะความผิดนี้เกิดก็มีนัยทำนองเดียวกัน

ข้อที่โจทก์นำสืบว่าได้มีการแจกเงินกันที่บ้านพ.ต.อ.พันธ์ศักดิ์ ในปี พ.ศ. 2497 นั้น ศาล เห็นว่าเป็นเวลาหลังเกิดเหตุถึงหนึ่งปีเศษ จะฟังว่าผู้ที่ไปร่วมหรือได้รับแจกเงินได้กระทำความผิด ด้วยหาได้ไม่ เว้นแต่ทางพิจารณาจะได้รับความว่าจำเลยกระทำอย่างไร คดีนี้ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้สมรู้ ร่วมคิดกระทำความผิดมาก่อน เมื่อใด ที่ไหน แต่ศาลอาจวินิจฉัยรู้ได้จากพฤติการณ์แห่งคดี จึงต้อง พิจารณาการกระทำของจำเลยแต่ละคนไป และเป็นการแน่ชัดว่ามีบุคคลเกี่ยวข้องกับการกระทำครั้งนี้ มากคนด้วยกัน และเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องที่ตำรวจตั้งแต่นั้นนายตำรวจจนถึงพลตำรวจได้ลงมือกระทำการต่าง ๆ กัน ทั้งนี้โดย พ.ต.อ.อรรถพร ทุกประยูร เป็นผู้กำหนดแผนการ ตามธรรมดาตำรวจย่อมมี ระเบียบวินัยเคารพเชื่อฟังผู้บังคับบัญชา ฉะนั้นผู้น้อยกว่าจึงอาจจะทำการตามที่ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ ทำ หรืออ้างว่าเป็นคำสั่งของผู้บังคับบัญชา โดยผู้ปฏิบัติมิได้ล่วงรู้ถึงแผนการที่ตนกระทำนั้นได้

สำหรับ พล.ต.จ.รัตน์ จำเลยที่ 1 บ้านพักอยู่ในกรมตำรวจ หลังที่โจทก์นำแบบจำลองอ้าง ส่งศาล พร้อมด้วยครอบครัว แต่ขณะเกิดเหตุน่าจะเชื่อตามจำเลยนำสืบว่าได้ส่งครอบครัวกลับไปอยู่ที่ บ้านที่ทุ่งมหาเมฆจริง เพราะขณะนั้นกำลังมีการสอบสวนคดีกบฏ จึงใช้บ้านพักของ พล.ต.จ.รัตน์ เป็นที่พักของพยานและพ.ต.อ.อรรถพร ได้นัดให้นายเตียง นายชาญ กับพวกไปพบที่นั่น ในตอนนั้น พล.ต.จ.รัตน์ จำเลยไม่ได้ทำอะไรเกี่ยวข้องร่วมกับ พ.ต.อ.อรรถพร ในการที่ พ.ต.อ.อรรถพร จะพูด หรือโต้เถียงกับนายเตียง หรือนายชาญ ตลอดจนการสั่งให้เอาตัวไปก็เป็นเรื่องของ พ.ต.อ.อรรถพร แต่ว่าพยานโจทก์ มีแต่เห็น พล.ต.จ.รัตน์ จำเลยไปกับรถบรรทุกคนไปเผาในป่าเมืองกาญจนบุรี

ศาลพิจารณาแล้ว พล.ต.จ.รัตน์ จำเลยนำสืบพยานบุคคลหลายปากพร้อมกับมีเอกสาร ทางราชการ สนับสนุนว่าในวันที่ 12-13 ธันวาคม 2495 จำเลยอยู่ประจำที่ทำงาน นำพยานคลิบกฏ เข้าพบ พล.ต.อ.พระพิณิจชนคดี และทำการสอบสวนพยาน โดยที่ พล.ต.อ.พระพิณิจชนคดี เป็น ประธานกรรมการสอบสวน พล.ต.จ.รัตน์ จำเลยทำงานใกล้ชิดกับ พล.ต.อ.พระพิณิจชนคดี อยู่ตลอดเวลา มีกิจธุระจะต้องเรียกหาเสมอ พล.ต.อ.พระพิณิจชนคดี ผู้นี้โจทก์และจำเลยอ้างเป็นพยานร่วมกัน พยานให้การว่า พล.ต.จ.รัตน์ จำเลยอยู่ปฏิบัติราชการที่กรมตำรวจไม่ได้ไปไหนจอมพล ป. พิบูล สงคราม ถ้าออกไปนอกบริเวณก็จะต้องมีการขออนุญาต คำเบิกความของ พล.ต.อ.พระพิณิจชนคดี เป็นพยานที่มีน้ำหนักควรเชื่อฟัง ในการนำศพไปเผาที่เมืองกาญจนบุรีนั้นก็ไปทำกันในเวลากลาง คืน และนานปีมาแล้ว ศาลไม่เชื่อว่าจำเลยที่ 1 ได้ไปเผาศพนายเตียงกับพวกที่ในป่าเมืองกาญจนบุรี

พ.ต.อ.วิจิต รัตนภานุ จำเลยที่ 2 พยานโจทก์ก็เห็นยืนยันอยู่กับ พ.ต.อ.พันธ์ศักดิ์ พ.ต.อ. พุฒ บูรณะสมภพ บริเวณหน้าบ้านพระโขนง ระหว่างนำนายชาญ นายเล็ก นายผ่อง นายเตียง มาส่งเข้าห้องรับแขกทีละคน ตอนหลังได้ขึ้นรถกลับไปพร้อมกับ พ.ต.อ.อรรถพร พุกประยูร ในวันที่ 12 ธันวาคม 2495 ตั้งแต่เวลาบ่าย 2 โมง จนราวบ่าย 4 โมงเศษ เพียงเท่านั้น จำเลยที่ 2 นำสืบในวันที่ โจทก์กล่าวหาว่าจำเลยมีหน้าที่คุ้มครองดูแลให้ความสะดวกแก่พยานคดีกบฏที่เป็นหญิง จำเลยที่ 2 นำนางสาวศิริพร วรชาติ พยานคดีกบฏคนหนึ่งมาเบิกความเป็นพยานว่า ในระหว่างให้ความอารักขาพยาน จำเลยที่ 2 มาเวลา 6.00 นาฬิกา บางครั้งก็นอนอยู่ที่สโมสรนายตำรวจ แต่ส่วนมากกลับเมื่อเวลาหลัง 24.00 นาฬิกา แล้วตลอดเวลา 3 เดือน มีระยะเวลาที่จำเลยที่ 2 ไม่ได้อยู่อารักขาเพียงครั้งเดียว คือระหว่างฉลองรัฐธรรมนูญ วันนั้นจำเลยที่ 2 บอกว่าจะไปกินเลี้ยง บอกเมื่อเวลา 16.00 นาฬิกา และได้จัดให้ พ.ต.ท.ปาน เป็นผู้ดูแลอารักขาแทน พยานได้เห็นจำเลยที่ 2 กลับมาเมื่อเวลา 22.00 นาฬิกา โดยจำเลยที่ 2 บอกกับพยานว่าเสร็จจากการกินเลี้ยงมาแล้ว วันนั้นพยานถูก พล.ต.จ.อัสนีย์ สอบสวนทั้งเช้าและเย็นเสร็จเมื่อประมาณ 15.00 นาฬิกา พล.ต.อ.พระพิณิจชนคดี เบิกความรับรองว่า ได้แต่งตั้งให้จำเลยที่ 2 เป็นผู้ดูแลพยานในคดีกบฏจริง ว่าถึงหน้าที่ให้ความอารักขาพยานในคดีสำคัญเช่นนั้น ก็เป็นการยากที่คิดว่าจำเลยที่ 2 จะปลื้มตัวออกไปนอกบริเวณที่มีราชการจะต้องรับผิดชอบได้ อย่างไรก็ตามแม้จะฟังว่าจำเลยที่ 2 ได้ไปที่นั่นจริงก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ไปด้วยกิจธุระอันใด หรือมีหน้าที่อะไรอันเป็นส่วนช่วยเหลือสนับสนุนการฆ่าคนทั้ง 5 นั้น ด้วยเหตุนี้จึงไม่พอฟังว่าจำเลยที่ 2 ได้สมคบในการกระทำความผิดด้วย

พ.ต.ต.กมล ชโนวรรณ จำเลยที่ 4 พยานโจทก์เห็นยืนยันอยู่ในบริเวณบ้านพระโขนงในระหว่างเวลาทำการฆ่า ข้อวินิจฉัยของศาลสำหรับจำเลยที่ 4 นี้ทำนองเดียวกับจำเลยที่ 2 คือยังฟังไม่ได้ว่าได้สมคบกันมากระทำความผิด

พ.ต.ต.สุนนท์ เอกะโรหิต จำเลยที่ 5 พยานโจทก์เบิกความว่าเห็นไปที่บ้าน พ.ต.อ. พันธุ์ศักดิ์ ในวันที่มีการแจกเงินแก่นายสิบพลตำรวจ ศาลไม่ถือว่าจำเลยมีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดตามโจทก์ฟ้องเลย

พ.ต.ต.กระแสร์ อุณหสุวรรณ จำเลยที่ 6 จำเลยนี้ พ.ต.ต.ประดับ พยานโจทก์ให้การว่าเมื่อ พ.ต.อ.อรรถพร เรียกพยานมาสั่งว่า ประเดี๋ยวให้พาคนขับรถของนายเตียงไปนั้น ไม่ได้บอกพาไปไหน แต่บอกให้ไปกับคุณกระแสร์ ภายหลังที่ พ.ต.อ.อรรถพร ไปแล้ว พยานเห็นคนขับรถของนายเตียงนั่งอยู่ในรถยี่ห้อฮิสตันสีซีดโกแล็ต และพ.ต.ต.ประชา พานายเตียงไปแล้ว พยานจึง

ไปนั่งคุยกับพ.ต.ต.กระแสร้อย จำเลยเกี่ยวกับการงานที่เป็นผู้ช่วยกรรมการสอบสวนคดีกบฏและว่าเมื่อ พยานสง่าคนขับรถของนายเตียงไปนั้น พ.ต.ต.กระแสร้อย นั่งข้างหน้าคู่กับคนขับ พยานนั่งอยู่ตอน หลัง พ.ต.ต.กระแสร้อย บอกกับคนขับรถให้ขับไปทางพระโขนง เป็นทำนองว่าพยานไม่รู้เรื่องนี้มาก่อน แต่พ.ต.ต.กระแสร้อยรู้

พ.ต.ต.กระแสร้อย จำเลยที่อยู่หน้าบ้านพักของจำเลยที่ 1 ในกรมตำรวจในวันนั้น จริงหรือไม่ ส.ต.ต.สมพงษ์ พยานคู่อีกคนหนึ่งเบิกความว่าไม่เห็น พ.ต.ต.กระแสร้อย จำเลยที่บ้านผู้บังคับการ รัตน์ ถ้าจำเลยที่ 6 อยู่ที่นั่นจริง ส.ต.ต.สมพงษ์ น่าจะเห็นเพราะ ส.ต.ต.สมพงษ์ นำรถยนต์มาจอดและอยู่หน้าบ้านนั้นตลอดเวลา พ.ต.ต.ประดับ พยานโจทก์คนนี้ ตกอยู่ในฐานะผู้ต้องหาคนสำคัญคนหนึ่งในคดีเพราะพยานเป็นคนคุมตัวนายสง่าส่งเข้าไปในห้องรับแขก แล้วเดินทางไปเลือกสถานที่ ขูดหลุมเผาศพพวกที่ตาย แล้วไปกับ พ.ต.อ.อรุณพ นาสพไปเผา จะว่าไม่รู้แห่งที่จะพยานสง่าไป กระไรได้ พยานโจทก์เบิกความขัดแย้งกันไม่น่าเชื่อว่า พ.ต.ต.กระแสร้อย จำเลยจะพยานสง่าไปบ้าน พระโขนงจริงดังที่ พ.ต.ต.ประดับ พยานโจทก์เบิกความนอกจากนั้นยังได้ความว่า พ.ต.ต.กระแสร้อย จำเลย กับพ.ต.ต.ประดับ มีสาเหตุไม่ถูกกันเรื่องจับวิฑูเถื่อน อันเป็นทางตัดผลประโยชน์ของพ.ต.ต.ประดับ พยานและศาลไม่เชื่อว่า พ.ต.ต.กระแสร้อย พยานได้นำรถไปกับพ.ต.ต.ประดับ ที่เมืองกาญจนบุรีด้วย

จำเลยมีพยานนำสืบว่า วันที่ 12 ธันวาคม 2495 เวลาบ่าย 3 โมงเศษ จำเลยที่ 6 ได้พาบิดา กับร.ต.ท.ประธาน ไปพูดขอร้องผู้หญิงให้แก่ ร.ต.ท.ประธาน และค่ำวันที่ 13 ได้มีการเลี้ยงส่งนายเกษม น้องชายไปต่างประเทศ เป็นหลักฐานหลายปากนำเชื่อว่าเป็นความจริงได้ จำเลยไม่ได้กระทำความผิด

ร.ต.ท.ผั่น ศาตร์ปรุงจำเลยที่ 8 ร.ต.ต.มรกต มัลลิกมาลัย จำเลยที่ 9 ส.ต.อ.เนบ นิมรัตน์ จำเลยที่ 10 ส.ต.อ.ระวี เขียรนันท์ จำเลยที่ 11 ส.ต.ท.ชุมพล ปรีรัมย์ จำเลยที่ 12 จำเลยทั้ง 5 คนนี้ พยานโจทก์เห็นคล้าย ส.ต.อ.ระวี เขียรนันท์ ยืนอยู่ข้างรถจี๊ปคันที่บรรทุกศพที่บ้านพระโขนง ก่อนเดินทางไปเมืองกาญจนบุรี ส่วนจำเลยอีก 4 คน พยานเห็นไปกับบรรทุกศพและนำศพไปเผาในป่า แต่นั้นเป็นเหตุการณ์ภายหลังที่ฆ่าตายแล้ว ก่อนและระหว่างทำการฆ่า จำเลยทั้ง 5 คนนี้ ไม่ปรากฏว่ามีส่วนเกี่ยวข้องด้วย พุทธิการณ์เช่นนี้ยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยดังกล่าวได้สมคบร่วมมือร่วมใจในการกระทำความผิด จำเลยจึงไม่มีความผิดดังโจทก์ฟ้อง

พ.ต.ท.ศิริชัย กระจ่างวงศ์ จำเลยที่ 3 ส.ต.ต.ศาสตร์ ภาษิตานนท์ จำเลยที่ 13 ส.ต.ต.เฉลย สุขสวัสดิ์ จำเลยที่ 14 ส.ต.ต.เจริญ ไทธสาเกตุ จำเลยที่ 15 พ.ต.ท.ศิริชัย เป็นผู้กำกับการตำรวจ จำเลยอื่นเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำจังหวัดกาญจนบุรี ในขณะนั้นพยาน โจทก์มี ส.ต.ต.สมพงษ์ กรพานิช เบิกความว่า พ.ต.อ.อรรถพ ไปที่วังปารุสกวัน ขึ้นไปบนตึกแล้วลงมาส่งกระดามีข้อความให้พยาน โทรเลข ถึงผู้กำกับการตำรวจเมืองกาญจนบุรี ใจความโทรเลขว่า "ศาสตร์เตรียมพร้อมไว้" แต่ตามหลักฐานเอกสาร หมายเลข จ.30 ของทางราชการตำรวจ โทรเลขที่ พ.ต.อ.อรรถพ ให้ส่งนั้นมีข้อความว่า "ส่งพลยศศาสตร์เตรียมงานพร้อมวันนี้ ถ้าผู้กำกับไม่อยู่ให้สั่งกริยา" แม้จะแตกต่างกันก็พอเป็นหลักฐานยืนยันได้ว่า พ.ต.อ.อรรถพ ได้ส่งโทรเลขไปจริง และมีข้อความเอกสาร จ.30 นั้นถูกต้อง เป็นโทรเลขให้เตรียมเรื่องหลุมศพ ซึ่งต่อมาเมื่อ พ.ต.ต.ประดับ พ.ต.ต.ประชา เดินทางไปเมืองกาญจนบุรีก็ตรงไปหา พ.ต.ท.ศิริชัย จำเลยถามว่างานที่ พ.ต.อ.อรรถพ สั่งไว้เรียบร้อยหรือยัง พ.ต.ท.ศิริชัย บอกว่าไปกับเด็กก็แล้วกัน แล้วจึงไปตาม ส.ต.ต.ศาสตร์ จำเลยมาขับรถพา พ.ต.ต.ประดับ กับตำรวจเมืองกาญจนบุรีไปหาที่ขุดหลุม และขุดหลุมเอาหินใส่ไว้ในหลุมนั้น ทางพิจารณาได้ความดังนี้ น่าเชื่อว่า พ.ต.ท.ศิริชัย จำเลยได้รับคำสั่งจาก พ.ต.อ.อรรถพ ล่วงหน้ามา ให้เตรียมการขุดหลุมไว้แล้ว แต่ พ.ต.ท.ศิริชัย ไม่ได้ช่วยให้ตำรวจในบังคับบัญชาไปกับ พ.ต.ต.ประดับ ข้อที่ว่าได้รับคำสั่งจาก พ.ต.อ.อรรถพ นั้น พ.ต.อ.อรรถพ จะได้สั่ง พ.ต.ท.ศิริชัย ว่าอย่างไรบ้าง โจทก์ไม่มีพยานรู้เห็นมาสืบ อาจจะเป็นเพียงสั่งให้เตรียมขุดหลุมไว้ในป่าจะเอาอะไรไปเผา โดยไม่บอกเรื่องราวว่าจะฆ่าตายเดียวกับพวกแล้วจะเอาศพไปเผาที่นั่นก็ได้ เพราะงานที่จะทำต่อไปนั้นเป็นเรื่องสำคัญ เป็นความลับ ใหนเลขจะบอกให้ พ.ต.ท.ศิริชัย รู้ละเอียดล่วงหน้าเป็นระยะเวลานานวัน แม้เวลาที่จะใช้ก็คงไม่ได้กำหนดไว้ จึงคือโทรเลขไปบอกอีก เมื่อมีทางจะเป็นไปได้ว่า พ.ต.ท.ศิริชัย จำเลยมิได้ล่วงรู้แผนการฆ่าตายเดียวกับพวกมาก่อน การที่ได้สั่งให้จำเลยที่ 13-14-15 ไปกับ พ.ต.ต.ประดับ และจำเลยได้ไปร่วมเผาศพผู้ที่ถูกฆ่าตายด้วยนั้น ไม่เรียกว่าเป็นการสคบกันกระทำความผิดหรือสนับสนุนการกระทำความผิดแต่อย่างใด และสำหรับจำเลยที่ 13-14-15 น่าจะรู้ความจริงเมื่อขณะทำการเผาหรือหลังจากนั้นจึงไม่ใช่ผู้ทำความผิดร่วมด้วยดัง โจทก์ฟ้อง

ร.ต.อ.อิทธิพล เครือใบ จำเลยที่ 7 นั้น ส.ต.ต.สมพงษ์ กรพานิช พยาน โจทก์ให้การว่าเห็นอยู่ที่ในห้องรับแขกกับ ส.ต.ต.ดำรง ส.ต.ต.จรัญ หรือโย่ง (สองคนหลังนี้พนักงานสอบสวนระบุว่าคือ ส.ต.อ.ดำรง วงษ์สุนทร และ ส.ต.ต.จรัญ หรือโย่ง เสี่ยงมพงษ์) ทั้ง 3 คน ได้เข้ากลุ่มรวมปลุกปล้ำนายชาญ นายเล็ก นายผ่อง นายเตียง และนายสง่า ตามลำดับ ชั้นศาลได้สวน ส.ต.ต.สมพงษ์ ให้การว่า ร.ต.อ.อิทธิพล จำเลยเป็นคนที่เข้ารดคอกคนที่ถูกส่งเข้าห้องรับแขกนั้น แต่ชั้นศาลอาญาพยานว่าไม่ได้สังเกต พ.ต.ต.ประดับ เบิกความว่าเห็นคนในห้อง 3-4 คนนั้น เข้ากอดปล้ำนายสง่า 2-3 นาที ก็

ได้ยื่นเสียงคล้ายคนล้ม นอกจาก ร.ต.อ.อิทธิพล จำเลยกับพวก 2 คน ดังกล่าวมาแล้ว ยังมี ร.ต.ท. พิชิต (ยศต่อมาเป็น ร.ต.อ.พิชิต วิชัยชนะพัฒน์) สารวัตรประสงค์ (พ.ต.ต.ประสงค์ มัชฌิมานนท์) พ.ต.ต.ประชา ซึ่งเป็นคนนำตัวนายชาญ นายเล็ก นายผ่อง และนายเตียง ไปส่งที่ห้องรับแขกก็ได้เข้ามาช่วยปล้ำด้วย ตามที่พยานโจทก์ให้การดังกล่าวมา แม้จะเพี้ยนไปจากที่เคยให้การมาแต่ครั้งก่อนบ้าง แต่ก็ยังพอมินำหน้าพยานให้เชื่อฟังได้ว่า ร.ต.อ.อิทธิพล จำเลยเป็นคนที่ได้ลงมือฆ่านายเตียงกับพวกดังโจทก์ฟ้องกล่าวหาจริง โดยสมคบกับพวกที่ยังไม่ได้ตัวมาฟ้องอีกหลายคน แม้โจทก์จะไม่มีพยานเห็นคนเหล่านั้นถูกฆ่าถึงตายกับตาของพยานเอง อาศัยเหตุผลแวดล้อมที่ผู้ถูกส่งตัวเข้าไปในห้องรับแขกนั้นถูกฆ่าตายที่บ้านนั้นแน่นอน เพราะต่อมาได้มีการขนส่งพยานจากที่นั่นไปเผา

กรรมการผู้สะสางคดีและพนักงานสอบสวน ล้วนเป็นตำรวจด้วยกันกับจำเลย ผู้ที่รวบรวมพยานหลักฐานไม่ปรากฏว่ามีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย จึงไม่มีทางให้ระแวงสงสัยว่ากลั่นแกล้งปรักปรำจำเลยด้วยเหตุใด

ขณะทำความผิด ร.ต.อ.อิทธิพล จำเลยอยู่นอกราชการ กำลังยื่นร้องต่อกรมตำรวจและติดต่อขอกลับเข้ารับราชการตามเดิม พยานหลักฐานที่เห็นจำเลยที่ 7 อยู่ที่สโมสรนายตำรวจไม่มีนำหน้าหลักฐานฟังมาหักล้างพยานโจทก์ได้

ผู้ตายทั้ง 5 คนไม่มีคดีเกี่ยวข้องเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิด แต่ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจเรียกตัวไปสอบสวนในฐานะเป็นพยานแล้วคุมตัวไปฆ่าเสีย ส่วนนายผ่อง นายสง่า ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง เป็นแต่ร่วมไปด้วยก็ถูกฆ่าเสียเพื่อปิดปากมากกว่าอื่น การที่จะฆ่าคนทั้ง 5 คนได้จำต้องมีแผนการเตรียมสถานที่และกำลังคนร่วมทำงานกันหลายคน จึงเป็นการฆ่าโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) แต่ตามประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 มาตรา 250 (3) ต้องเป็นการฆ่าด้วยความพยายามด้วยความพยายามที่หมาย คดีนี้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้สมคบร่วมคิดคนใดมีความพยายามที่หมายแก่ผู้ตายมาก่อน จึงต้องใช้กฎหมายที่เป็นคุณต่อจำเลยว่าไม่เข้าเหตุฉกรรจ์ ข้อนี้ แต่การที่จำเลยที่ 7 กับพวกใช้กำลังฆ่าคนถึง 5 คน ติดต่อกันทีละคนโดยผู้ถูกฆ่าไม่มีโอกาสรู้ตัวไม่สามารถจะต่อสู้ขัดขืนได้ จึงเป็นการฆ่าที่แสดงความร้ายทำแก่ผู้ตายให้ได้รับความลำบากอย่างสาหัส อันมีโทษขั้นสูงสุดตามบทกฎหมายไม่มีทางปราณีได้

อาศัยเหตุผลดังวินิจฉัยมา จึงพร้อมกันพิพากษาว่า ร.ต.อ.อิทธิพล เครือโย จำเลย มีความผิดตามกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 มาตรา 63-64 มาตรา 250 (5) และประมวล

กฎหมายอาญา มาตรา 83-84 และมาตรา 289 (5) ซึ่งมีอัตราโทษเท่ากัน โดยให้ลงโทษประหารชีวิต ร.ต.อ.อิทธิพล เครือใย จำเลยให้ตายตกไปตามกัน ส่วนจำเลยอื่นรวม 14 คน ทางพิจารณายังฟังไม่ได้ว่ามีส่วนร่วมกระทำความผิดตั้งโจทก์ฟ้อง จึงให้ยกฟ้องโจทก์ปล่อยตัวพ้นข้อหาไปเฉพาะคดีนี้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185/

นายประสาท สุขนธมาน

นายสวัสดิ์ นราภิรมย์ขวัญ

นายบรรจบ เสาวรรณ

นายสว่าง เวทยาวุฒิกรรม วงษ์ศิริ

ประวัติผู้เขียน

นายเฉลิมเกียรติ ภาวะเวช จบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการเมืองการปกครอง จากคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อปี 2538 และได้เข้าศึกษาต่อที่ภาควิชาการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี 2539 ในระหว่างศึกษาอยู่นั้น ได้ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสอน วิชาการเมืองการปกครองไทย และวิชาความรู้เบื้องต้นทางรัฐศาสตร์ ตั้งแต่ปี พ.ศ 2539-2542

